

GAN HOLIDEJ

DOX

CENA 8 DINARA

HOLIDEJ

BROJ 76

DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

TEROR U MIRNOM GRADU

ALFA

GAN HALIDEJ

Teror u mirnom gradu

— Vi mister, kao da nameravate da ostanete ovde? Tako mi se, bar, čini...

Šerif Bak Mos, visok koščat čovek, oštih crna lica dosta dugo je stajao naslonjen na drveni stub trema. Bilo mu je potrebno prilično vremena, da postavi ovo pitanje.

Jutarnje sunce je već od rane zore žestoko obasjavalo Barton, poigravalo se svojim zracima na gustim kolotovima duvanskog dima, koje je šerif ispuštao, tobož nemarno.

Međutim, videlo se da veoma uživa u ovoj veštini i da bi želeo da to i drugi shvate.

Dim se lagano dizao ispred nje-

govog lica i na taj način, delimično mu zaklanjao oči.

Čovek kome se obratio, podigao je pogled sa izloga nove prodavnice. Učinio je to sa zadržkom, kao da je odmah hteo da pokaže šerifu, da će se ponašati baš onako, kako se i šerif ponaša prema njemu.

Odmerio je Mosa mirnim pogledom svojih prodornih očiju, a na

njegovom licu se nije pomerila nijedna crta.

Kad se njegov pogled koji je krenuo od šerifovih čizama sa dosta visokom potpeticom i sjajnim mazuzama, konačno zaustavio na Mosovom licu, ovaj je morao sebi da prizna da oseća respekt prema strancu ispred izloga.

Čovek je bio obučen vrlo uredno, a čizme na njegovim nogama su prosto blistale.

Šerif nije naročito cenio eleganciju i uvek su mu ljudi koji mnogo brinu o svom izgledu ličili na neradnike. Ali, savladao je podsmeh u sebi i ponovio pitanje.

— Izgleda da želite da se nastanite ovde, mister?

— U pravu ste — bio je kratak stranac.

Govorio je tiho i sporo kao da je želeo da dobro odmeri svaku reč pre nego što pređe preko njegovih tankih, ali lepo oblikovanih osana sa energičnim brazdama na krajevima.

Ipak, u tom tihom tonu osećala se neka ledena rešenost, koja nije tipela pogovora.

— Mislim da ima mnogo gradova u kojima bi čovek mogao da prođe bolje — primetio je šerif, a njegov glas je zbog nečega zvučao kao opomena.

— Verovatno ste u pravu. Ali meni se sviđa ovde — odrezao je stranac.

Mos je skrenuo pogled sa mladog čoveka, ponovo osmetrio prodavnicu i zaklimao glavom.

Prodavnica se nalazila na samom ulazu u grad, a preko puta ulice, tačno naspram nje, bio je javni koral, što čovek i nije morao da vidi. Osećalo se to čak i na nekoliko stotina jardi. Očigledno, vlasnik koralu nije mnogo brinuo o higijeni.

— Sve je u redu, mister — počeo je šerif malo miroljubivije. — To je vaše pravo.

— Tačno — opet je odsekao stranac.

Ali, šerifa Mosa, se takođe, nije bilo lako osloboditi. Umeo je da bude đavolski uporan, a mnogi su smatrali i dosadan.

Malo se promeškoltio, promenio položaj i palcem leve ruke gurnuo šešir sa čela na zatiljak.

— Kažem, sve je u redu, mister — nastavio je šerif. — Međutim, mislim da treba da znate, da su ljudi ovde prijateljski raspoloženi sve dotle dok im ne stanete na žulj. Ako se to dogodi, mogu da promene raspoloženje. Postaju vrlo neugodni, mister. To sam hteo da kažem...

— Ja nemam nameru da bilo kome stanem na žulj, šerife — rekao je mladi čovek i prvi put se nasmešio.

Šerifa je ovaj osmeh skoro iznenadio. Bilo je u njemu neverovatno mnogo blagosti, koja je odudarala od one malopredašnje mrgodnosti.

Mladi čovek je sada izgledao čak simpatično. Gotovo da se dopao Mosu. I ovog trenutka mu je prilično ulivao poverenje.

Ipak, nastavio je predašnjim tonom:

— Tako! Ne nameravate nikom da stojete na žulj? Hm!

— Ne nameravam.

Jedan trenutak je vladala tišina.

Mos se polako ispravio i konačno se odvojio od stuba na koji se naslanjao sve vreme.

Izvadio je pikavac iz usta, odbacio ga daleko u prašinu i izvesno vreme posmatrao kako žar dogoreva, kako se iz njega izviija slabašan tračak dima i najzad gasi poslednja rumena tačka.

Tek tada se lagano okrenuo prema mladiću.

— Barni Velington nije uspeo sa tom prodavnicom — rekao je tiho.

— Možda nije pronašao pravi način.

Mosove obrve su se malo uzdigle, kada je sa čuđenjem odmerio stranca.

— Velington je bio sposoban, poslovan čovek.

Mladić je slegnuo ramenima kao da je hteo da kaže da u to ne sumnja.

Šerif je pre očekivao da će on postaviti neko pitanje, da će ga zanimati zašto Velington nije uspeo. Ali, mladić je ćutao.

Onda je Mos, žustrije nego što je želeo, počeo da objašnjava.

— Velington je smatrao da je radnja na lošem mestu. A imao je i problema — dodao je značajno.

To, međutim, nije ostavio nikakav utisak na stranca.

— Najzad je rekao — nastavio je šerif — da će prodati sve... bud zašto, samo da se reši gužve i prob-

lema. Pametan čovek taj Barni Velington.

Stranac se široko nasmejavao. Već mu je šerifova upornost postajala smešna, tim pre što Mos nikako nije govorio ono što je trebalo odmah da kaže. U čemu je stvar i zašto je došao da ga opomene. A on je to, u stvari, činio.

— Ja sam stekao utisak da bih mogao da uspem — rekao je mladić kroz smeh.

— Iz one štale preko puta, ponekad dopire đavolski smrad — pokazao je šerif očima, ne pomerajući glavu.

— Osetio sam. I u vezi s tim moraću nešto da preduzmem. Nadam se da se slažete sa mnom, šerife?

Mos se sav ukrutio. Sada je posmatrao oprano staklo izloga prodavnice pred sobom.

Zatim je skrenuo pogled na stranca, koji je u ruci držao vlažnu krpu i upravo dovršavao pranje izloga.

Mladića kao da nije baš mnogo zanimao ovaj razgovor i opet se sav predao svome poslu.

Mos ga je pažljivo posmatrao, trudeći se da ga prozre i što bolje shvati njegove namere. Nije želeo ponovo gužvu oko ove prodavnice, a malopredašnja mladićeva izjava obećavala je baš to.

— A šta mislite da možete da uradite u vezi tog smrada što dopire iz štale? — postavio je direktno pitanje.

— Razgovaraću sa čovekom koji vodi tu štalu. Mislim da bismo mogli da se nagodimo. U svakom gradu

postoje štale za smeštaj konja, ali ne smrde u svakom.

— Hm. A jeste li već sreli Harisa Džonsona?

— Nisam. Ko je on?

— Vlasnik ove štale.

— U redu. Onda ću ga potražiti.

— Samo pazite! On ne prima savet, ni od koga, osim od svoje žene. Čovek koji pokušava da nagovori Harisa Džonsona da učini nešto što on ranije nije činio, zaista će imati velike muke.

Stranac je klimnuo glavom. Posmatrao je odraz štale preko puta u čistom staklu na izlogu radnje.

— Ja ću to, ipak, pokušati — rekao je jednostavno.

— U redu, zašto da ne? — tobož se složio šerif. — Samo pri tom pazite... Važi? Džons ne voli da se neko meša u njegov posao. Ne voli da mu bilo ko popuje. Većina ljudi u ovom kraju ostavlja ga na miru.

Dok je govorio, Mos je pažljivo posmatrao stranca trudeći se da sazna koliko je na njega uticalo ovo što mu je rekao.

Ali, lice mladog čoveka nije ođavalo nikakva osećanja. Izgledalo je kao da nije nimalo zabrinut zbog štale preko puta i njenog vlasnika za koga je bilo očigledno da nije neki miroljubiv čovek. Bar po onome što se moglo očekivati posle ovih šerifovih reči. No, on je to već znao.

— Znam tačno činjenično stanje šerife — najzad je rekao. Znao sam

ga i pre nego što sam kupio ovu prodavnicu.

— Zar? A ko vam je to tako brzo sve ispričao, mister? Koliko znam, vi ste noćas došli. Prodavnicu ste kupili preko posrednika...

Prekinuo je u pola rečenice i nakašljao se, kao da je i sam shvatio da mu primedba nije bila najgenijalnija. Konačno, i posrednik je mogao da obavesti mladog čoveka o celoj situaciji.

— Velington je bio vrlo iskren i o svemu me je obavestio, kad sam pitao zbog čega sve ovo prodaje tako jeftino. Nas dvojica smo se, kako vidite, ipak, sreli. Posrednik nam je samo sredio papire. Osim toga, znam da niko ne voli da kupuje robu u radnji koja se nalazi preko puta štale čiji vlasnik ne vodi brigu o čistoći. Zato nameravam da to promenim, ako budem mogao.

Mladić je slegao ramenima.

— Smatraću to svojom lošom srećom... jednim iskustvom više. Šta drugo mogu?

Mos se namrštio.

— Vi ne znate o čemu govorite, stranče. Možda očekujete pomoć građana? Ako je, tako, moram vam reći, da je nećete dobiti. Ljudi ovde nisu raspoloženi da se žrtvuju pomažući strancima. Oni se drže svojih navika i onoga što smatraju da je za njih dobro.

— Ali, grad se razvija — rekao je stranac, kao da sledi neku svoju misao.

Sjaj interesovanja bljesnuo je u Mosovim očima.

— Da, to je tačno — rekao je ne krijući zadovoljstvo. — Raste tako brzo da ću za mesec dana morati da postavim još jednog zamenika. Uskoro se ovde otvara rudnik srebra i livnica. Proširiće se i banka. Ljudi će sa svih strana nagrnuti ovamo. Sa rančerima i farmerima u dolini istočno od grada i sa prugom, koja će za nepunih šest meseci stići ovamo, ovo mesto će postati ogromno.

Zastao je malo i zamislio se, a licem mu je prešla senka, kao da se nečega setio.

— Prosto ne znam da li mi se to zaista dopada — rekao je posle izvesnog vremena oklevajući i trljajući čelo nadlanicom. — Samo, to sad više niko neće moći da spreči — zaključio je filozofski.

— Ne, niko to ne može da spreči — složio se mladić sa sigurnošću u glasu.

— A tada, ni dve radnje neće biti dovoljne — osmehnulo se šerif, vraćajući se opet na polaznu temu.

Na te njegove reči stranac se nekako uspravio i nasmešio se.

— To je baš ono što sam i ja mislio. Biće potrebno još prodavnica.

Mos ga je presekao pogledom.

— Izgleda mi da ste mnogo stvari isplanirali, stranče! — rekao je oštro. — Sredićete Džonsa, otvoriti prodavnicu, steći mušterije... proširiti posao... Na sve ste mislili. Vi, izgleda, ništa ne prepuštate slučaju?

— Tako je.

— Nemam ništa protiv. Mis-

lim... tako bi i trebalo da bude — ispravljao je rečima svoj malopredajni ton šerif. — Samo, odakle vam novac da od Velingtona kupite tu prodavnicu?

— Uštedeo sam.

— Kako?

— Godinama sam gonio stoku. Svaki zaraden cent koji sam mogao da odvojim na stranu, odvajao sam.

— Tako može dosta da se uštedi — progundao je Mos.

— Da, i ja sam se u to uverio — rekao je stranac i hladno se nasmešio na Mosovo gundanje.

Mos je shvatio da je za stranca razgovor završen, pa se počeo nestrpljivo premeštati s noge na nogu, pogledajući čas u štalu preko puta, a čas u stranca.

Onda je krenuo. Zastao je na ivici trotoara. Izvadio je iz džepa duvankesu, a zatim je zbunjeno vratio natrag. Pogledao je na svoj džepni sat i uzdahnulo.

— Vi ste, izgleda, oduvek želeli da imate prodavnicu, mister? — postavio je pitanje kao da je to, zaista, bilo veoma važno da zna.

Još od trenutka kada je moj otac bankrotirao i bio prinuđen da proda svoj dućan jačem konkurentu.

— Aha, razumem...

Mos više nije imao šta da kaže, niti da pita. Stupio je sa trotoara na debeli sloj prašine, koja je pokrivala ulicu.

— Želim vam mnogo sreće, stranče — mahnulo je rukom.

— Hvala — odgovorio je mladić

učtivo gledajući za Mosom koji je prelazio ulicu.

Mos nije stigao ni da pređe ulicu, kada je jedan konjanik ugalopirao u grad.

Serif se okrenuo da vidi ko dolazi.

Jahač je divlje terao konja i pri tom podvrisakivao, kao što to čine kauboji u specijalnom raspoloženju, obično na dan kad primaju platu i kad već obidu dobar broj saluna.

Primitivši Mosa, jahač je izazivački izvukao revolver iz futrole i ispalio u vazduh tri hica.

Mosova ruka je automatski pala na dršku kolta.

Jahač se ludački nasmejao glasno, koliko su mu mogućnosti dozvoljavale. Povukao je naglo dizgine i okrenuo konja da bi ga, trenutak kasnije, zaustavio pred novom trgovinom.

Stranac, koji je upravo dovršavao pranje prozora, zastao je i okrenuo se prema jahaču, sa mokrom krpom u ruci.

Ovaj je ispalio jedan hitac. Zrno se zabilo u prašinu, tačno pored mladićevih čizama.

On se, međutim nije ni pomerio.

— Kako si, peraču prozora? — obesno se iscerio jahač.

Ponovo je mahnulo revolverom, što je, izgleda, uplašilo životinju pod njim.

Konj se iznenada propeo i to tako naglo da je jahač skoro izleteo iz sedla.

Primitivši trag osmeha na licu mladića kraj radnje, čovek u sedlu

je bukvalno pozeleneo od besa. Međutim, bio je svestan šerifovog prisustva, pa je svoj bes iskalio na konju pod sobom.

Ne kontrolišući se dovoljno, besno je zarežao i drškom revolvera svom snagom, udario konja po glavi.

Ali, životinja se ponovo propela. Jahač je izgubio ravnotežu i kao tane izleteo iz sedla.

Sav izbezumljen, podigao se na noge. Onda je onako prašnjav polako podigao revolver i nanišanio na uplašenu životinju.

Ali, pre nego što je obarač škljocnuo, stranac je skočio i čizmom snažno udario jahača po ruci. Zrno je bezopasno odletelo u vazduh.

Jahač se okrenuo. Oči su mu sevale od gneva. A u sledećem trenutku, cev njegovog revolvera bila je uperena u mladića.

Tada se umešao Mos koji je zastao čim je primetio konjanika.

— Hej, vas dvojica! — viknuo je izdaleka.

Jahač sad nije obraćao pažnju na šerifa. Bio je zaslepljen besom, a njegov revolver uperen tačno u mladićev stomak. Zlurad osmeh pojavio mu se na usnama.

— To nikako nisi smeo da uradiš, barabo — prosiktao je.

— Konj ti nije kriv! Uplašio se — rekao je mladić mirno, kao da ne primećuje revolver.

— Šta te se tiče? To je moj konj! Prokletinja! Ja mogu da radim s njim šta hoću!

— Zašto da ubiješ nedužnu živo-

tinju — govorio je mladić mirno. Na njegovom licu nije bilo ni trač-ka zabrinutosti, a kamo li straha što mu je cev revolvera uperena u stomak.

Tada je već stigao i Mos. Odmah se ustremio na jahača, pokušavaju-ći da mu otme revolver.

Jahač je vešto izmigoljio iz šeri-fovih ruku i koraknuo unazad. Mah-
nuo je glavom šerifu kao da želi da
ga otera.

— Ne mešaj se u ovo, zvezdonoš-
čel — rekao je opasno mirno. —
On se upleo u moje stvari. Za to će
morati da plati i to odmah!

— On nije naoružan! Zar ti to ne
vidiš?

Jahač se nacerio.

— Da, vidim. Možda je zato i
mislio da može da se upliće u tuđe
poslove, a da mu se ništa ne desi.

Mladić je i dalje stajao potpuno
mirno, a sa lakom dozom prezira
odmeravao čoveka sa revolverom.

— Pogledaj gde ti je konj, mom-
čel — opomenuo je šerif jahača po-
kazujući na drugu stranu ulice ku-
da je jurnula uplašena životinja. —
Bolje bi bilo da pođeš po njega...

Glas šerifa Mosa bio je rečitiji od
onoga što je izgovorio. Bilo je jas-
no da neće trpeti pogovor. Ali, ja-
hač se nije obazirao na to.

— Ni to nije tvoj posao, zvezdo-
nošćel! Gledaj svoja posla i budi po-
strani kako je red u ovakvim stva-
rima — odbrusio mu je.

— E, sad je dosta! — viknuo je
šerif. — Slušaćeš svaku moju reč!

— A šta sam ja to tebi uradio,

ako smem da znam? Misliš da mo-
žeš da se ponašaš kako hoćeš samo
zato što nosiš to parče metala na
grudima! — pobesneo je jahač po-
novno.

— Prvo — prekinuo ga je šerif
— ujahao si urlajući u moj grad!
Pucao si kao lud! Misliš li da nisam
video kako se ono zrno zabilo pored
mladićevih nogu?

— Pa? Jesam li ga ubio?

— Nisi.

— Šta te se onda tiču moje stva-
ri? Gledaj svoja posla, već sam ti
rekao.

— Moj posao i jeste da sprečim
takve kao što si ti da prave nered
u gradu. Osim toga, nimalo mi se ne
dopadaju ljudi koji muče životinje,
to je jedno. A drugo, izgleda mi da
si prilično pod gasom i da će ti pri-
jati ćelija, da se malo ohladniš i smi-
riš. Hajde, kreni, ali, brzo.

Čovek je stajao čuteći. Zatim se
ponovo okrenuo mladiću kraj izlo-
ga. Podigao je revolver i posmatrao
unutrašnjost cevi. Potrajalo je to
nekoliko trenutaka. Onda je pogle-
dao Mosa.

— O kej! — rekao je. — Neka
zasada ostane na tome. Ali, ja ću se
vratiti. Niko, ko se meša u moje
stvari, neće ostati nekažnjen, a na-
ročito, jedan pišljivi trgovac!

— Bolje bi bilo da ostane na ovo-
me, mister — rekao je Mos oštro.
— Ovoga puta vas neću zatvarati,
ali pazite...

Pridošlica se na to samo iscerio i
pošao ulicom tražeći svoga konja,
koji je zamakao za ugao.

Kada je odmakao par stotina jardi, Mos se obratio mladom trgovcu.

— Jeli to bilo ono da nikom nećete stati na žulj, mister? — upitao je.

Stranac je odmahnuo rukom.

— Njegovi žuljevi kao da su tražili da neko stane na njih — promrmљao je. — Šta mu je bio kriv konj? On je običan divljak!

— Možda. Ali, ima još takvih. Zar nameravate da otpočnete krs-taški rat protiv svih njih?

Mladiću je već bilo dosta šerifovih priča. Ipak, stajao je mirno, a na licu mu se nije video ni trag nestrljenja.

— Neću nikome smetati... ako ne budu meni smetali — rekao je i pošao prema vratima male trgovine.

Mos je stisnuo usne i izvesno vre me zamišljeno gledao za mladićem. Zatim mu je doviknuo.

— Primite moj savet, mister. U ovom gradu gledajte samo svoj posao i ne obraćajte pažnju ni na šta drugo. Ima dovoljno građana koji će se pobrinuti za one koji žele da prave nevolje... kad takvi naiđu u grad.

Mladić je odmahnuo glavom.

Mos se namrštio. Bio je malo razočaran njegovim ćutanjem.

— Jeste li me čuli, mister? — zapitao je.

— Čuo sam — odgovorio je mladić ne pogledavši ga.

— Onda se držite toga.

Tada se mladić okrenuo. Njegov

pogled kao da je presekao šerifa, Lagano je klimnuo glavom.

Za trenutak, šerif je bio iznenađen. Onda je upitao.

— Niste mi rekli svoje ime, stranče?

— Klint Kordan.

Mos je klimnuo glavom.

— Ja sam Mos. Šerif Mos. Ako vam budem potreban, dodite kod mene... u bilo koje doba.

Kordan je klimnuo glavom i počeo nešto da posluje po prodavnici.

Mos je još dugo stajao na ulici duboko zamišljen. Nešto mu je govorilo da je s ovim strancem, koji mu je delovao prilično solidno, ipak stigao nemir u grad.

Najzad se lagano okrenuo i pošao prema centru grada. Uskoro se našao ispred najveće prodavnice u gradu i pokušao da je uporedi sa malom radnjom koju je Kordan želeo da otvori.

Uzdahnuo je duboko i sumnjičavo odmahnuo glavom, a zatim se uputio prema zatvoru.

Kada je otvorio vrata, jedan nizak, punačak čovek, podigao je glavu.

Posmatrao je Mosa nekoliko trenutaka očekujući da čuje novosti, a pošto je ovaj ćutao, upitao ga je.

— Pa, kako ti izgleda?

— Nisam siguran — rekao je Mos.

Bilo je to sve. Tek posle dužeg vremena, pošto je prekoračao kancelariju uzduž i popreko, zastao je kraj prozora okovanog gvozdanim

šipkama, pogledao niz ulicu i promrsio.

— Zaista ne znam šta da mislim o njemu.

— A što te je to on toliko zainteresovao?

Mos se okrenuo i naslonio se lak-tovima na čerčiv prozora.

— On je stranac, zar ne? — rekao je.

— Zar je to razlog da razgovaraš s njim čitav sat? Baš me čudi da ni posle tolikog vremena ne znaš ništa o njemu.

Mos se nasmešio.

— Ah, ipak, mislim da nisam sasvim gubio vreme. Saznao sam, na primer da je njegov otac ranije imao radnju, pa je momku pala na pamet ideja da bi i on mogao da otpočne sličan posao... u ovom gradu.

Čovek za stolom se namrštio.

— I to je sve?

— A šta si drugo očekivao? Uostalom, on će živeti ovde i imaćemo vremena da ga upoznamo.

Prišao je stolu i kao da je želeo da pokaže da cela ova stvar nije više vredna razgovora, pokazao na hrpu papira.

— Jesi li završio sve ovo? — zapitao je.

— Uglavnom — odgovorio je čovek, shvativši da je diskusija o mladom trgovcu završena.

— Ostani ovde dok ne dovršiš. Ako ti budem potreban biću u salunu — rekao je Mos.

Mahnulo je rukom čoveku za stolom i izašao na ulicu.

Vil Adams, zamenik, koji je morao da ostane u kancelariji i da sredi sve te papire na stolu, tiho je opsovao. Ipak, bio je zadovoljan što šerif Mos to nije čuo.

II

Nekoliko dana ranije, u dalekom Nilsu, bilo je nepodnošljivo toplo. Nebo je izgledalo kao da je prevuklo pokrivačem od paperjastih, belih oblaka.

U gradu je vladala mrtva tišina. Bilo je podne, a to je bilo vreme odmora za većinu građana Nilsa, koji je počinjao da živi tek u smiraj dana. Niko nije voleo da šeta ulicama u ovo doba. Vrućina je zaista bila paklena. Omorina je zaustavljala dah.

U salunu Maka Ozborna, međutim, bilo je skoro prijatno. Barmen je vodom često kvasio pod i na taj način usepvaio da održi kakvu-takvu hladovinu. Ali, prema onom napolju, ovo je bio raj.

Čoveku koji je sedeo za jednim stolom u uglu, vrućina kao da nije smetala. Mada su se svi u salunu hladili ledenim pićem, on je pio brendi. A dok ostali gosti nisu ispuštali iz ruku maramice kojima su neprestano brisali znojna lica, na njemu se nije primećivala nijedna kap.

Moglo bi se reći da je za ovo doba godine i za ovaj grad bio više nego toplo obučen.

Nosio je kao sneg belu košulju is

pod čije je kragne bila vezana kravata boje vina. Raskopčan kaput sa dugim peševima padao je na drške dva revolvera i pokrivaio ih.

Jedino što je svoj crni „kalifornija“ šešir sa širokim obodom bio skinuo i stavio ga na stolicu kraj sebe. Na toj stolici je stajala i torba od krokodilske kože kakvu obično nose lekari.

Barmen je bio nov i iznenadio ga je ovaj čovek. Čak ni u Nilsu se ne sreće takav gospodin svaki dan.

Već nekoliko puta barmen je bacio pogled prema uglu u kome je sedeo stranac, ali ovaj je izgledao za bavljen ređanjem karata po glatkoj površini stola.

Šta li radi ovaj čovek ovde — pitao se. — Da li traži nekog i kakvog bi uopšte posla mogao da ima u gradu?

Barmen je bio vrlo radoznao čovek i već nekoliko puta zaustio je da oslovi stranca, ali se, iz nekog ni sam nije znao kog razloga, uvek zaustavljao. Možda ga je u toj nameri sprečavao i onaj ledeni pogled strančevih svetlih očiju.

Prokletstvo, pomislio je barmen, ovaj čovek kao da ima led u očima.

U salunu nije bilo mnogo gostiju. Svega nekoliko kaubojica koji su radili na obližnjem ranču i dva tri građanina koji su smatrali da je priyatnije provesti vreme u salunu nego u nekoj pregrejanjoj kući.

Dan je lagano odmicao. Sunce se već klonilo zalasku kad su u grad ujahala tri jahača. Bili su prekri-

veni debelim slojem prašine i sudeći po umornom izgledu njihovih konja, imali su za sobom dug put.

Zaustavili su konje pred salunom i sjahali. Ne žureći, prebacili su uzde preko prečke za vezivanje konja, a zatim stupili na verandu ispred saluna.

Čovek koji je ušao prvi, mogao je imati oko trideset godina. Bio je izrazito visok i širokih ramena, tamnog tena i kratko podsečene orne kose. Opasač od bivolje kože bio mu je sasvim nov. Na njemu su visila dva teška kolta, kalibra 45.

Drugi, koji je ušao za njim bio je nešto nižeg rasta i uska lica na kome je lebdeo podmukao osmeh. Treći je bio neki obesan momak koji je počeo da podvriskuje, čim se pojavio na vratima.

Prišli su šanku i tada se onaj visoki nadmeno okrenuo oko sebe i osmotrio prostoriju. Obratio se barmenu veoma glasno. Nije bilo sumnje želeo je da ga svi čuju.

— Hej, trovaču — viknuo je. — Hajde, dok trepnem okom da si nam izneo bocu svog najboljeg viskija.

Barmen se namrštio ali je oćutao. Klimnuo je glavom i sa police iza sebe skinuo bocu, pa je, sa tri čaše, stavio na šank.

Sva trojica su u po jednom trzaju ispraznila čaše. Zatim su sipali ponovo.

Onda je visoki jahač, uzeo čašu u ruku, okrenuo se prema sali i naslonio se laktovima o šank. Izazi-

vački je odmeravao svakog gosta u salunu.

— Hej, Bade, šta kažeš za onog nalickanog kicoša? — upitao je svog pajtaša, cerekajući se. — Izgleda kao da su ga sad dopremili iz modnog salona.

— Aha, baš je simpatičan, lepotačić. Kladim se da neće odbiti da nam plati po jedno piće — odgovorio je Bad obesno.

— Gle, gle! Momak se zabavlja kartama. Možda ume da igra poker! Da ga pitamo — aćio se onaj s pakosnim licem.

Sva trojica su se zacerekala.

Onda se onaj visoki lagano gegaćući se u raskoraku, krenuo stolu za kojim je sedeo elegantni stranac. Za njim su krenula i ona dvojica.

Stranac, međutim, nije dizao pogled sa svojih karata. Na njegovom licu se nije pomerila nijedna crta. Izgledao je kao da nije primećivao trojicu napasnika.

— Da zaigramo, mister? — cerekao se visoki spuštajući ruku na sto.

Tada je prvi put čovek u crnom podigao pogled.

— Ja i moji ortaci dugo nismo bili u nekom gradu — cerio je pridošlica. — Ja sam Henk Vilis, a ovo su moji ortaci, Bad i Nik.

Čovek u crnom lagano je podigao čašu i otpio gutljaj brendija.

— Ovde, izgleda, nije baš mnogo veselo — nastavljao je pridošlica. — Da odigramo jednu partiju pokera utroje? Šta kažete, a? Nik ionako nije za te stvari. Nije baš mno-

go — kucnuo se po čelu. — Ali, zato ume nešto drugo.

Niku se najpre zaledio osmeh na usnama, a onda, kada je čuo drugi deo rečenice, nasmejao se u nedoumici i spustio ruku na kolt, kao da je hteo da kaže da se kompliment odnosi na to.

Čovek za stolom podiže pogled, a zatim lagano klimnu glavom.

— Hej trovaču, daj nam novi špil karata — viknu Vilis.

U salunu je vladala mrtva tišina. Svi su znali kakav će biti kraj kad igra počinje ovako.

Barmen je proklinjao čas kad su se ova trojica pojavila u njegovom salunu.

A oni su započeli igru. Bila je to oštra igra kakva se retko viđa.

Vilis je izgubio prvu partiju. Zatim i drugu. Dobijao je stranac u crnom odelu koji je i dalje sedeo kao kip ne dižući pogled sa karata.

— Hm. Izgleda da je momak opasan kockar — prokomentarisao je Vilis treću izgubljenju partiju, a u glasu mu se osećao bes.

Stranac je i dalje ćutao.

Sada je bio red na Vilis da on deli. Promešao je karte neverovatno vešto. Izgledale su kao da lete u njegovim rukama.

Možda bi to i promaklo nekom drugom, ali strancu u crnom odelu to nije moglo da se dogodi. On je sasvim dobro video kada je Vilis uzeo jednu kartu odozgo. Osmehnuo se, ali nije rekao ništa.

Vilis je pokupio svoje karte sa

stola i pažljivo ih posmatrao, ređajući ih zadovoljno u lepezu.

— Ulažem onoliko koliko ste dosada dobili — rekao je i pogledao elegantnog stranca.

— Znači, sto pedeset dolara — prvi put se javio stranac.

— Da — viknuo je Vilis i udario po stolu.

— U redu — rekao je stranac i gurnuo celu sumu prema sredini stola.

Sa pobeđničkim osmehom, Vilis je spustio karte i pošao rukom prema novcu.

— Možda bi bilo bolje da pokažete svoje karte, mister? — začuo se metalni strančev glas.

— Koješta! Ja sam dobio — samopouzđano se nasmejao Vilis. — Nećeš mi, valjda reći, da tučeš fleš? — nasmejao se i okrenuo karte.

Zaista, bio je fleš. Međutim, to nije impresioniralo stranca. Ostao je savršeno miran.

— To nije najjače u pokeru — rekao je hladokrvno, a zatim otvorio karte koje je držao u ruci.

Vilis se prosto ukočio. Nije mogao da poveruje vlastitim očima. Stranac je imao fleš rojal. To mu se nikada ranije nije dogodilo.

Poskočio je od besa i udario rukom po stolu.

— Imaš suviše sreće, momče! Prosto ne mogu da verujem da čovek koji igra pošteno ima toliko sreće.

— Zaista mi je žao — odgovorio je stranac i prvi put od kako su se na njega navrzla ova trojica, na li-

cu mu je zaigrao podrugljiv osmeh. A svako, ko je poznavao čuvenog kockara i revolveraša Doka Holideja, znao bi šta to znači.

— Hoćeš li to da kažeš da sam varao? — jedva je čekao da krene Vilis. Bio je besan kao ris. Ustao je od stola i odmakao se udenso.

— Kad neko uzima karte odozdo, ne bi smeo da se ljuti — odgovorio je Dok.

Nik i Bad su, takođe poustajali i odmakli se po korak od stola. Tako su štitali Vilisa.

Ništa od svega toga nije ni za tren promaklo Doku Holideju.

Iako je još uvek osećao slabost u nogama posle ozbiljnog krvarenja koje je ovoga puta trajalo izuzetno dugo, rešio je da stvar dokrajči.

— Dakle, tvrdiš da sam varao? — izazivao je Vilis.

— Baš to hoću da kažem, burazeru. I ne pravi se mutav — odbrusio je Dok jezikom koji je Vilis savršeno razumeo.

U sledećem času, ruka Henka Vilisa pošla je ka revolveru u futroli. U isto vreme potegli su i njegovi kompanjoni.

Prisutni u salunu su se sledili. Svi do jednog su bili uvereni da ništa više ne može spasti stranca koji je još uvek sedeo za stolom.

Zatim je zapraštalo. Trenutak kasnije, u salunu je nastao pakao.

Kao da se nad tavanicom saluna otvorio oblak pun grmljavine i sevanja munja, a zemlju da je potresao zemljotres, tako se odjednom uskovitlalo.

U rukama stranca, kao nekom mađijom stvorili su se revolveri i zalajali istog trena. Najčudnije od svega bilo je to što je pucao na sve strane, u šta bi se zakleli svi prisutni, i to sa preciznošću od koje je zastajao dah.

Ipak, od svega je najčudnije bilo što nijednog trenutka nije ni pokušao da se skloni u stranu, da izbegne moguć pogodak. Naprotiv, bio je pakleno miran i hladan.

Sva tri lupeža su odjednom osetila kako im revolveri izleću iz ruku.

Međutim, Bad je uspeo da se nekako stvori iza leđa Doka Holideja i da izbaci nogu svom silinom. Imao je nameru da ga gurne u leđa i tako onemogućiti za dalju akciju.

Ali, kao da je imao oči na leđima, hitro kao mačka, Dok se nekako sklupčao i prosto uleteo Badu u noge, tako da ga je spleo. Bad se opružio koliko je dug. Samo jedan udarac koltom po glavi, bio je dovoljan da ga smiri.

Za to vreme ona dvojica su stajali kao zanemeli. Na licima im se ogledao bol, ali i užasno iznenađenje. Bilo je jasno da nijedan od njih ne shvata šta se zapravo dogodilo.

A i bilo je teško shvatiti. Imali su već revolvare u rukama, stajali su na raznim stranama, a ovaj kockar ih je razoružao dok si trepnuo okom.

— Ko... ko si ti? — jeknuo je Vilis psujući gadno.

— Zini da ti kažem, burazeru —

osmehnuo se kockar hladno, a njegova ruka se kao slučajno našla na dršci revolvera. — Da nećeš i posetnicu da ti dam? Drugi put kad me vidiš obiđi tu državu, kamo li salun.

— Proklet bio, gade! — psovao je Vilis, dok je Bad s užasnom grimasom na licu pokušavao da zaustavi krvarenje. Od onih bahatih revolveraša nije ostao ni kamen na kamenu.

Svi prisutni su sad bili okupljeni oko njih i nisu se uzdržavali od žestokih dosetki na njihov račun. I svi su odjednom začutili kad su začuli topot konja. Niko nije video kad se Bad podigao i izleteo napolje. Njemu je, očigledno, jedna lekcija bila dovoljna. Tako su bar mislili.

Usplahireni barmen je jedva uspeo da se povрати od šoka. Sad, kad je bio siguran da je opasnost prošla počeo je glasno da uzdiše i da briše znoj sa čela.

— Lekar stanuje tu odmah do saluna — jedva je procedio kroz zube obraćajući se onoj dvojici.

Oni su to jedva dočekali. Sjurili su se na ulicu sve psujući i preteći Doku Holideju koji je jedini u salunu znao da će oni i pokušati da ostvare svoju pretnju i da sad ima još trojicu za vratom.

— Šta ćete piti, mister? — obratio se Doku barmen. — Imate piće na račun kuće.

— Brendi — odgovorio je Dok spremno. — Ima li uskoro neka kocija odavde?

— Tek za dva dana — odgovo-

rio je barmen. — Znae, mi još uvek nismo neko veliko mesto.

Onda ću morati da jašem, pomislio je Dok koji ni sam nije verovao da se dovoljno oporavio za dalek put. Još gore od toga bila je činjenica što je njegov verni Mig povredio nogu, pa Dok nije želeo da ga opterećuje, dok mu rana potpuno ne zaceli.

Taman je krenuo da izađe na ulicu i potraži neki hotel, kada pred njega izađe jedan neobičan čovek. Bio je srednjeg rasta, mršav sa smešnom šiljastom sedom bradicom koja je bila zamašćena kao lojana sveća. Ali, oči su mu bile prodorne i pomalo nasmešene. Videlo se da je prošao dosta toga u svom životu.

— Hej, Dok! — oslovio je kockara — dobro si sredio one malo pre. Čujem da čekaš kočiju. A šta je s Migom?

— O, zdravo Kene — nasmejao se Dok i pružio starcu ruku. — Zar ti još uvek krstariš svetom? Šta radiš ovde?

— Prevozim srebro za Barton. Kažu da je tamo otvoren novi rudnik srebra, pa da imaju i veliku, dobro čuvanu banku.

— Ne verujem. To tek teba da bude.

— Raspitaćemo se. Ako tamo nema banke, vozićemo srebro u Sot Lajk Siti, da napokon dobijemo novac u ruke. Radili smo i dan i noć. Osim toga, ubeđen sam da će ovde uskoro postati gusto. Čuo sam da ovamo dolazi nekoliko momaka koji su uvek uspeli da pobegnu

pred poterama. A meni je toga dosta.

Ken i Dok su se poznavali odavno, baš sa ovakvih raskrsnica na dugim putovanjima. Dok krstareći uzduž i popreko Divljim Zapadom, bez cilja i plana, od saluna do saluna, igrajući svoje već čuvene partije pokera i potežući tako, spretno i hitro svoje niklovane „linkolne” sa drškama ukrašenim slonovačom da je već odavno dobio epitet najbržeg revolveraša Divljeg Zapada.

Ken i Dok još nisu čestito ni kročili sa verande kad iza ugla kuće blesnu neki tupi sjaj.

— Tako sam i mislio — procedi Dok i kao mačka skoči do prvog stuba koji je podupirao verandu.

Još u skoku, oba njegova revolvera našla su mu se u rukama i istovremeno se crveni trag njihovih metaka slio u jedan plamen.

Banditov „kolt” je odleteo daleko u stranu.

Holidej je i dalje stajao mirno, bukvalno pripijen uz stub. Znao je da napadač nije sam. Pitao se samo odakle će se sada javiti neki „kolt”.

Ne mičući se s mesta, šarao je oči ma po okolini spreman da reaguje na svaki šum. Bilo mu je jasno da se i protiv svoje volje našao na putu opasnoj bandi.

Znači, ona trojica su bili samo izvidnica, zaključio je.

Lagano je podigao cev revolvera i natakao na nju svoj šešir.

Samo malo ga je promolio iza stuba, a čitava kanonada odjednom se prosula po njemu.

U isto vreme oglasio se i njegov „kolt“ ispod šešira. A onaj u dru- goj ruci nije kasnio ni za tren.

U magnovenju, očima je potražio starog Kena.

— Gadovi! — procedio je kroz zu- be, kada je ugledao starca sa licem u prašini, dok se oko njega širilo tamna lokva krvi. — Platićete mi to!

Šta se posle dogodilo, teško bi bi- lo opisati. Praštalo je kao na nekom od bojišta kada su Sever i Jug kre- nuli u definitivnan okršaj.

Šerifu i njegovim pomoćnicima koji su uskoro stigli na mesto bor- be, ostalo je jedino da pokupe čet- voricu. Ali, među njima nije bio Nik, iako se Dok mogao zakleti da je iza ugla prvo primetio njegovu veliku glavurdu.

— Imali ste sreću, mister — reče mu šerif okrenuvši nogom telo ban- dita. — Ovo mora da je bila prva greška Bada Milera. A bio je revol- veraš kakvog ovaj grad nije video. Kažu da je od njega brži jedino Mat Kol. Ja mislim da mu je on i pravi gazda.

Holidej je čuteći čistio prašinu sa nogavice pantalona, kao da mu je to sada bila najvažnija stvar na sve- tu.

— Imali ste sreću — ponovio je šerif.

— Samo sam se branio, šerife — rekao je Dok preko volje.

— Znam. Video sam. Već noćima ne spavam zbog ove bande. Čim je ovde počelo da se lije srebro što se kopa po okolini, stigli su i svi mo-

gući banditi, revolveraši i slična bagra.

— Pomenuste Mat Kola, ako se ne varam? — upitao je Dok koji je već imao prilike da ukrsti paljbu sa Kolovom bandom.

— Da. Njegova banda je prilično velika i deluje na teritoriji nekoliko država: Kaliforniji, Nevadi, Utahu i Arizoni. Ponekad se zalete i u Ida- ho, opljačkaju neku banku ili kola što prevoze zlato. Pre nego što su došli ovamo, užasno su zagorčavali život kopačima zlata u klancu Al- der. Tada su jedva uspeli da pobeg- nu pred poterom iz Virdžinija Siti- ja.

— Izgleda da su se sada stacio- nirali ovde — mrmljao je Dok gle- dajući u starog Kena.

— Od kako su namirisali srebro, ova zemlja je postala njihova dru- ga domovina. Ovde nema zakona. Potere se vraćaju čim stignu do re- ke. A i granica Meksika je blizu.

— I, kako mislite da ih se rešite? — pitao je Dok još uvek besan zbog pogibije starog Kena.

— Činimo što možemo — slegao je ramenima šerif. — Ali, bez ljut- nje mister, ipak bih voleo da i vi odete iz grada što pre. Izgleda da ste se nešto zamerili onim bitanga- ma, a moja je dužnost da grad bude miran.

— Ne brinite, šerife. Na izvestan način i ja snosim odgovornost za Kenovu smrt. Da nije sreo mene on bi sada bio na putu za Barton. Nje- govo srebro bi kroz nekoliko dana

bilo u sefu tamošnje banke, a on bi imao svoj novac u džepu.

— Hm. U pravu ste. Ipak, dobro bi bilo da odjašete što pre — insistirao je šerif.

Te noći Dok je sa troja kola i grupom ljudi koju je predvodio stari Ken krenuo prema Bartonu.

III

Klit Kordan je nastavio da sređuje svoju radnju kao da se ništa nije dogodilo, a šerif je već bio kraj obavezne krige piva u salunu.

— Hej Bak, kako ti izgleda naš novi trgovac? — prekinuo ga je u pola gutljaja Jul Maters koji se odnekud pojavio.

Šerif Mos je nadlanicom obrisao usne od pene i pogledao u Matersa.

Na licu je osetio pogled čoveka koji je unapred znao odgovor, ali se na njemu videlo da nije zadovoljan njime.

— Kupio je prodavnicu... Šta, do đavola, misliš da sad može da na merava?

— Velington je prodao radnju, jer mu nikako nije uspevalo da ostvari pristojnu zaradu. Kako je taj momak pristao da je kupi, ako je znao za to? Zašto?

— Možda je mislio da je vredno pokušati još jednom. Jesi li zabrinut zbog toga, Materse?

★ VAJAT ERP ★

AVANTURE LEGENDARNOG ŠERIFA

SVAKOG 3. U
MESECU

★
kod vašeg
prodavca
novina
★

Maters, krupan čovek, sa dugim, gustim zulušima i riđim brkovima od mahnuo je glavom odučno.

— I sam znaš razloge, Bak. Ja se još nikad nisam osećao sigurnim u poslu...

— Onda ne brini o njemu. Vodi računa samo o svojoj prodavnici. Njegova je stvar, ako mu posao ne pođe kako treba.

Maters je izgledao nezadovoljan tim savetom. Namrštio se i stavio nešto novca na pult bara.

Na to je debeli barmen stavio bocu pića pred njega.

Maters napuni čašu i ponovo se zagleda u šerifa Mosa.

— Sve što želim to je da znam da li taj momak ozbiljno misli da ostane ovde. A ako me pitaš zašto, reći ću ti. Jeste, on je sad na periferiji, ali ovaj grad se brzo razvija. Uskoro će kraj u kome je njegova radnja biti mnogo bliže centru. Siguran sam da će tad biti mnogo pogodniji za poslove nego sada. Još ako štala preko puta radnje nestane, ta prodavnica će donositi veći dobitak nego druge.

— Ti kao da imaš neki konkretan predlog — pošao je šerif prečićom, jer mu je Maters zagorčavao trenutke u kojima je želeo da uživa.

— Naravno — spremno je dočekao Maters ne primećujući ironiju u šerifovom glasu. — Ono što sada treba uraditi da ti mali trgovci koji su nagrnuli u grad sa svih strana, u želji da konkurišu velikim radnjama ne mogu da se održe ov-

de. Barton ima prava da postane veliki grad, da bude povezan sa celim svetom. Na nama je, starosedeo cima, da pazimo i da se trudimo da se razvoj grada odvija na pravi način.

Masters je sada govorio glasno kako bi i ostali gosti u salunu mogli da ga čuju.

Bila je gotovo smešna njegova ogromna figura dok je onako živo mahao svojim dugim rukama sličnim krilima vetrenjače, kao da diskutuje o najvažnijoj stvari na svetu.

Dok je on govorio, posmatrala su ga netremice dva kauboja. Izgledali su kao da ne razumeju o čemu se on to razgalamio.

Onda je jedan rekao.

— Zbog čega se, do đavola, toliko uzbuđuješ, Materse? Izgledaš kao da si negde izgubio dolar.

— Pazi na svoj jezik — odsekao je oštro Maters iznerviran što se neko usudio da ga prekine. — Ja nisam navikao da se sa mnom razgovara na takav način. Tvoja vrsta bi trebalo da nauči gde joj je mesto i da ostane tamo.

Kauboju je lagano odmakao čašu iz koje je taman hteo da srkne gutljaj. Lice mu se smračilo.

— I, šta ti kažeš Materse, gde bi to mesto bilo? — Glas mu je bio tako preteći da je Maters odjednom sav pocrveneo.

Mos se okrenuo prema njima, ali se nije mešao.

Maters se očigledno prepao i pokušao da reterira.

— To je bio samo način izražavanja — objasnio je. Očigledno, bio je zadovoljan svojim odgovorom pa je dodao. — Ti gledaj svoja posla.

Kauboju se odmakao od pulta i gurnuo čašu od sebe. Stajao je tako nekoliko trenutaka i pažljivo posmatrao Matersa. Zatim je počeo da mu prilazi, gledajući ga pravo u oči.

— Materse, ti si hulja — govorio je kauboju kroz zube. — Prokleta, bogata, pokvarena hulja. I, mislim da je došlo vreme da te neko nauči pameti.

Maters je pobledeo, progutao knedlu i uplašeno podigao ruku.

Kauboju je sada stajao ispred njege. Ruke je zakačio za opasač sa revolverima, ali je gnev koji ga je bio obuzeo, kontrolisao još uvek.

Maters je bacio pogled prema šerifu Mosu i namštio se očekujući pomoć.

Mos je uzdahnio i mahnuo rukom prema kauboju.

— Smiri se, prijatelju i zaboravi to. Ne želim ovde nikakvu gužvu.

— E, ja to ne želim da zaboravim, šerife. Maters ume da na sva usta ogovara i vređa ljude. Da li on ima pravo na to?

— Možda. Ne znam. I ne tiče me se. Ja jedino želim da ovde ne dođe do gužve.

— Nikom ne dozvoljavam da me vređa, a da se posle toga izvuče nekažnjeno — ljutito je zarežao kauboju. Bilo je očigledno da se sve više razjarivao.

Onda ga je Mos pogledao oštro.

— Ako ti on govori uvredljivo, ti mu vrati na isti način. To je dozvoljeno.

Maters je progundao nešto sebi u bradu, ali nije skretao pogled sa kauboja. Na njemu se videlo da je još uvek veoma uplašen. Lagano je odmahnuo rukom.

— Bolje da se ne svađamo, mister. Poslušajte ono što je rekao šerif i neka se završi na tome.

— Ja sam u svom životu sreo dosta prokletih hulja, Materse, ali ti si jedna od najpokvarenijih. Reci mi, kako je uopšte došlo do toga da te je rodila žena?

Matersa je oblilo crvenilo, a usne su mu nervozno zadrhtale.

— Ja ne želim da se sukobljavam sa vama — rekao je uplašeno.

— Stvar je zaključena — umešao Mos energično. — Ovde smo se oku pili zbog pića. Maters ne želi da se svađa i sada ti je to rekao jasno i glasno.

— Maters je beskičmenjak. Eto, zato se i boji. On ume samo da dere ljude u trgovini i da pravi spletke — odvratio je kauboju.

Maters je zaustio da progovori ali se zaustavio na vreme. To mu je bilo neugodno. Međutim, iskustvo mu je govorilo da je u ovoj situaciji to najpametnije.

Trudio se da ne vidi da su oči svih ljudi u salunu prikovane za njega. U svima se ogledao prezir i gađenje.

— Nazvao sam te prokletom prljavom huljom, Materse — nastav-

ljao je kauboj. — Hoćeš li to prihvatiti samo tako?

Postajalo je sve jasnije da se kauboj zagrejao i da neće odustati od obračuna.

— Ja ne želim da se svađam sa vama — ponovio je Maters.

Onda se ponovo okrenuo prema Mosu očekujući pomoć.

Mos ga je radoznalo odmerio pogledom, a zatim se okrenuo svom piću. Valjda je smatrao da je još rano i nepotrebno da bude energičniji.

Barmen, koji je tog trenutka brišao ploču bara, zastao je i progundao nešto sa prezirom.

— Onda, povuci svoje malopredašnje reči, Materse — insistirao je kauboj.

Maters se zgrčio kao pod udarcem biča.

— Ja... — počeo je i zastao. Pogledao je pogled i protrljao bradu. — Ja nisam rekao ništa zbog čega bih morao da se izvinjavam. To je bila samo šala. Zar ne možete da podnesete najobičniju šalu?

— Ja neobično volim šalu Materse, ali samo kad nije na moj račun. A kad se to desi, postajem vrlo neraspoložen. Osim toga, postoji još jedan slučaj kad mi se šale od tvoje strane ne dopadaju. A to je onda, kad u tvojoj radnji plaćam račune, dvostruko veće, nego što je pravo.

— Pa... moje cene su poštene. Ja imam dosta troškova... Vi, ljudi, izgleda, mislite, da dopremanje robe ovamo ne staje baš ništa. Čak ni u Laramiju, ni u većim gradovima,

cene robe nisu manje od mojih. Ja dajem ljudima ono što mogu. Želim da svako bude zadovoljan.

Maters je ovu tiradu izgovorio više zbog prisutnih građana, nego ovog kauboja, koga nije znao kako da se reši.

— Čime to da bude zadovoljan? — pitao je kauboj, ali je već osećao da ne vredi da stvar sa Matersom raspravi rečima. Tu je trgovac bio kudi-kamo bolji.

I Maters je to shvatio. Već se osećao pobednikom i želeo je da sad završi stvar.

Ali, ni kauboj nije želeo da se smiri. Bio je uvređen i želeo je da iznudi izvinjenje, ako ne drugačije, ono oružjem.

Kaubojevi prijatelji su prišli bliže. Svi su već bili pod gasom i cereći se očekivali rasplet situacije.

Maters je uplašeno počeo da se osvrće oko sebe.

— Mislio sam... Ja želim da svi budu zadovoljni mojim uslugama — mucao je nesuvislo. — Mi svi treba zajedno da zapnemo i potrudimo se za dobrobit našeg grada. Ovo je grad pred kojim je budućnost i svi mi smo mu potrebni.

— Mislim da bi grad mogao bez nekoliko ljudi koje poznajem — rekao je kauboj. — A ti, Materse ne muti!

Maters je shvatio da ga je kauboj pročitao. Lice mu je planulo crvenilom.

Barmen Gig Veler je počeo da se prigušeno kikoće. I šerif Mos je bio prinuđen da rukom sakrije smešak koji mu se pojavio na usnama.

Maters ih je sve posmatrao nekoliko trenutaka. Onda se obratio kauboj:

— Ja imam drugih briga o kojima moram da mislim, mister. Ne želim da se zamaram vašim pričama.

— Bogami, nateraću te da se pozabaviš time, Materse. Već dugo sam čekao ovaj trenutak.

Međutim, Mos se umešao.

— O kej — rekao je. — Sada je česta! Mislim da ste preterali. Obojica ste rekli šta ste želeli i sada je dosta. Nemojte da opet moram da se umešam.

— Znači, da ga pustim da se samo tako izvuče? — planuo je kauboj. — Zar je to moda u ovom gradu u kome ste čuvar zakona vi šerife?

Mos se namrštió.

— Ja vodim grad i ne želim u nje mu neprilike. Nameravam da tako i ostane, sviđalo se to tebi ili ne, momče. Mislim da ne treba da te ubeđujem da to treba da zapamtiš?

Kauboj je nešto progundao. Njegov prijatelj se uspravio i odmakao se od šanka.

Mosov upozoravajući pogled za trenutak se zaustavio na ovom drugom momku, koji je samo nervozno liznuo usne, ali ništa nije rekao.

— Ovo je đavolji grad — promrmljao je kauboj. — Prokleti grad u kome ti na svakom čošku samo uzimaju dolare, ali te ne poštuju zbog toga. Barton nikada neće postati veliki grad, šerife, želeli vi to, ili ne!

Kauboj se zatim okrenuo i vratio svome mestu za barom, ali je u ce-

lom salunu ostala neka naelektrisana atmosfera koja je obećavala, ako se samo ukaže neki sitan povod da će planuti i nastaće lom.

Maters se malo uspravio i pokušao da povрати nešto od izgubljenog dostojanstva time što je iz džepa izvadio novčanik i položio na šank krupnu novčanicu. Nasmejao se i rekao glasno:

— Piće na moj račun. Mi stanovnici ovog grada ne želimo da među nama bude glupih nesuglasica. Ne želimo neprilike. Ovaj grad može bez njih. Treba da budemo prijatelji i razumemo jedan drugoga.

— Ja sâm plaćam svoje piće — rekao je barmen.

— To isto važi i za mene — dobacio je kauboj.

Maters je pocrveneo i pogledao četvoricu koji su u grupi stajali uz šank i pravili se da ne primećuju šta se događalo malopre. Niko ih ovde nije poznavao.

Ali, jedan od njih se odvojio i, pokazujući svoje zube požutele od duvana, rekao cereći se:

— O kej, četiri dupla viskija, bar menu!

Maters se namrštió, ali je gurnuo novac.

Mos je u tom času iskapio svoje piće.

— Moram da idem — rekao je barmen, ali ga je Maters pozvao.

— Nisam završio razgovor o onom strancu, šerife. Želim da znam nešto više o njemu.

— Onda idi i razgovaraj s njim Materse. To je tvoja briga. Samo pamet u glavu. Nemoj da ga izner-

viraš, to ti je moj savet. On pripada vrsti ljudi koji dobro znaju šta hoće i svesni su gde im je mesto.

Ovaj šerifov odgovor izazvao je smeh ljudi oko šanka.

Masters je pocrveneo ali se nije predavao. Osim toga, nije mu išlo u račun da ga sada šerif ostavi ovde sa kaubojem.

— Šta misliš, hoće li mi prodati radnju? — postavio je pitanje za koje je i sam znao da nije naročito inteligentno.

— Idi, pa ga pitaj — bio je kratk tak Mos.

Matersu nije ostalo ništa drugo nego da klimne glavom.

— To ću i učiniti, ali mislim da nije lepo što čovek mora da konstatuje da ga prijatelji ostavljaju na cedilu. Ni Velington nije hteo da mi proda tu radnju, iako je znao da mi je potrebna. Mislim da će se svi u gradu složiti da bih ja bio njen najpogodniji vlasnik... ja imam čime da radim, to svi znate!

— Zaista? — podigao je obrve Mos.

— Naravno — odvratio je Masters, očito obradovan što Mos nastavlja razgovor. — Ja od te radnje mogu nešto i da napravim. Imam dovoljno novca da od nje napravim prodavnicu za ugled. Ceo grad bi imao razloga da se ponosi jednim takvim lokalom.

— Zašto se ne pozabaviš svojim radnjama? Zar ti nije dovoljno što imaš dve i to u centru grada?

— Ja želim da proširujem posao, šerife. Šteta što mi Velington nije prodao tu radnju. Ozbiljno me je

naljutio što mi je nije ni ponudio, nego je doveo ovamo čoveka o kome pojma nemamo.

Gotovo niko ga više nije ni slušao. Da on zadržava šerifa, jer se plaši da ostane bez zaštite, bilo je jasno svima, a naročito kauboju i onoj četvorici koji su se sada trudili da mu se nekako približe ispijajući piće koje je on platio.

Maters se, međutim, obraćao samo šerifu, kao da je želeo da ga prikuje na mestu.

— Ta radnja je na odličnom mestu — govorio je. — A kad jednom izbacimo štalu Harisa Džonsa, to će biti najbolje lokacija u gradu.

— Koliko znam Džons i ne misli da mrda odatle — primetio je Mos tiho.

— On može da ide do đavola! U svakom slučaju, javna štala treba da bude van grada. Strancima ništa neće smetati da od štale do saluna malo protegnu noge. Potreban nam je čist vazduh za našu decu.

— Jesi li oženjen, Materse? — ubacio je kauboj.

Maters se trgao. Znači, kauboj još uvek pazi na njega.

— Ne, nisam — odgovorio je.

— A koju si to decu posejao po gradu? — nasmejao se kauboj. — Ne ličiš baš na nekog ko bi mogao da bude tatica!

Maters je dobio purpurnu boju.

— Pazite, mister! Pazite šta govorite... — planuo je.

— Ja govorim ono što mi se sviđa. Pogotovu u ovom gradu gde čovek može da kaže sve što hoće, a da

mu se niko ne suprotstavi. Ti si upravo to potvrdio, Materse.

Veler je uzdahnuo i počeo krpom da briše šank. Jasno je bilo da ovde danas neće proći bez gužve.

— Baš lep početak dana — promrsio je sebi u bradu. — Izgleda da je počela zabava u mom salunu!

Mos je međutim mislio drugačije. Znao je dobro da je prošlo dosta vremena od kad je čarka počela i da njen intenzitet sad samo može da slabi. Zato ih je sve još jednom pogledao, obrisao nadlanicom penu od piva sa usana i izašao.

Na samim vratima gotovo se sudario sa jednim čovekom, ali nije se zadržavao. Prepoznao ga je. Ipak se nadao da ovaj više neće tražiti kavgu.

Stranac se okrenuo za šerifom, a zatim prišao šanku. Dobrom posmatraču nije promaklo da je izmenjao poglede s onom četvoricom, koji su još pili Matersovo piće.

— Smrdljivi predstavnik zakona je izašao, a? — rekao je stranac bahato.

Veler se namrštio i odmerio stranca. Ali, pošto je osetio kakvog je raspoloženja, odmahnuo je glavom. Smatrao je da je bolje da bude miran.

Maters je međutim bio srećan što je naišao neko na kome bi mogao da iskali svoj bes. Hitro se okrenuo.

— To nije način na koji se razgovara o šerifu Mosu — rekao je. — Mos je jedan fini čovek!

Nekoliko trenutaka pridošlica je odmeravao Matersa pogledom u kome je bilo dovoljno čuđenja i pod-

smeha da je svakome moglo postati jasno šta će se desiti, samo ne i Matersu.

Pridošlica je stavio novac na šank, a zatim se uspravio.

— Svaki predstavnik zakona smrdi — rekao je.

Matersov bes je postao još agresivniji. Obrisao je usne i okrenuo se oko sebe da vidi hoće li ga ko podržati. Veler je izgledao nesigurno.

Ipak, ne razmišljajući mnogo, Maters je rekao polako, naglašavajući svaku reč:

— Mi ovde ne mislimo da stranci imaju pravo da na taj način govore o našem šerifu. Šta vi imate protiv šerifa Mosa, mister?

Pridošlica je nervozno dobio prstima po šanku i posmatrao Matersa s izrazom gađenja kao da je neki insekat, a ne čovek.

Veler je stavio bocu pred stranca. Zatim se sav posvetio brisanju prašine sa boca poređanih na polici pored ogledala.

Kauboj sa kojim se do malopre Maters prepirao i njegov prijatelj, stajali su mirno, ali namršteni.

— Nemam ništa posebno, protiv šerifa Mosa ličnoh. Jedino, stvar je u tome, što ne podnosim nijednog čuvara zakona — govorio je nadmeno stranac.

Napunio je čašu pićem i jednim pokretom sasuo žestoku tečnost u grlo.

Kada je drugi put napunio čašu, Maters je napravio kobnu grešku.

Valjda ni sam ne bi umeo da objasni zašto, tek, on je osetio želju

da se dokaže i pošao je prema strancu sa stisnutim pesnicama.

— Šerif Mos je fini čovek — progovorio je tvrdoglavo. — Poštuje ga ceo grad. Zato i ne želimo da nam ovamo dolaze skitnice koje pričaju koješta. Jeste li razumeli, mister?

Stranac uzdahnu. Polako se uspravio i okrenuo se prema Matersu.

— A ko si ti debeli crve? — zapitao je lenjo.

Matersovo lice je postalo tamno-crveno.

— Ja sam poslovan čovek ovoga grada, strance. Predstavljam mnogo ljude, koji imaju ispravno mišljenje. Jeste li zadovoljni time?

— Aha — zacerekao se stranac.

Klimnuo je glavom, iskapio sledeće piće, a zatim je njegova ruka sevnula brzinom munje. Uhvatio je Matersa za košulju i privukao ga sebi.

Maters je pokušavao da se oslobodi, ali uzalud.

— Pričajte svojim prijateljima o ovome, mister biznismenu — procedio je kroz zube stranac.

Njegova desna ruka je opisala kratak luk i zaustavila se na Matersovom licu.

Maters se zateturao, a na usta mu je pošla krv. Pokušao je da se održi uspravno, ali mu noge nisu izdržale. Skljokao se na pod kao prazna vreća.

Dva kauboja su se u tom času odmakla od šanka. Pridošlica se okrenuo prema njima.

U tom času umešao se Veler.

— Hej, čekajte malo mister! To ne može...

— Šta ne može? — dreknuo je stranac okrenuvši se Veleru. — Reci šta? — glas mu je bio tvrd i odjekivao je u tišini, koja je zavladala u salunu.

Veler je odmahnuo glavom.

— On vam je samo rekao da je Mos dobar čovek. Nisam čuo da vas je uvre...

Nije dovršio rečenicu, jer je stranac uzeo bocu sa šanka i odmakao se dva koraka.

— Naravno! — rekao je zamahnuvši.

Tada je jedan od kauboja prišao, gundajući.

— Izgleda da imate visoko mišljenje o sebi, mister — rekao je strancu.

Ovaj je polako okrenuo glavu i lenjo odmerio kauboja od glave do pete.

Onda je neočekivano brzo prebacio bocu u levu ruku, a desna je sevnula prema kaubojevoj bradi.

Bio je to tako snažan udarac da se temeljni kauboj samo zateturao i udario leđima u šank. Njegov pokušaj da se uspravi bio je presečen snažnim aperkatom. Sručio se na pod i ostao tamo da leži.

Njegov drug je smesta reagovao. Poleteo je na stranca, ali ga je ovaj dočekao majstorskim udarcem bocom u podbradak. Kauboj se srušio bez reči.

Masters se u tom trenutku osvestio. Sa zaprepašćenjem je posmatrao prizor pred sobom. Bilo mu je jasno da je teror stigao u njihov miran grad. I, da bi bio što dalje od

stranca, povukao se u sam ugao šanka.

Stranac je stajao i s osmehom na licu posmatrao kauboje koji su se s mukom uspravljali. Zatim se okrenuo i pošao najbližem stolu.

Njegovi koraci su odjekivali u tišini. Ona četvorica, što su do malo pre stajali za šankom i ispijali Matersovo piće, laganor krenuše za njim.

Bili su već kod stola, kada se začuo glas:

— Ti i ja, mister!

Stranac se okrenuo. Nije naročito žurio.

Jedan od kauboja je stajao sam u centru prostorije. Desna šaka mu je bila iznad drške revolvera. Krv mu je curila iz nosa i slivala se niz lice. Nije ni pokušao da je izbriše. Pogled mu je bio prikovan za stranca i bilo je jasno šta želi.

Stranac je stavio bocu na sto. Oči su mu se suzile u dva proreza. Ruku je nemarno spustio na ploču stola i lupkao prstima po njoj. Izgledao je sasvim miran i opušten.

Zatim je klimnuo glavom.

Maters je shvatio šta se dešava i pošto se osećao krivcem za celu ovu gužvu ponovo se umešao:

— Dosta je bilo — javio se iz svog ugla. — Ne želimo ovde pucnjavu.

— Vi ne želite! — podsmehnuo se stranac. — Čovek me je izazvao i ja sam prihvatio, mister. Nema drugog rešenja.

Kauboj se nelagodno osvrnuo oko sebe. Mirnoća stranca poremetila je malo njegovo samopouzdanje. Od-

jednom je shvatio da se sve ovo neće dobro završiti po njega.

Ali, potratka nije bilo.

Kauboj je potegao revolver, trudeći se da taj potez bude najbrži koji je dosada izveo.

Međutim, strančeva ruka je sev-nula brzinom munje.

U sledećem času, odjeknuo je hitac i na grudima kauboja, tačno iznad srca, počela je da se širi krvava mrlja.

Ponet silinom udarca, čovek se samo zaneo, a zatim pao na pod, prav kao sveća. Tu je i ostao.

Stranac je vratio revolver u futrolu i osmotrio prisutne.

— Kad dođe šerif, recite kako je bilo. On me je izazvao i ja sam ga ubio! A sad me ostavite na miru dok pijem.

Seo je za sto, a ona četvorica za njim. Međutim, on je pogledao dvojicu.

— Zašto niste na mestu? — upitao je tiho. — Uskoro treba da se pojavi tovar.

Nije trebalo da ponavlja. Kao izbačeni iz topa, dvojica se okrenuše na peti i izleteše iz saluna. Da ih je ko pratio video bi da su se uputili Džonsovoj štali.

Stranac je mirno seo i nasuo sebi piće.

Maters je s nevericom protrljao oči. Nije mogao da veruje da je pre svega par trenutaka ubijen čovek, a njegov ubica sedi tu i hladnokrvno pije viski.

Drugi kauboj se sagnuo i osmotrio svog prijatelja.

— Ubio si ga! — rekao je besno strancu.

— Kao što vidiš — odgovorio je ovaj, a osmeh mu se pojavio na usnama. — On se dobro držao, samo šteta što nije znao ko mu je protivnik.

Čovek je to izgovorio pun samopouzdanja, siguran u to da će njegovo ime ostaviti utisak na prisutne.

— A ko si ti, gade? — upitao je kauboj.

— Ja tako ne bih govorio da sam na tvome mestu, smrdljivko. — Stranac je lagano prineo čašu usnama, iskapio je u jednom gutljaju i sasvim nemarno rekao:

— Mat Kol!

Veleru je zastao dah u grlu. Kauboj se okrenuo prema njemu, a on mu je mahnuo rukom.

— Bolje iznesite svog prijatelja odavde, mister. Kao što je Kol rekao, borba je bila fer.

— „Kao što je Kol rekao!” — zarežao je kauboj. — Nikada nisam čuo ni za kakvog Mata Kola.

— Čućeš, ako nastaviš tako da lupetaš — rekao je Kol i sipao sebi još jedno piće. — Bolje iznesi tog mrtvaca odavde.

Kauboj ga je pogledao besno. Smrt prijatelja ga je toliko potresla da nije shvatao u kakvu situaciju uleće.

— Ben nije imao šanse protiv tebe. Potegao si pre vremena. Zato si i pobedio — prosiktao je.

Kol se nacerio:

— Hoćeš li mu ti reći nešto o

meni, barmenu? Izgleda da momak nije upoznat sa nekim stvarima.

Veler ga je pogledao nelagodno. Zatim se obratio kauboj:

— Mat Kol je najbrži revolveraš na ovoj teritoriji, mister. To zna svako u ovoj državi. I ne samo u ovoj... Učestvovao je u mnogim obračunima...

— Reci mu i za moju braću — upao je Kol. Zavalio se u stolicu i podrugljivo posmatrao kauboja. — Pomeni mu Bena, Karvera i Lona. Onda će valjda taj žutokljunac skočiti na konja i zauvek nestati odavde, iako sam mu i ja dovoljan.

Kauboj je stajao uspravno. Disao je teško. Bacio je još jedan pogled na mrtvog prijatelja, a zatim rekao:

— Još uvek mislim da mu nisi dao šansu, Kole!

Kol je mirno klimnuo glavom.

Kauboj se malo povio i prineo ruku revolveru.

Samo za trenutak prekinuo ih je Maters.

— Zar jedno ubistvo nije dovoljno, Kole? — upitao je.

— Za mene jeste — odgovorio je Kol. — Međutim, ovaj momak ima drugo mišljenje. Zašto da mu ne dozvolimo da se ubije? Tada ćemo, valjda, moći da na miru popijemo ponešto.

Kauboj je obrisao znoj sa čela. Desna ruka mu je lebdela iznad fultrole sa revolverom. Međutim, odlučan izraz na njegovom licu samo je prekrivao strah, koji je počeo da se javlja duboko u njemu.

— Izazivam te Kole — ipak je rekao oštro.

Kol je klimnuo glavom. Počeo je da se diže sa stolice.

Kauboj je u tom trenutku video šansu. Potegao je što je najbrže mogao.

Međutim, Kolov revolver je već bljuvao vatru. Grmnulo je dva puta i kauboj je odbačen na šank. Na grudima su mu se pojavile dve rube.

Košulja je počela da se boji u crveno kada se mladić sa nevericom u očima skljojao na pod. Zgrčio se još jednom, a zatim ostao da leži nepomično.

Ponovo ćeš morati da ispričaš šerifu kako je bilo — obratio se Kol Veleru.

Seo je za svoj sto, a Maters je u tom trenutku poleteo prema vratima.

Veler je osetio kako mu je stomak počeo da se grči i tera ga na povraćanje.

U tom času salunom se zaorilo luđačko cerekanje Mata Kola.

•

Ona dvojica što su do malopre bila u salunu, dok ih Mat Kol nije poterao na posao, približavala su se štali na drugom kraju grada, ne znajući da je malopre Klint Kordan potražio njenog vlasnika Džonsa.

— Zdravo! — rekao je Kordan učtivo. Onda je zabacio šešir unazad i naslonio se na dovratnik štale.

Čovek pred njim, pravi džin guste crvene kose uspravio se i od-

merio ga pogledom. Na licu mu se pojavio namršten izraz.

— Šta želite? — upitao je.

— Zovem se Kordan. Kupio sam prodavnicu preko puta.

Čovek se premestio s noge na nogu, a namršten izraz je nestao sa nje govog lica. Sada je to bila grimasa podsmeha. Nekoliko trenutaka je posmatrao Kordana.

— To znači da ste budala — progundao je.

— Tako su mi i drugi rekli — mirno je odgovorio Kordan.

Džons je nabo balu sena na vile i snažnim zamahom je odbacio u drugi kraj štale. Zatim je stao i počeo da posmatra radnju preko puta.

— Ja sam Haris Džons — rekao je. — I vlasnik sam ove štale. Držite se svoje strane ulice i ne mešajte se u moj posao.

Klint je stao pred njega. Nasmešio se, shvativši da neće biti lako s ovim tvrdoglavim čovekom.

— Došao sam da bih se sporazumeo sa vama, Džonse. Ja nameram da obavim svoj posao do kraja — rekao je ljubazno ali energično.

Džons ga je pogledao iskosa.

— Šta nameravate?

— Nameravam da od te prodavnice stvorim radnju koja će svom vlasniku donositi zaradu. Po onom što sam čuo, izgleda da je za dobar rad prodavnice glavna smetnja baš vaša štala.

— Jel' A zašto? — pravio se nevešt Džons.

— Zato što vam je štala grozno prljava i zaudara na kilometar. Zbog te vaše štale, koja do zla boga smr-

di, ljudi misle da ni prodavnica u njenoj blizini nije u redu.

Džons se ponovo namrštio. Uspravio se u svojoj visini.

Bio je samo nekoliko inča viši od Kordana, ali je bio mnogo krupniji i izgledalo je snažniji. Delovao je preteći kao razjareni gorila.

Ali, Kordon je stajao sasvim mirno i izgledalo je da ga ništa na ovom svetu ne može izbaciti iz takta.

Stajali su tako nekoliko trenutaka i posmatrali se. Onda je Kordan rekao:

— Ja se razlikujem od Velingtona, Džonse.

Džons je razumeo šta je ovaj time hteo da kaže.

— Vi ste stranac — rekao je. — To vas spasava od nevolje u koje ste zamalo mogli da uletite. Savetujem vam da me ostavite na miru. Ova štala ostaje onakva kakva jeste i u vezi s tim niko ne može da mi deli savete. Ako želite, otvorite tu prokletu prodavnicu, to je onda vaš problem.

— Nije vam neprijatno što ćete na taj način smetati drugom, zar ne? A ja mislim da bismo ipak mogli da se nagodimo.

Džons ga je odmerio sumnjičavim pogledom.

— Ne znam šta imate na umu, mister? Ja ne volim da razgovaram u zagonetkama.

— Nisam ni mislio da volite, Džonse. Jedino želim da vam objasnim da nikako neću uspeti da dobro vodim svoju prodavnicu, ako mi smrad iz vaše štale bude rasterivao mušterije.

Ako nestane smrad, nestaće i problemi.

Džons ga je namršteno odmerio, a zatim se osvrnuo po svojoj štali. Zagundao je zadovoljno:

— Meni se ovako baš dopada.

— Ali, meni ne!

Džons se trgao. U očima mu se pojavio odlučan izraz.

— Izlazite odavde pre nego što vas izbacim! — rekao je tonom koji nije trpeo pogovora. — Ne sviđa mi se da bilo ko dolazi ovamo i deli mi savete kako treba da radim svoj posao.

Kordan se nasmešio. Još uvek je verovao da će odobrovoljiti ovog diva.

— A šta vam se sviđa, Džonse? — zapitao je s osmehom. — Ima li toga?

Džons je zarežao. Ruka mu je pala na Kordanovo rame i čvrsto ga stegla.

Kordan se nije ni pomerio. Pogled mu se odlučno susreo sa Džonsonovim očima. Onda je svojom šakom energično stegao Džonsonovu ruku.

Stegao je snažno i svakim trenutkom sve više pojačavao stisak. Potrajalo je prilično, a zatim je rekao:

— Ovako bismo mogli do sutra, mister Džonse.

Međutim, Džons je izgledao kao da nema nameru da skida ruku sa Kordanovog ramena. Njegov stisak je, takođe, postajao sve jači.

Onda je Kordan svom snagom strgao njegovu ruku i odbacio je tako naglo da je Džons za trenutak izgubio ravnotežu i zateturavši se,

udario o dovratak. Ali, čim je povratio stabilnost, poleteo je na Kordana koji se izmakao i rekao:

— Došao sam ovamo da razgovaram, a ne da se tučem, mister.

Džons nije obraćao pažnju na njegove reči. Poleteo je na njega i zamahnuo svom snagom.

Kordan se izmakao na vreme. Bilo mu je jasno da Džons ima dovoljno snage da ga dotuče jednim jedinim udarcem. Znao je da mora da se uzda u svoju brzinu i u to što je bio skoro duplo mlađi od Džonsa.

Prvi udarac, Kordan je s lakoćom izbegao. Ali, drugi je došao tako neočekivano da je s mukom uspeo da ukloni glavu na vreme.

Džonsova ogromna pesnica zakačila ga je samo malo, ali i to je bilo dovoljno da se Kordan zatetura. Džons je to iskoristio i zadao mu snažan udarac u pleksus.

Kordan je osetio kako gubi dah. Pred očima mu se smračilo. Očajničkim pokretom je skrenuo u stranu i tako izbegao sledeći Džonsov udarac, koji je lako mogao da znači i kraj borbe. Bilo mu je jasno da mora naći vremena da se povрати, ako ne želi da ga Džons dotuče.

Krajnjim naporom uspeo je da izbegne Džonsove udarce. Malo pomalo osećao je kako mu se vraća snaga.

Onda je skočio i zadao Džonsu snažan udarac u bradu.

Dio je nešto progundao, ali se nije razumelo šta.

Sledeći Kordanov udarac pogodio ga je u stomak i čovek se savio od

bola. Kordan je shvatao da ne sme da izgubi stečenu prednost. Udarao je kao maljevima, a Džons se sve teže držao na nogama.

Sada je već izgledalo da mu je sasvim nestalo snage. Tako je i bilo. Teško dišući, Džons se naslonio na jednu gredu. Posmatrao je Kordana.

Mladić je prošao rukom kroz kosu i nasmešio se. Ni u jednom trenutku nije skretao pogled u stranu.

— Mislim da nema smisla da se dalje borimo — rekao je. Prišao je vedru punom vode i zahvatio obe ma rukama. Pljusnuo se po licu nekoliko puta.

Borba je bila završena. Oba čoveka su to znala.

Džons je konačno uspeo da povрати dah. Doteturao se do vedra s vodom.

— Na vašoj strani je mladost, Kordane — progundao je.

— To sam znao od samog početka — rekao je Kordan. — Znao sam to i iskoristio tu prednost. To mi je bila jedina šansa.

— Imate i dobre živce, takođe.

— Hteo sam da shvatite da vam sused nije mekušac, Džonse. Ali, mislim da je ovim sve sređeno, a?

Džons je nešto progundao i osvrnuo se po štali.

— Baš ništa se nije promenilo, Kordane. Ja volim ovo mesto i želim da ostane kavko jeste. Neću ništa da menjam.

— Ne morate ništa da menjate. Ja samo želim da se nagodimo.

— Kako vi možete sa mnom da

se nagađate, Kordane? — bio je zapanjen Džons ovolikom upornošću. — Vi ste vlasnik radnje koja nema budućnost, a ja štale koja tek čeka svoje dane. Ja, doduše, još ne zarađujem koliko bi trebalo, ali...

— Ako me poslušate, obojica ćemo zaraditi.

— Prokletstvo, kako to mislite? Zar ne vidite gde vam je radnja? Ko će dolaziti ovamo da pazari?

— Dovešću ja mušterije, ali pre toga ovo mesto treba očistiti i srediti. Pomoći ću vam, pokazaću vam kako se to bez teškoće može...

Džons se srdito uspravio, a zatim je zagrmio:

— Želim da ova štala ostane onakva kakva je! Nijedan prokleti žuto-kljunac neće mi soliti pamet! — Opsovao je, pa nešto mirnije dodao: — Sve je u redu što se tiče tučnjave, to je zavrešno. Danas ste imali sreće. Ali, niko vam ne garantuje da ćete je imati i sledeći put.

— Ja to i ne želim. Dosta je bilo tuče. Sutra ću doći da vam pomognem da ovo dovedete u red. Posle ćete vi pomoći meni. Ljudi će početi da govore o nama i dolaziće da vide kako radimo. I vaš posao će procvetati, samo ako budete imali hrabrosti.

— Imam ja dovoljno hrabrosti, zato me ovde i mrže — besno je rekao Džons.

— Možda su imali razloga. Mogu vam reći da vaše ponašanje nije od najsimpatičnijih na koje sam naišao. — Okrnuo se i krenuo preko puta, prema svojoj radnji.

— Ne dolazi više ovamo, momče! — dobacio mu je Džons.

Onda je začutao i oslušnuo. Iz grada je doprla pucnjava. Iz saluna, očigledno. U isto vreme, začuo se i tutanj kopita. Približavali su se neki jahači. Izgledalo je da ih je dvojica.

Sa druge strane štale, što on nije mogao da vidi, a Kordan je jasno video, približavala se kolona kola, koju je predvodio jahač u crnom odelu, sa „kalifornija” šeširom na glavi.

IV

Šerif Mos je stajao na vratima saluna i posmatrao Mata Kola. Maters je stajao na verandi i govorio nešto tihim glasom.

Izgledalo je da je Mos jednim uhom saslušao njegove reči, a zatim se uputio prema šanku. Zastao je s obe ruke naslonjene na pult.

— Reci mi kako je sve počelo, Veleru? — rekao je kratko.

Veler je po treći put počeo da briše šank.

— Maters ti je već rekao, zar ne?

— Ja želim da mi ti kažeš. Hajde, počni!

Veler je liznuo usne.

U prostoriju je ušla žena od tridesetak godina i stavila na šank veliku tacnu sa sendvičima. Klimnula je glavom šerifu Mosu.

— Pa... — počeo je Veler — Kol je ušao i Maters je počeo da se prepire s njim. Kol je udario Matersa, ali se tada umešao kauboj. Pošto ga je ubio, Kol je seo za sto i počeo

da pije. Drugi kauboj je hteo da osveti prijatelja i izazvao je Kola. Međutim, ovaj je ponovo bio brži.

Mos je klimnuo glavom, a zatim se okrenuo prema ženi koja je stajala kraj šanka.

— Bolje bi bilo da odete, Džesika. Ovo nije za žene.

Džesika Veler je slegla ramenima i bacila pogled prema stolu za kojim je sedeo Kol. Blesak interesovanja pojavio se u njenim očima, kad joj se Kol nacerio.

Nemarno je zabacila svoju gustu, crvenu kosu i izazovno prešla rukom preko bokova.

Kol se glasno nasmejao i zviznuo s odobravanjem.

Veler je opsovao, zgrabio ženu za ruku i gurnuo je kroz vrata kuhinje.

— Čula si! — rekao je besno. — U ovom času, ovo nije mesto za žene.

Džesika se, međutim, ponovo pojavila na vratima. Pogledala je Veleru, a zatim skrenula pogled prema Kolu.

— Neki ljudi umeju da cene žene — rekla je. Nasmešila se otvoreno Kolu, a zatim nestala. Ispratila je Velerova psovka.

— Znači, drugi kauboj je hteo da osveti svog prijatelja? — upitao je Mos.

Veleru je trebalo vremena da se smiri. I dalje je gledao u vrata kroz koja je nestala njegova žena.

— I drugi kauboj je izazvao Kola. Kol ga je ubio. Šta bih još, do đavola, mogao da ti kažem?

— Misliš li da su oba čoveka imala šansu?

— Obojica su potegla revolvere pre Kola.

Mos klimnu glavom kao da je očekivao takav odgovor.

— Nisu bili uvučeni u taj sukob?

— Mislim... da je Kol bio izazvan. To je sve što mogu da ti kažem. A sada, imam svoja posla — odbrusio je Veler.

— Ostani ovde — rekao je Mos. Odmakao se od bara i prišao Kolu stolu. Izvesno vreme posmatrao je čoveka koji je tamo sedeo.

Klimnuo je glavom nekoliko puta i pokazao rukom na tela obojice kauboja i mirno rekao:

— Ne mogu ništa da uradim u vezi s ovim ubistvima. Ali, želim da te upozorim, Kole. Ovome gradu nisu potrebni ljudi kao što si ti. Za jedan sat nestani oдавде ili ću te zatvoriti zbog narušavanja mira.

Mrgodna senka je preletela Kolum licem, a zatim se nacerio. Podigao je visoko čašu.

Mos je pošao prema vratima saluna. Kol ga je pratio pogledom. A, kada se predstavnik zakona pri-makao vratima, rekao je glasno:

— Ja nemam nameru da odem iz ovog grada, Mose.

Mos ga je pogledao preko ramena. Na licu mu je bio odlučan izraz.

— Čuo sam šta si rekao — odvratio mu je. — Ali, ja nikad ne upozoravam dvaput.

Kol je visoko uzdigao obrve. Na licu mu je, kao zaleđen lebedeo osme. Slegao je ramenima i nastavio da pije.

Mos je pošao prema zatvoru, a Maters je skoro trčao pored njega. Nikada još nije video takav izraz na licu čuvara zakona.

Znao je da baš nije pravo vreme za postavljanje pitanja. Međutim, kada je šerif zastao pred vratima kancelarije, zapitao je:

— Šta ćeš sada da radiš, Bak?

Mos nije odgovorio. Odmahnuo je rukom, okrenuo se i ušao u kancelariju.

Maters je još nekoliko trenutaka gledao za njim. Zatim je glasno opsovao i pošao nazad prema salunu. Ali prošao je pored njega i uputio se svojoj trgovini. Bio je prilično zabrinut i duboko svestan da za to ima i te kakve razloge.

A sat vremena koji je šerif dao Matu Kolu proticao je đavolski sporo. Naročito Gigu Veleru.

On je pregledao sve prostorije u kuću, tražeći svoju privlačnu ženu ali, nigde nije uspeo da je nađe. Kada se vratio u salun, našao je Kola kako stoji za šankom.

Bandit ga je podrugljivo gledao u oči, a Veler je bio siguran da je nešto opako smerao. Nije želeo da na bilo koji način bude umešan u ono što je Kol želeo da učini u Bartonu, pa se čuvao da progovori bilo šta.

Kol je, međutim, mislio drugačije. Sačekao je da Veler obriše čaše koje su stajale na šanku, pa je upitao:

— Ko je bila ona žena?

— Moja žena — odvratio je Veler namrštivši se.

— Dopada mi se kako izgleda, mister — rekao je Kol obesno.

Veler je poredao čaše u pravilan četvorougao i uspravio se. Nije gledao u Kola, kada je progovorio:

— To sam već i ranije čuo od mnogih.

— Voleo bih da malo porazgovaram s njom, mister. — Kol se sada nagnuo prema Veleru, dok su mu obe ruke bile savijene oko čaše, a na licu mu se ukazao ružan, podmuкао osmeh.

— Ona ne razgovara sa strancima. Osim toga, ima mnogo posla oko spremanja hrane i pranja posuđa. Kada oboje završimo posao, povlačimo se zajedno da se odmaramo.

Kol je klimnuo glavom i pokazao prema vratima.

— Možda će ona, ipak, naći malo slobodnog vremena, mister. U ovako smrdljivom gradu, tako lepa žena trebalo bi da ima više slobodnog vremena. Možda ona ne misli kao vi i možda će joj činiti zadovoljstvo da porazgovara sa mnom.

Veler je teško disao dok je slagao flaše na policu.

— Ostavi je na miru, Kole. Ona nije slobodna žena.

Kol mu se nacerio. Doprčio je piće i pogledao prema zavesi na vratima kroz koja je malopre nestala Džesika.

— Tvoje piće je loše, barmenu — cerekao se Kol. — Učini nešto u vezi toga, dok se ja ne vratim.

— Rečeno ti je da napustiš grad, Kole. Mos nikada nije govorio u-
tar.

— Mos može da ide do đavola, zajedno s tobom, trovaču!

svakog meseca
DOK
HOLIDEJ
najbolje priče vesterna

Veler je sav zadrhtao od besa. Zaustio je da nešto kaže, ali Kol se već okrenuo i pošao prema zavesi na vratima. Četiri kauboja koja su stajala pored bara i ona dvojica što su sedeli sa Kolom, radoznalo su posmatrala šta se događa. Medjutim, niko od njih nije pokazivao nameru da učestvuje u konverzaciji.

— Drži se podalje od tih vrata, Kole — doviknuo mu je barmen, čiji je glas razbio napetu tišinu u prostoriji.

Doduše, u njegovom glasu je bilo i straha, ali na licu mu je bio odlučan izraz, kada je rukom lupio o šank.

Mat Kol nije obraćao pažnju na njega.

U tom trenutku pokretna vrata saluna su se otvorila i na njima se pojavio Klint Kordan sa nasmejanim licem. Za njim je ušao jedan elegantan čovek u crnom odelu. Dok Holidej, Kordanov poznanik iz Nilsa.

Tamo u Nilsu, kada je Dok prokrvario i kada je već izgledao da će ga dokrajčiti njegova stara tuberkuloza i život po zamagljenim salunima, priskočio je u pomoć Klint. Onesvešćanog Doka odneo je u hotel i doveo mu lekara. Nekoliko nedelja, dok je Dok Holidej lebdeo izmedju života i smrti on ga je dvorio i negovao, a onda, kada je smatrao da više nije potreban, jednostavno se izgubio. Pre toga je platio sve troškove. Zato je Dok i došao u Barton. Da mu vrati dug.

Veler je bacio pogled prema no-

vim gostima, ali se u njegovim očima pojavio izraz razočaranja. Ovi nalickani stranci sigurno mu neće biti od pomoći.

Na samim vratima Kol se osvrnuo da vidi ko dolazi. Kada je spazio pridošlicu na licu mu se ukazao zlu-rad osmeh. Pogled mu je postao pakostan.

Kordan ga je kratko odmerio pogledom, a zatim sa Dokom prišao sanku i na ploču spustio metalni dolar.

— Dva brendija, krčmaru — rekao je, a njegov glas je probio mrtvu tišinu, koja je vladala u salunu.

Veler je nešto progundjao, a zatim dohvatio bocu ne skidajući pogled, sa Kola.

Kol je još uvek odmeravao Kordana. Čudan sjaj ukazao se u njegovim očima, kad se okrenuo i vratio za šank.

Dok Holidej je, medjutim, mirno stajao i posmatrao šta se događa. Ničim nije pokazao da je za stolom ugledao onog glavatog momka što se sukobio s njim u Nilsu, u salunu Maka Osborna. Da, bio je to Nik Klinč. To je signaliziralo na oprez. Čuo je kako je momak što se vratio od vrata rekao:

— Žena može da pričeka — i prišao Kordanu.

Kordan je stajao namerno oslo-njen na šank, a u jednoj ruci je držao čašu koju je upravo punio iz boce. Obod šešira mu je bio navučen na čelo tako da niko nije mogao da vidi izraz njegovih očiju.

Kol je zastao pored njega i progundjao.

— Sada više nema šerifa da te brani dućandžijo!

Na ovu izjavu Kordan je klimnuo glavom i rekao mirno:

— Meni nije ni bio potreban šerif da me brani, mister.

Prvi put je podigao glavu, a njegov tvrd pogled susreo se sa Kolovim očima.

Medjutim, Kol je pogledao u Kordanovog prijatelja koji je još uvek, čuteći, stajao kraj bara i držao svoje piće u ruci.

Da je bio samo malo pametniji ili da nije toliko popio, Kol bi na vreme osetio opasnost koja je upozoravala iz ledenih, mirnih očiju čoveka u crnom. I ovako je osetio izvesnu jezu i nelagodnost, ali to je trajalo svega tren.

Odmahnuo je glavom i prišao bliže Kordanu. Nacerio mu se u lice.

— Sada će ti biti potreban šerif na lickani majmune! — rekao je.

— Kordan je odmahnuo glavom i podigao čašu.

— Ja ne mislim tako, burazeru. Zašto ne odeš odavde i ne gledaš svoja posla.

Na Kolovom licu pojavio se bes. Usna mu je zadhtala dok mu je ruka pošla prema šanku.

Kordan je ispio gutljaj i klimnuo glavom Veleru.

— Odličan brendi — rekao je i nasmešio se Doku koji je pažljivo pratio događaj, ali nije smatrao da treba da se meša. Ne još. Mada, morao je da prizna, ovom siledžiji što

im ne da da progovore reč, dobro bi došla jedna poštena lekcija.

Doduše, on i nije mislio da navraćamo. Želeo je samo da vrati Kordanu dug i da mu se zahvali, pa da produži svojim putem. Ali, Kordan je bio uporan da za rastanak popiju po jedno piće.

Veler je čutao. Četiri kauboja i ona dva, očigledno, Kolova pajtaša koji su se dosada držali po strani, sada su pokazivali malo više interesovanja. Naročito Nik Klinč koji je prepoznao Doka Holideja, ali nikako nije dobio priliku da opomene Kola. Da mu otvoreno da do znanja da mu pretila opasnost, nije smeo. To mu Kol ne bi oprostio. Jer, to bi značilo, da sam nije sposoban da proceni situaciju, a nijedan revolveraš ne bi to sebi dopustio.

U tom trenutku Veler se javio:

— Bilo je već dosta neprilika. Za ime sveta, ostavi čoveka na miru Kole.

Na poslednju Valerovu reč, oči Doka Holideja blesnuše. Ali, to je bila jedina vidjiva reakcija. Znači, to je taj dasa, pomislio je.

— Smiri se, Kole — ponovio je Veler.

— Zaveži — zarežao je Kol.

Rukom je izbio čašu iz Kordanove ruke.

Kordan se nije ni pomerio. Samo je hladno pogledao u Kola.

Na neki način Kordan je svojim ponašanjem i odevanjem podsećao na Doka Holideja. Očigledno, ovaj mu je u svemu bio uzor, pa se i sada ponašao slično.

— To ti zaista nije bilo potrebno,

burazeru — obratio se Kolu. Njegov glas je imao metalni prizvuk. Govorio je tiho ali se u njegovim rečima jasno nazirala pretnja. — Ali, pošto vidim da si pijan i da nisi svestan svojih postupaka, pružicu ti priliku da se iskupiš. Možeš mi poručiti drugo piće, umesto ovog što si prosuo.

Kol je opsovao. Pogled mu je pao na Kordanovu ruku. U isto vreme i Holidej je pogledao Kordanov opasač. Imao je potrebu i sam da opsuje, iako to nikada nije, činio. Kordan je bio bez oružja. To je u nekoj prilici moglo i da mu spase život. Ali, malo je bilo verovatno da će Kol biti fer. Sad ga je čuo kako govori:

— Za mene je dosta plaćanja u ovom gradu, nalickani. Baš me zanima šta ćeš da uradiš.

— Ja sam ti dao šansu, prijaško. Poruči drugo piće.

Ton Kordanovog glasa učinio je da Valer sa više ineresovanja prati scenu. Već dugo je radio za šankom i imao je prilike da sretne svakakve ljude. Sad je već bio na čisto kakav je ovaj trgovac. Isto tako, bilo mu je jasno kojoj sorti ljudi pripada i onaj kicoš do njega. Bar je tako mislio.

Odjednom, Veler je shvatio da Kordan ne govori uprazno, a onaj kicoš ne čuti uzalud. Izgledao je da jedino Kol nije svestan u kakvoj se opasnosti nalazi.

— Mislim da si pogrešio, Kole — rekao je Veler kome je već bilo dosta gužve. Plašio se da bi on sam mogao da ima najviše štete

ako ovi momci krenu. — Poruči momku piće.

Kol se okrenuo i obrecnuo se na njega.

— Zaveži već jednom! — viknuo je.

Lice mu je pocrvenelo od besa. Bilo je očigledno da ga je Kordanov miran ton izveo iz takta višen nego što je on želeo da pokaže.

Ruka mu je pala na dršku revolvera, stupio je korak nazad i povikao:

— Poteži trgovčiću!

Sada se umešao Dok, dok je Kordan i dalje stajao namerno naslonjen na šank.

— Zar ne vidite da nema oružja — upozorio je Kola. — Osim toga, ako niste znali, taj vaš revolver može nekoga da povredi. Bilo bi pametnije da se smirite i da ode-te negde da se ispravate.

Dok je to govorio, Dokove oči su budno pratile svaki Kolov mig. Dobro je znao s kim ima posla i bio uveren da Kola više ništa neće zaustaviti. Previše je krvi bilo na njegovim rukama. OGREZAO JE U ZLOČINU i neće mu smetati što Kordan nema oružje. Ubiće ga. Zato je mislio da je bolje da njegovu pažnju skrene na sebe.

Kolove usne su prebledele. Vena iznad slepoočice mu je iskočila i jasno se videlo da se jedva uzdržava da ne povuče revolver. Ipak, uspeo je da se savlada.

— Hajde, da tebe vidimo kicošu — zaur-lao je. — Kako bi bilo da tebe vidimo?

Dok Holidej je slegao ramenima.

— Došao sam u ovaj grad da obavim neki posao, a ne da pravim gužvu. Ali, izgleda, da to ovde nikako ne može da se izbegne.

Nemarno je rukom zabacio pešave svog crnog kaputa i drške dva sjajna „linkolna“, optočene slonovačom, blesnuše u polutamni saluna.

Kol kao da je oklevao. Odjednom je osetio opasnost. Imao je izoštren instinkt kao divlja zver. Sada je osetio da ovog puta neće dobro proći.

Ali, povratka nije bilo.

Kolova desna ruka je sevnula brzinom zvečarke, koja napada. Već je počeo da izvlači kolt iz futrole kada se stranac još nije ni primetio s mesta. Zlurad osmeh se pojavio na Kolovim usnama.

Tek tada se stranac pokrenuo. Njegova ruka je bila brža od oka.

Kao nekim trikom, teški „linkoln“ mu se stvorio u ruci. Dug plameni jezik je sevnuo iz cevi revolvera i tane je izbilo kolt iz Kolove ruke.

Bandit prosto nije mogao da poveruje svojim očima.

Besno je viknuo i bacio se na svog protivnika. Ali, Dok Holidej je i sada bio brži.

Izmaknuo se u stranu i cev njegovog revolvera je tresnula bandita po slepoočici.

Kol se onesvešćen sručio na pod i ostao da leži nepomično.

Dok Holidej je pogledao prema stolu gde su sedeli Nik Klinč i još jedan bandit. Njih tamo više nije bilo. Znači, setio se svog iskustva iz Nilsa, pomislio je Dok, ali je sa-

da bio siguran da lako neće izaći iz Bartona.

Kordan se nasmešio Doku.

— Hvala ti, Dok. Mislim da si mi spasao život.

— Samo sam ti vratio dug — odgovorio je Dok jednostavno.

— Onda bismo mogli da popijemo naše piće — predložio je Kordan.

— Sa zadovoljstvom. Ne volim ovakve uštve koje se svima penju na glavu.

Četiri kauboja, koji su do malo pre bili za šankom sada su zauzeli mesta za stolom. Jedan je sa šanka uzeo čašu viskija i poneo je na sto, kada je Kol počeo da se miče.

S mukom je kleknuo na kolena i počeo da odmahuje glavom.

Kordan je srknuo svoje piće, ali na njegovom licu nije bilo ni traga zabrinutosti. Pored njega je stajao Dok Holidej i to je bila dovoljna garancija za bezbednost.

Kol se osvrnuo oko sebe. U tom trenutku je ugledao svoj kolt koji je ležao na svega par koraka od njega.

Kao kobra, bacio se prema koltu i podigao ga prema Doku Holideju. Ali, pre nego što je stigao da nanišani odjeknuo je pucanj i kolt je ponovo odleteo iz njegove ruke.

Onda je bandit pogledao prema vratima saluna, odakle je dopro pucanj.

Tamo je stajao Haris Džons sa puškom prebačenom preko ruke.

— Mislim da ti je sada jasno da treba da napustiš ovo mesto Kordane — rekao je.

Kordan je bio iznenadjen. Na Dokovom licu to se nije videlo. On je pre jednog sata ostavio konja u Džonsovoj štali, ali nije mnogo razmišljao o njemu. Znao je da su gazde ovakvih štala obično umešani u svakakve mutne poslove, pa ga sad ne bi iznenadilo da je Džons, u stvari, spasavao Kola, a ne Kordana i njega.

Veler se umešao:

— Učinite kao što kaže, mister. Kol će vas ubiti... obojicu.

Kordan je spustio praznu čašu na šank i još jednom pogledao u Kola. Zatim je klimnuo glavom Doku, a ovaj mu je dao mig da se slaže.

Obojica su pošli prema vratima, kada je Kol doviknuo za njima:

— Pazi se trgovčiću kad se sret-nemo sledeći put. Tada s tobom neće biti ovaj uštogljeni majmun!

Ni Kordan, ni Dok Holidej nisu obraćali pažnju na njegove reči. Naročito Kordana više nije brinula ta stvar. On je znao da je Kol dobio lekciju i dok vidi s njim Doka Holideja, biće miran.

Ali, kad je Dok zastao da se op-rosti s njim, jer je želeo da ode u hotel i da se odmori pre puta, on se trgao.

— Misliš li da je dobro što ideš u hotel? Tamo bi Kol lako mogao da te nadje — primetio je.

— Ja mislim da je za danas nje-mu dosta ubijanja. On je ovamo došao iz nekog razloga. Siguran sam da neće želiti da upropasti taj glavni posao, nekim sporednim ubi-janjima.

— Misliš li da te neće smaknuti, ako...

— Ako mu se pruži pogodna pri-lika, bez svedoka, hoće. Ali, prilika mu se neće pružiti.

Nije ni završio rečenicu, kada je jedno zrno prosviralo pored njego-ve glave.

Kordan se instinktivno sagnuo, a Dok se neverovatnom brzinom na-šao u vratima kuće kraj koje su prolazili. Već u skoku zalajao je njegov revolver, a zatim i drugi.

Iza stuba susedne verande skljo-kao se čovek uz jauk i gadnu psov-ku.

— Idiotel! — čulo se iza ugla su-sedne kuće. Psovka je bila upuće-na palom banditu.

Dokov revolver je ponovo zaprš-tao, ali Nikova velika glava, koja je samo za trenutak izvirila iza ugla, uspela je da se skloni.

Dok je malo postajao, pa kad se iza kuće više niko nije čuo, oprez-no je krenuo tamo.

Nika nije bilo. Samo su kaplje krvi, pokazivale u kom pravu je pobegao.

Dok nije imao volje da ga juri. Znao je da će mu Nik kad-tad doći na nišan, jer će sam tražiti obra-čun. I znao je da se umešao u neki rat za koji nije znao čemu treba da služi. Sada povratka više nije bilo. Ali, kao i uvek, i on je bio spreman.

Hotel je bio preko puta Velero-vog saluna. Dok je smatrao da je to dobro, jer će odavde imati do-bar pregled situacije.

Pozdravio se sa Kordanom, koji je

sada stajao i razgovarao sa Harisom Džonsom. Onda se uputio preko ulice. Bio je užasno umoran i jedino je želeo da se okupa i čestito ispa-
va.

V.

— Ima li nekoga?

Jul Maters obučen što je svečani-
je mogao, zakucao je tog istog
dana na Kordanova vrata.

Kordan je otvorio. Nekoliko tre-
nutaka posmatrao pridošlicu, a za-
tim klimnuo glavom da udje.

Maters je dahćući ušao unutra.

— Zovem se Maters — rekao je.

— Jul Maters. Šerif me je poslao
da razgovaram sa vama. Možda bih
mogao da vam pomognem.

Kordan ga je posmatrao sa zani-
manjem. Nije bio impresioniran čo-
vekovom pojavom, niti njegovim
nadmenim držanjem.

— Kako to da mi pomognete, Ma-
terse? — upitao je mirnim glasom
punim ledene hladnoće od koga je
Matersovo samopouzdanje prilično
splasnulo.

— Da vam pomognem u vezi ove
radje, koju ste upravo kupili. Ja
sam vlasnik dva dućana u gradu.
Moglo bi se reći da se svi stanov-
nici grada, bliže i dalje okoline,
snabdevaju kod mene. Ali, ja sam
fer čovek i ne želim da gledam
kako jedan mladić kakav ste vi,
Kordane, skupo plaća svoje nezna-
nje. Otkupiću vašu radnju po onoj
ceni po kojoj ste je vi dobili.

Kordan se nasmešio i namerno
odmahnu glavom.

— O tome nema govora, mister
— rekao je jednostavno.

Maters je zbunjeno podigao gla-
vu.

— Mislim da me niste shvatili,
Kordane. Kupili ste sebi nevolju, i
to gadnu. Želeo sam da vas spasem
briga i problema koje biste mogli
da navučete sebi na vrat. Evo mog
čeka naplativog u bilo kojoj banci.

Maters je pružio ček Kordanu.

Mladić ga je osmotrio, a zatim
ga vratio.

— Hvala vam puno. Ja ostajem
tu gde sam. Mislim da ću uspeti da
radim ovde.

— Grešite. Velington je bio odli-
čan trgovac, pa je ovde propao. Ja
bih sam to kupio da sam mislio da
ovo mesto može nešto da donese.
Zar mislite da će ljudi kupovati u
prodavnici koja se nalazi u blizini
najprljavije štale na celom Zapadu.
Uzmite ovoj ček Kordane i budite
srećni što me je šerif uverio da tre-
ba pomoći jednom mladom čoveku.

— Uzalud trošite vreme, mister.
Ja sam rešio da okušam sreću i to
ću učiniti. Ako, ipak, ne uspem, do-
ći ću do vas.

— Samo, cena će svake nedelje
biti niža za pedeset dolara. Imajte
to na umu.

— Imaću — osmehnu se Kordan.
Maters je pocrveneo.

— Mislim da ćete zažaliti Korda-
ne. Ja ću vas uništiti.

— Možda — rekao je Kordan ti-
ho.

— Ne, „možda“, već sigurno. Ja
sam moćan čovek. Imam uticaja u
ovom gradu. Uskoro ćete to shvati-

ti. Nemam nameru bilo kome da dozvolim da se dovuče ovamo i otima mi posao. Izbaciću vas iz ovog posla, Kordane, verujte mi na reč.

Kordan je ostao miran.

— Nemojte mi pretiti, Materse. To mi se nimalo ne sviđa. A ovaj razgovor smo završili. Ipak, ako promenim mišljenje, prvo ću obavestiti vas.

— Možda kasnije nećete imati tu šansu, Kordane. Pazite, slomiću vas, ako mi stanete na put.

Ljutito se okrenu i pošao natrag. Kada je prolazio pored sakuna, Mat Kol je upravo izlazio na ulicu.

Maters je skrenuo sa trotoara i pošao prašnjavom ulicom. Nije nikako želeo da se sretne sa Kolom, iako je video da šerif Mos izlazi iz sporedne ulice. S njim je bio Adams.

A šerif je stao i sačekao, da Kol dodje do njega.

— Tvoje vreme je isteklo Kole. Napusti grad ako nećeš da te strpam u zatvor — rekao je šerif Kolu.

Desna ruka mu je počivala na dršci revolvera. Pored njega, zamenik Vil Adams je podigao „sačmaricu” i iscerio se podrugljivo.

Na prozoru susednog hotela stajao je Dok Holidej i posmatrao scenu.

Kol ih je odmerio obojicu sav se ukočio od besa.

— Ne pada mi na pamet da idem, zvezdonošče! — rekao je dovoljno glasno da su to mogli da čuju i ljudi koji su se slučajno nalazili na ulici.

— Nije važno šta ti pada na pa-

met ili ne pade. Sedaj na konja i odlazi!

— A zbog čega, to zvezdonošče?

— Nisi poželjan u gradu.

Kol je obrisao dlanove o nogavice pantalona i namrštitio se.

— Je li ovaj grad tvoje lično vlasništvo, mister?

— Nije. Ali, ja sam ovde čuvar zakona. Ti si ubio dva čoveka. Svadjao si se sa barmenom i udario si jednog od poslovnih ljudi ovog grada. Posle toga si napao jednog stranca, koji je upravo došao u naš grad i napao si njegovog prijatelja. Meni to izgleda kao da si proketo željan gužve. — Takve tipove ne želimo u gradu. Zato, odlazi!

Kol je ljutito dunuo kroz nos. Zatim je odmahnuo glavom.

— Moram da ostanem ovde da dočekam svoja tri brata. Oni očekuju da budem ovde. Ako čuju da sam poteran iz grada, mogu da se naljute i naprave gadnu gužvu. Da li si ikad čuo kakva su moja braća kad se naljute, predstavnice zakona?

Mos je slegao ramenima. Čvršće je stegao dršku revolvera tako da su mu zglobovi na ruci pobelili.

— Čuo sam — rekao je kratko.

— Znači, ostajem, a?

— Znači, ne ostaješ, Kole. Ovde nisi poželjan. Hajde sedaj na konja!

— Ne mogu. Moram još da porazgovaram s onim ukrućenim majmunom što stoji na prozoru — rekao je Kol i pokazao na Doka Holideja koji je još uvek stajao kraj otvorenog prozora.

— Ne volim kad neko hoće da od mene napravi smešnu budalu. A on je to pokušao. I zato mora da plati.

Šerif je škljocnuo obaračem.

— Sedaj na konja, rekao sam ti! — opomenuo ga je.

Kol je shvatio da nema šanse.

— Pogrešno radiš, šerife. Ja ću se vratiti, a onda...

— A mi ćemo te čekati, Kole. Hajde, požuri i nestani pre nego se naljutim.

Kol se besno isprsió.

Vil Adams je podigao „sačmaricu” koju je držao u rukama i sada su njene cevi bile uperene u Kolov stomak.

— Čuo si šta je šerif rekao, mister. Hajde, polazi!

Kolu nije ostalo ništa drugo nego da se okrene i podje prema štali u kojoj je ostavio konja.

Osedlao je konja, dok su predstavnici zakona, koji su ga pratili, posmatrali šta radi.

Kada je uzjahao, zaustio je da nešto progovori. Međutim, Mos se umešao.

— Nema potrebe da bilo šta kažeš, Kole. Mi poznajemo tvoju vrstu. I zapamti, ako se još jednom pojaviš ovde, zatvoriću te i ostaćeš iza rešetaka nekoliko meseci.

Kol je poterao konja na njih.

Adams je u poslednjem trenutku skočio u stranu. U magnovenju je podigo „sačmaricu” i potegao bi obarač da Mos nije viknuo.

— Pusti ga neka ide, Adamse!

— Prokleti banditi! — opsovao je Adams.

— Opasan je — rekao je Mos i

izašao na ulicu. Posmatrao je grad zabrinutim pogledom. — Prokleti banditi — promrmľjao je. — Bilo bi pametno da ostanemo na oprezu. Ovo neće izaći na dobro. Kad se takvi kojoti počnu skupljati oko grada, nešto se obično sprema.

Adams je klimnuo glavom.

Mladji od Mosá on se bez rezerve divio iskustvu koje je posedovao šerif i uvek je prihvatio njegovo mišljenje.

Šerif mu je spustio ruku na rame.

— Ovoga puta će ih biti najmanje četvorica. Braća Kol su najokrutniji revolveraši zapadno od Plate. Budi oprezan i sve prepusti meni.

— Ne volim to Bak i ti to znaš, Biće borbe i ja želim da učestvujem.

— Ne brini. Ako se ti kojoti pojave, biće posla za ceo grad. Možda bi mogao da nam pomogne onaj stranac što mu je Kol pretio. Čuo sam da je fantastičan strelac. Ali, ima vremena da razgovaram s njim.

— Nema problema. Samo neka dodju — prsio se Adams, koji još nije učestvovao ni u jednom okršaju.

— Zasada, ostani u kancelariji. Ne verujem da će braća Kol tako brzo stići ovamo.

— Da odem odmah u kancelariju?

— Da. Mat Kol nije bez razloga zverao okolo. Posmatrao je put prema brdima, a tim pravcem je i od-

jahao. Sve mislim da su mu braća tu negde, u okolini.

Adams nije više bio tako hrabar kao malo pre. Pomisao da je banda tako blizu, poljuljala je njegovo somopouzdanje. Ipak, nije ništa rekao, već je mirno pošao prema kancelariji.

Znao je da je i Bak Mos zabrinut, samo to nije želeo da pokaže.

•

Grad je nastavio da živi svojim životom. Svako je radio svoj posao ne sluteći kakva se nevolja nadvila nad njihovim mirom.

Imam telegram za vas, mister Materse — rekao je visok mršav mladić i pružio kovertu trgovcu, koji je upravo držao pridiku pomoćnicima zbog njihove lenjosti. Uvek mu se činilo da ništa ne rade i da im badava daje platu.

— Kakvu poruku? Nosi se do djavola! Zar ne vidiš da imam posla?

— Mister Miler mi je rekao da vam je donesem — branio se mladić zbunjeno. — Ako nećete... u redu, vratiću je.

Tek kad se mladić okrenuo da podje, Maters mu je ljutito doviknuo.

— Daj mi ovamo, blesane! Ako je poruka za mene onda treba i da mi je daš.

— Alij rekli ste...

— Ne prepiri se sa mnom. Daj to ovamo!

— Da, mister Materse...

Mladić je pružio poruku, a Maters je besno istrgao iz njegove ru-

ke. Dok je čitao teks, izraz na licu mu se još više smračio.

Odgurnuo je mladića s puta i pošao prema zadnjem delu radnje. Doviknuo je jednom pomoćniku.

— Idi smesta u telegraf i pošalji poruku za Takson. Sastavi je kako hoćeš, ali javi mom bratu, da ne želim da mi njegova kćerka sada dolazi u posetu. Hajde, požuri!

Čovek ga je nekoliko trenutaka začudjeno posmatrao.

— Ali, ja ne znam adresu vašeg brata, mister Maters. To će mi biti potrebno.

Maters je brzo napisao adresu na komadu hartije i pružio je pomoćniku.

— Javi Ejbu da sam do guše u poslovima i nemam vremena za goste. Možda ću sledećeg meseca imati više vremena. Potpiši moje ime i pošalji to smesta.

Maters se zatim vratio u dućan i ponovo počeo da izdaje naredjenje vičući iz sveg glasa. Ostao je tu sve dok nije došlo vreme da se dućan zatvori i već se svim ljudima popeo na glavu. Odahnuli su kada je došao kraj radnog vremena.

Pošto je zatvorio radnju Maters je još neko vreme stajao pred vratima i posmatrao prolaznike. U jednom trenutku je ugledao Klinta Kordana koji je išao prema salunu. Uzdahnio je i opsovao.

Onda se setio reči šerifa Mosa. Bilo je očigledno da se šerifu mladić dopao. Opsovao je i šerifa, a zatim i Velera, jer se setio da je barmen obično podržavao „Mosovo mišljenje. Bes ga je obuzimao sve

više, i na kraju je opsovao i Mata Kola.

Tek kad je izustio psovku, uplašeno se okrenuo oko sebe. Bojao se da ga neko nije čuo. Zatim je pošao prema salunu nadajući se da je Mat Kol već izašao iz grada.

Sa Kordanom se sreo na vratima saluna.

Mladić se malo sklonio u stranu da bi ga propustio.

Maters je nešto progundjao, a zatim dadao razgovetnije.

— Tako bi i trebalo da bude, Kordane.

Kordan je zaustio da mu nešto kaže, kad ga je zaustavio jedan čovek.

— Vi ste Kordan, zar ne? — upitao je.

Kordan je klimnuo glavom.

— Stanovnici ovoga grada su već čuli za vas... i vašeg prijatelja...

— Da?

— Čuli smo da ste imali neprilike sa Matom Kolom.

— On je tražio neprilike, a ne ja i moj prijatelj.

— Ta činjenica ne menja stvar. Šerif je izbacio Kola iz grada, a on će se vratiti. Obećao je. Dovešće celu bandu. Svako ko je imao i najmanji sukob sa Kolom neće imati priliku da izvuče glavu. A ni onaj ko je sa Kolovim protivnikom imao bilo kakve veze, pa je tako i sa vama Kordane. Prema tome, biće najbolje da se pokupite odavde. Ne želimo da se poznajemo sa vama. Idite u hotel i prenosite to svome prijatelju. On je celu stvar zamesio.

— Nisam tražio poznanstvo s vama, mister — odgovorio je Kordan. — Čovekovo pravo je da se brine o svojoj bezbednosti. Postupajte onako kako mislite da je potrebno, mister.

Bio je ljut kao ris. Prosto nije mogao da shvati da ceo jedan grad nije imao druga posla nego da razmišlja o njemu i Matersu, i njegovom sukobu sa Kolom.

Izašao je na ulicu i sreo Doka Holideja koji je upravo izlazio iz hotela.

— Zdravo Dok! Zar se ti ne odmaráš?

— Odmarao sam se dovoljno. Šerif mi je poručio da dodjem do njega. Što se mene tiče, ja bih radije odigrao koju partiju pokera. Ali, u ovom mrtvom gradu čovek i ne može da nadje poštenog igrača. Hajde da vidimo što hoće Mos.

Šerifa su našli kraj stanice za kočije koje su bile jedina zvanična veza izmedju Bartona i ostalog sveta. Očigledno, očekivao je kola koja su trebala da stignu iz Taksona.

— I meni treba šerif — rekao je Kordan.

Mos je klimnuo glavom u znak pozdrava i obratio se Holideju.

— Želeo bih da porazgovaram sa vama, mister. I sami ste, možda, već pretpostavili u kakvom će se sosu naći ovaj grad i to vrlo brzo. Hteo bih da vas zamolim za pomoć.

— Ja baš nisam raspoložen da se mešam u tuđe stvari.

— Ovo neće biti tuđa stvar. Dobro poznajem braću Kol i njihovu

osvetoljubivost. Vi ste ubili jednog iz njihove bande, a koliko sam čuo zadužili ste nekog i ranije, dok ste dolazili ovamo. Bićete prvi na spisku.

— Tu stvar ostavite meni, šerife. Ako me napadnu, moraću da se branim, mada ne volim da ubijem.

— Toliko će biti dovoljno. Grad će vam biti zahvalan, ako bar jednog od kojota skinete sa sedla.

Doku Holideju je zaigrao ironičan osmeh oko usana. Već je imao priliku da vidi stanovnike ovog grada. Poručili su mu da ode, a to mu se nikad dosada nije dogodilo.

Šerif se međjutim već obratio Kordanu.

— Jeste li već siti ovog grada, Kordane? — upitao je.

— Pomalo. Upravo sam razgovarao sa nekim ljudima u salunu. Mnogo brinu za moje zdravlje. Plaše se da bih mogao da stradam, kada se Kol vrati.

— To je tačno — rekao je Mos ozbiljno. — A vi, jeste li zabrinuti zbog toga?

— Nimalo.

— A zašto ne nosite oružje? Mislite li da su dovoljna dva „linkolna“ vašeg prijatelja? Čuo sam kako je brz na potezu i to će nam biti od velike koristi. Ali, Kolovi su broječano jači. Njih je četvorica. I sigurno imaju bar još toliko pomagača. A i vas će potražiti čim udju u grad, budite sigurni.

— Ako me budu tražili, naći će me. Ali, ja sam ovde iz drugih razloga.

— Da čujem? — rekao je Mos.

Posmatrao je dug prašnjav put koji je vodio iz grada i gubio se negde u bezkraju ravnice.

— Želeo bih da okačim neke og-lase po gradu, šerife.

— Šta?

— Želim da obavestim građane da počinjem sa radom.

— Samo bi to još trebalo. Matters bi pobesneo. Ali, gde je Dok? — tek tada je šerif svatio da se Dok Holidej odvojio od njih. Pogledao je iza ugla u drugu ulicu. Dok je išao prema banci.

— Aha, eno ga. Ne razumem zašto već ne isplaćuju novac za ono srebro što im je predao — zamišljeno govori. — Oni ljudi, koje je Dok dopratio već dva dana sede i čekaju, Moraću da pitam Holisa.

Njegovo razmišljanje prekinuo je topot konja. Na horizontu se ukazala kočija.

— Evo, dolazi. Bolje sačekajte dok kočija ne stigne Kordane. Može da će biti nekih novosti.

Kordan je mrzovoljno slegao ramenima.

— Ovde, izgleda niko ne ceni ničije vreme — progundao je.

Uto je već i kočija ušla u grad.

Pošla je pored štale Harisa Džonsa i približavala se stanici.

Odjednom se na ulici stvorila masa ljudi kao da je na pomolu neki izvanredan događaj. Žurili su prema stanici, radoznali i u nadi da će stići neko nov.

Vrata kočije su se otvorila i jedna privlačna mlada žena izašla

je napolje. Otvorila je suncobran da bi se zaštitila od jakog sunca.

Onda je zastala pored kočije i lagano pogledala u okupljene ljude.

Bilo je jasno, nije niko došao da je dočeka.

Neko je nešto prošaputao.

Mlada žena je pocrvenela i primetivši šerifa krenula prema njemu.

Prišla mu je, a on je učtivo pozdravio skinuvši šešir.

— Da li tražite nekoga, madam? — upitao je.

Mlada žena je pogledala Kordana koji je stajao kraj šerifa i klimnula glavom.

— Došla sam u posetu Julu Matersu. On je moj stric. Ne vidim ga ovde.

— Da li on uopšte zna da danas dolazite, madam? — pitao je šerif.

— Moj otac mu je javio da dolazim. Bar tako je trebalo do bude. Ali, ja sam se već nalazila na putu.

Još jednom je njen pogled pao na Kordana.

Kordan je, međutim nemarno izvadio tabakeru, odabrao jednu cigaretu, upalio je i otpuhnuo oblak duvanskog dima, ne obraćajući pažnju na prisustvo mlade devojkice.

Ona se malo namrštila.

— Pa, izgleda da je vaš stric suviše zaposlen — ponovo je progovorio Mos. — Kao što vidite, nije izašao pred vas. Ako sačekate da izađu svi putnici, ja bih vas odveo njemu.

— To je zaista ljubazno od vas — rekla je devojkica gledajući u Korda-

na, kao da ju je fascinirao svojim izgledom.

On, međutim, nije gledao u nju. Posmatrao je šerifa. Mos je upravo proveravao listu putnika, koju mu je pružio kočijaš.

Kočija je zatim pošla prema štali gde će konji biti nahranjeni i istimareni, a Mos se okrenuo devojkici. Pokazao je prema Kordanu.

— Ovo je Klint Kordan, gospođice. On je trgovac kao i vaš stric.

— Ja sam Beti Maters, mister Kordane. Drago mi je što smo se upoznali — rekla je devojkica, a osmeh joj je zaigrao oko usana. Činilo se da je sada postala još lepša.

— A ja sam šerif Mos — predstavio se Bak.

Beti Maters se okrenula njemu i zbunjeno rekla:

— Ona dva kofera su moja.

Mos je pričekao da se Kordan pokrene, ali ovaj je i dalje stajao na svom mestu i izgledalo je da ga se ništa ne tiče na ovom svetu.

Mosu nije ostalo ništa drugo nego da slegne ramenima i ponese devojkine koferi.

— Kordan je tada dotakao obod šešira.

— Drago mi je što sam vas sreo, mis Maters. Nadam se da ćemo se ponovo videti.

— Nadam e — uzvratila je devojkica. U njenom glasu kao da je bila nota žaljenja.

— Zar nećete s nama, Kordane? — upitao je šerif.

— Ne, imam posla — odvratio je Kordan. Okrenuo se i pošao,

dok su devojka i šerif gledali za njim.

Nešto kasnije, dok su išli niz ulicu, devojka je pogledala i mahnuvši glavom u pravcu kojim je otišao Kordan zapitala:

— Da li su svi ljudi u ovom gradu tako neotesani?

Mos je nešto progundao sebi u bradu. Zatim je rekao prilično nervozno i glasno:

— Samo on je takav. Ali, on je stranac u gradu. Skoro je došao. Još nije imao vremena da se privikne na način života u Bartonu.

— Rekli ste da je trgovac?

— Pa, bar želi da postane. Namjerava da konkuriše vašem stricu i budućnost mu baš ne izgleda sjajna.

Mos je koračao pored devojke noseći njene kofere. Nije znao šta bi počeo da govori, jer nije često bio u situaciji da pored njega korača ovako lepa devojka. Ipak je smogao da sastavi još par rečenica.

— Nadam se da će vam se naš grad svideti, gospođice. Naravno, ovde nema mnogo zabave, ali naši ljudi su ambiciozni i oni će nešto stvoriti od ovog grada.

Devojka je ćutala. Njene misli su bile zaokupljene onim čudnim momkom Kordanom, koji nije pokazao ni toliko učtivosti da je pozdravi kako dolikuje.

Uskoro su se zaustavili pred kućom Jula Matersa. Devojka je zahvalila šerifu i ušla u kuću. Mos

je još nekoliko trenutaka stajao zamišljen. Zatim je slegao ramenima i pošao prema salunu.

A nedaleko od grada grupa od desetak ljudi smišljala je pakleni plan koji će uskoro dići na noge ceo Barton.

Ben Kol, visok čovek, uska lica, preplanulog od sunca i šibanog vetrovima prerije, prvi je izjahao na čistinu.

Njegove crne oči su pažljivo pregledale svaki detalj okoline, tražeći mesto na kome bi se, eventualno, mogla nalaziti zaseda. Ruku je držao na dršci kolta.

Taj pokret je toliko postao sastavni deo njega, da se čak i u snu njegova ruka nije odvajala od revolvera.

Zaustavio je konja i skliznuo sa sedla. U svakom njegovom pokretu jasno se videća opreznost.

Ben Kol je bio spreman na svaku eventualnost, kao i uvek.

Ostao je nekoliko trenutaka tako, a zatim je podigao ruku uvis i mahnuo.

Sekundu kasnije, pridružila su mu se dva jahača. Na pristojnom rastojanju jahala su još četvorica.

Od one dvojice, jedan je jahao napred. Bio je to Karver Kol, najstariji u klanu Kolovih.

Karver je kao i svi Kolovi bio krupan, grub čovek. Ali govorio je manje od ostalih i nikada se nije

nasmejao. Na njegovom licu i u izrazu njegovih očiju videlo se koliko je okrutan i da je spreman na sve.

Dosada je na duši imao osmoricu. Svi su poginuli u obračunima po salunima.

Međutim, zakon mu nije mogao ništa, jer je uvek ispadalo da su to bili fer dvoboji, pred svedocima, koji su mogli da potvrde da Karver nije potegao prvi.

Ipak, proveo je godinu dana u zatvoru zbog neke sitne pljačke.

Posle izlaska, braća su ga primila u bandu, pod uslovom da se nikada ne suprostavi naređenjima Bena Kola.

Karver je to prihvatio i već tri meseca bio s njima. Slušao je naređenja i izvršavao ih bez pogovora. Niko nije imao primedbu na njegovo ponašanje.

Naravno, niko od braće Kol, a ni od ostalih ljudi koji su pripadali bandi, nije znao da li je i on zadovoljan svojim položajem.

Jahač koji je išao iza njega, bio je najmlađi od braće Kol.

Lon Kol je bio vitak, skoro mršav. Bio je to čovek koji se uvek dva nuta ogledao oko sebe pre nego što uđe u gužvu. Ali, kad bi jednom uleteo, borio se žešće nego iko drugi.

Iako još dosta mlad, bio je okrutan i surov. Nasilje mu je ležalo u krvi. On je ubijao radi ubijanja.

Lon se ponosio time što je najbrži revolveraš od sve ostale braće, pa i od ostalih u bandi.

Veoma često, Lon je znao da se suprostavi čak i Benovim naređenjima. Ipak, dosada je Ben uvek uspevao da ga drži pod svojom komandom.

Lon je to teško podnosio, ali je mislio da njegovi dani tek dolaze.

Ben je hladno posmatrao svoja dva brata, dok su sjahivali s konja i brisao sa čela debeli sloj prašine koji mu se nahvatao dok je jahao.

Sačekao je da se približe i ostali, da se i oni spuste iz sedla, pa je tek onda progovorio:

— Ostaćemo ovde do jutra. Sa prvim zracima sunca, krećemo.

Glas mu je bio grub. Čak i u jednoj ovako običnoj rečenici želeo je da pokaže ko je gazda. Osvrtao se oko sebe tražeći najbolje mesto za odmor.

Međutim Lon se usprotivio.

— Zašto ne pođemo noćas? Barton nije daleko.

— Svega tri milje, Lone — presekao ga je Ben. — Ali, čekaćemo do jutra.

Lon je izgledao ozlojeđen.

— Već mesecima nisam popio dobro piće. O ženama da i ne govorim. Kakvog smisla ima da džedžimo ovde kao budale, kad je grad svega nekoliko milja pred nama?

— Piće i žene mogu da pričekaju. Još nismo ništa čuli o Matu, Niku i ostalima.

Karver nije učestvovao u razgovoru. Ležao je na prostrtom ćebet u sa rukama pod glavom. Pogled mu je bio prikovan za plavi svod neba.

— A zar moramo da čekamo Mata? — zarežao je Lon. Ljutito je otresao prašinu sa pantalona.

— Moramo.

— A zašto, do đavola? — prasnua je Lon. — Otišao je pre tri dana. Već je mogao da prebroji novčanice u banci, a ne samo da vidi kako ona izgleda!

— Možda je upao u nevolju — primetio je Ben.

— Ako je upao, imao je dovoljno vremena da izađe iz nje i da se vrati. Nije otišao sam.

— Ko zna. Ipak, čekaćemo. Uostalom, mislim da je najlepše putovati ujutro.

Lon je oštro odmerio brata.

Stajao je lako raširenih nogu, usne su mu podrhtavale od besa koji je uzalud pokušavao da prikrije.

— Ja ću odjahati sam — prasnua je.

Očekivao je bratovu reakciju, ali Ben je samo nemarno mahnua rukom.

— Idemo sutra, Lone. Zajedno. Odmori se dobro da bi sutra bio spreman.

Lon je progundao psovku i počeo da otire prašinu sa svog konja.

Dosta je to potrajalo. Onda se okrenuo prema Karveru. Još je jedna psovka prešla je preko njegovih usana zbog Karverove potpune ravnodušnosti.

Ostali su sedeli malo dalje od braće i nešto razgovarali.

U ovakvim situacijama, kada su se braća koškala među sobom niko

od ostalih članova bande nije učestvovao u tome. Oni su gledali svoja posla, jer, kako je rekao jedan od njih „Vrana vrani oči ne vadi”.

— Do sto đavola, Bene, zašto si toliko tvrdoglav? — još se nije smirio Lone. — Čega si se to odjednom uplašio, hteo bih da znam.

— Ničega — promrmeljao je Ben. — Znam šta radim.

— Omatorio si, eto, to je — plasnua je najmlađi brat. — Tvoje je prošlo, Bene. Gotov si! Tebi je potreban odmor. Meni još nije... Mat je u gradu i mislim da ćemo se nas dvojica lepo zabaviti.

— To je razlog zbog kojeg ćeš ostati ovde, Lone — rekao je Ben oštro. — Mat je otišao prvi, jer on može da se koncentriše na posao koji je pred nama. Ne bi valjalo da si ti odjahao s njim. Plah si, požurio bi da se napiješ i mogao bi sve da pokvariš. Karveru je dosta jahanja. A i meni. Prema tome, odmorićemo se. Tvoje vreme će doći, kad osvojimo Barton, ne ranije.

Lon je ponovo opsovao.

Tek tada se Karver podigao na lakat i odmerio ga.

— Budi zadovoljan sa onim što imaš, momče — rekao je polako. — Da je bilo po tvome, već si tri puta mogao da budeš mrtav u poslednjih mesec dana.

Lon je pocrveneo. Nije očekivao od Karvera da će se tako otvoreno staviti na Benovu stranu.

Besno je lupio rukom po dršci revolvera.

— Ja mogu da se brinem o sebi.

**VAJAT ERP
SVAKOG 3.
U MESECU**

Nisu mi potrebni čuvari. Dokle ćete misliti da sam žutokljunac? Nisu mi potrebni čuvaril! — ponovio je.

— Ja sam ti bio potreban u Tintu, Ben u Laksu, a Mat i Ben u Čejenu — govorio je Karver lagano. — Već mi je dosta brige o tebi, momče. Ako želiš da razbiješ glavu, idi i uradi to. Ja samo želim da se pošteno odmorim.

Lon je netremice posmatrao Karvera. Lupio je nogom po steni pored sebe i tvrdoglavo nastavio:

— Ne vidim razlog da ostanem ovde noćas. Mat je u gradu. Ako dođe do nevolje, mogao bih i te kako da mu budem potreban.

— Ako je Mat u nevolji, siguran sam da tebe neće želeći pored sebe, momče rekao je Karver. — Sada zaveži!

Lon je planuo. Izgledalo je da će svakog trenutka nasrnuti na Karvera.

— Rekao sam ti već da me ne zoveš „momče“! Ne zovi me više tako, starče!

Karver se prvi put nasmejao. Bolje je reći nacerio se dok je govorio:

— Naravno... momče!

Lon je dohvatio dršku revolvera.

Istog trenutka i Karver je bio spreman. Njegove tamne oči bile su sakrivene pod obodom šešira. Ruka mu je lako zadrhtala.

Tada se umešao Ben.

— Jeste li poludeli? Prekinite s tim, prokletinje! Pred nama je grad u kojem treba da obavimo po-

sao. I obavićemo ga. Lone, smiri se već jednom i zaveži! A ti Karvere pazi na svoj jezik, ako želiš sa nama u Barton.

Karver je pogledao Bena i podrugljivo se nasmejao. Ponovo se oporužio na čebetu, ali nije rekao ništa.

Lon je besno skinuo sedlo s konja i tresnuo ga o zemlju. Zatim je rekao:

— Posle ovog grada, vi nastavljate bez mene.

Niko nije reagovao na njegove reči. To ga je još više naljutilo.

— Jeste li čuli? — povikao je. — Prekidam s vama! Dosta mi vas jel

Ben je podigao pogled i lako klimnuo glavom.

— Čuli smo te. Samo nemoj da ideš u grad, Lone, dok ti ja ne kažem. Posle toga možeš da radiš šta hoćeš.

Lon je ponovo pogledao Karvera, ali se ovaj nije ni pomerio s mesta. Onda je besno opsovao, okrenuo se od njih obojice i krenuo prema potoku koji je tekao u blizini njihovog logora.

— Dosta mi je svega! — vikao je. — Zapamtite mi za ovo i za svel

*

Mat Kol je lagano jahao putem. Bio je vrlo oprezan. Iskustvo ga je naučilo da u noć ne treba srljati.

Pre jednog sata napustio je Barton i uputio se prema severu.

Dan proveden u gradu nije mu bio prijatan kao što se nadao. Ose-

čao je umor od pića, od sukoba i svađa.

Odjednom je zategao uzde svom konju. Izvadio je revolver i vezao konja za obližnje drvo. Kroz glavu mu je proletela misao da je možda pogrešio, što je onu četvoricu ostavio u gradu.

U stvari, tamo su još samo trojica. Jer, Iv je ranjen. Jedva se odvuкао do Džonsa. Izbacio ga je iz stroja onaj prokleti Dok Holidej koji im se stalno plete oko nogu. Ali, čim upadnu u grad, prva briga će im biti da smaknu tog kockara, razmišljao je Mat besno.

Oslušnuo je malo, pa je nastavio da se provlači kroz žbunje, dok najzad nije izbio na čistinu.

Ispod jednog drveta, kraj vatre ugledao je grupu ljudi. Pretpostavio je da su to njegovi.

Svetlost je bila slaba i nije mogao da ih odmah prepozna, dok se jedna prilika nije pokrenula. Mat je spustio revolver, koji je već počeo da podiže.

Širok osmeh mu se pojavio na licu kada je prepoznao Bena.

— Spavaš kao mrtvac, Bene — zakikotao se glasno. — Mogao sam već sto puta da vas pobijem.

Ben je progundao psovku i podigao se u sedeći položaj. Onda je ustao i prišao Matu.

Do sto đavola, šta radiš ovde? Jesi li upao u nepriliku?

— Pomalo. Međutim, možemo sve da sredimo. Uradio sam i ono zbog čega sam išao u Barton. A ono malo gužve...

Ben je odjednom bio sasvim budan.

— Kakve proklete gužve? — planuo je. — Zar si pravio gužvu, tamo u gradu?

— Ne brini, obavio sam posao. Međutim, imao sam sukob sa nekolicinom žutokljunca. Mislili su da mogu da me srede. Kao što vidiš, nisu mogli.

Mat je zabacio glavu i naglas se nasmejao, kad se setio obračuna u salunu i dvojice mrtvih kauboja.

Karver je isto tako bio budan i sada se podigao i posmatrao ga.

— Zdravo Karvere — pozdravio ga je Mat. — Naspavao si se, a?

Karver je ponovo legao ne progovorivši ni reč.

Mat se osvrnuo oko sebe i namrštitio se. Upitno je pogledao Bena.

— Ne vidim Lona. Šta je s njim? Da nije tamo s ostalima?

— Otišao je prema potoku — objasnio je Ben. — Nego, kakvu si to prokletu gužvu napravio u gradu?

Mat se nasmejao i potapšao revolver.

— Ništa naročito, kažem ti. Dva kauboja su želela svađu sa mnom.

— I ti si ih sredio. Misliš li da je to pametno sad, kad nas očekuje onakav posao.

— Ne brini. Zakon mi nije mogao ništa, jer su svedoci potvrdili da su obojica potegli pre mene. Ne možeš mi zameriti što sam ih sredio. Morao sam da se branim.

— Ubio si dva čoveka! — planuo je Ben. Glas mu je podrhtavao od besa. — Misliš li da se neće naći niko da ti se osveti?

— Naravno. Sami su to tražili. Nisam bio kriv.

— I naveo si šerifa da se zainteresuje za tebe, budalo.

Mat se namrštitio.

— Hej, polako, Bene. Znaš da ne volim da tako razgovaraš sa mnom. A još manje, da neki prokleti kau-boj počne da me izaziva. Bio sam izazvan i postupio sam kao što bi postupio svako na mom mestu. Oni su, verovatno, bili ubeđeni da su vrhunski revolveraši.

Mat je ponovo počeo da se smeje, ali, ovoga puta, njegov smeh nije bio tako ubedljiv.

Bilo mu je prilično jasno da mu Ben i Karver ne odobravaju avanturu koju je imao u Bartonu.

I zaista, Ben je prošao pored nje-ga psujući. Osmotrio je noćno nebo i obratio se Karveru.

— Jesi li, spreman za jahanje Karvere? — upitao je. — Mislim da ne smemo dozvoliti onima u Barto-nu da se srede i dočekaju nas onako kako ne želimo.

Karver je nešto progundao i podi-gao se na noge. Pogledao je Mata, a zatim, slegao svojim širokim ra-menima.

— Ako mora da se ide, idemo. Završimo već jednom s tim. Sa-mo...

Nije dovršio. Prekinuo ga je Ben.

— Probudi ostale. Neka se spre-me.

Karver je klimnuo glavom i upu-tio se prema grupi ljudi koji su spa-vali nedaleko, kraj jednog žbuna.

— Dovedi Lona Mate — izdao je

sledeće naređenje Ben. — Neka od-mah dođe. Reci mu da polazimo za desetak minuta. Požuri!

Mat je krenuo bez pogovora. Nije mu se baš jahalo nazad, jer je već bio prilično umoran. Ali, shvatio je da je Ben ljut na njega i nije se usu-đivao da pisne.

Lon je sedeo na obali potoka i ba-cao kamenčiće u vodu. Mat ga je pozdravio, a onda mu na brzinu sa-opštio:

— Pronašao sam ženu za sebe, Lone. Pravu, živu ženu. Šta kažeš na to?

Lon se hitro okrenuo.

— Ženu? Do đavola, Mate. To mora da je đavolski dobar grad!

— Da, svi su prijateljski raspo-loženi. Ha! Ha! — cerio se Mat.

— A ta žena? Pričaj mi o njoj — živo se zainteresovao Lon. — Gde si je našao? U salunu, nadam se! — sada se već cerekao.

— Tačno. Samo njen muž je bar-men i vlasnik saluna. Nadam se da ćemo tamo imati besplatno piće.

Lon je ustao i lupio brata po ra-menu. Već je počeo da gubi nadu, a sad je opet živnuo.

— Posle ovog posla, mogli bismo da nastavimo sami, Lone — dodao je tiše Mat. — Konačno, zašto ne bi-smo o tome mogli da razgovaramo i sa Benom.

— Ben je postao spor. Nema više snage — rekao je Lon.

Mat ga je pogledao radoznalo.

— Nemoj da potcenjuješ Bena, Lone — rekao je otegnuto. — On je vrlo sposoban momak. Još nikad ni-je napravio nijednu veću grešku.

— Ipak, mislim da je postao spor — tvrdoglavo je govorio Lon. — Ja bih ga pobedio...

Mat se trgao.

— Otkud ti to? — rekao je ljuto. — O čemu to govoriš, Lone?

— Mislio sam samo, ako bi došlo do toga, Mate.

— Da niste?...

— Jesmo. Sukobili smo se.

— Bolje da niste. Ben je taj koji u našoj bandi izdaje naređenja. Mislim da to nije trebalo da zaboraviš. Dok smo s njim, radićemo kako on kaže. Kad se odvojimo, biće drugačije. Utuvi to sebi u glavu.

Lon je ćutao. Zatim je pošao ispred Mata.

Neko vreme, Mat ga je zabrinuto posmatrao, a onda je pošao za njim.

— Ne smeš se svađati sa Benom i Karvenom, Lone — govorio je. — Mi imamo jedino njih.

— Šta će mi — odbrusio je Lon još uvek besan.

— Ako ikada upadneš u nevolju, samo ćemo Ben, Karver i ja biti spremni da te vadimo. Svi drugi će te pustiti da propadneš. Uskoro ćeš to i sam shvatiti.

— Dosta mi je svega. Karver je ostario. Gotov je. Čak i ne govori mnogo. Boji se i da govori!

Lon je govorio, a da ga je Mat mogao da vidi, shvatio bi koliko mu je lice puno gorčine. Ipak, osećao je to po njegovom glasu.

Zgrabio ga je za rame i prodrmao.

— Karver je moj brat, čoveče — rekao je skoro glasno. — Kao i ti. Ako upadne u nevolju, Ben i ja će-

mo mu pomoći. Gde ćeš ti tada biti Lone?

Lon je sočno opsovao.

— Ne znam. Ne znam više ništa. Oni se ne ponašaju kao braća. Uvek mi čitaju pridike. Govore šta treba, a šta ne treba da radim.

— To je dobro za tebe, Lone. Slušaj ih pažljivo i poslušaj ono što kažu.

— Što ih ti ne slušaš? — besneo je mladi bandit.

— Slušao sam ih kad sam bio u tvojim godinama. Osim toga, Karver uopšte nije star, kao što kažeš. U stanju je da učini mnoge stvari koje ti još ne možeš.

— Pa, što ne čini?

— Oprezan je. Zato smo mi svi još uvek živi.

— Bio bih ja živ i bez tih guvernanata.

— Mislim da je sad vreme da zavežeš. Posle ovog posla, ja ću te, možda, povesti sa sobom. Možda... nije sigurno.

Posle malog većanja, Karver i Ben su prihvatili Matove razloge da pričekaju do sutra. Ostali momci jedva su dočekali tu odluku.

— Noćas ništa ne možemo da učinimo. Banke se otvaraju tek oko devet ujutro. A Nacionalna banka, koja nas i interesuje, još kasnije.

— Sakrićemo se kod Džonsa. On nas već očekuje — rekao je Ben.

— To više nije sigurna baza. Dobio je jednog mnogo nezgodnog komšiju koji mu dosađuje po ceo dan. Moglo bi mu nešto biti sumnjivo. Onda smo nastradali.

— Zar ne možeš da ga smakneš?

— Ni to nije najpametnije — javio se Karver. — Ako neko naiđe, biće gužve.

— Još nešto sam zaboravio da vam kažem. Tamo je i jedan stari poznanik našeg društva, Dok Holidej.

Karver je zviznuo kroz zube.

— Ona kockarska propalica? — zapanjio se Ben. — Ja ne znam bržeg revolveraša od njega. Nemoj mi reći da si se s njim zakačio?

— Pa... uostalom, šta da krijem. Jesam. Osim toga, on je prijatelj s onim trgovcem, Džonsonovim komšijom.

— Budalo! Znaš li da si doveo u pitanje celu akciju? — pobesneo je Ben.

Lon se zacerekao sa zadovoljstvom

— A kažeš da se ne bojiš, ha! ha!

— Bolje bi bilo da se i ti malo bojiš. Ne znaš o kome se radi. Do đavola! Ovo menja celu situaciju — dodao je posle kraćeg razmišljanja.

— Osim toga, ona četvorica u Bartonu ne znaju ništa o našim planovima. Ako ih ne obavestimo, nećemo moći računati na njih. U stvari, trojica su još sa čitavim rukama.

Posle nekoliko minuta koje je Ben proveo šetajući gore-dole, najzad se obratio Matu:

— U redu. Ti ćeš se vratiti u Barton i obavestiti ljude da sutra napadamo.

— I ja ću s njim — bio je kategoričan Lon.

— Idi do đavola! Izgleda da si se nanosio glave. Znam da ćeš nešto zabrljati, ali, ako baš želiš, idi!

— U sedlo, Lone! — doviknuo mu je Mat. — Kad vi dolazite?

— U šest sati bićemo u Džonsonovoj štali. Vas dvojica idite do hotela. Ako te šerif zaustavi, reci mu da ti je potrebna hrana za prelazak preko pustinje. Nemoj se svađati s njim, niti pokušavati bilo šta.

— Ne brini za šerifa Bene. S njim nema problema.

— Šerif je uvek problem, Mate. Smakni jednog i za vrat će ti skočiti svaka šuša, samo nek nosi zvezdu na reveru.

— Ne brini. Kad reče da napadamo banku?

— Tačno u podne. Zatim galopom jurimo na zapad prema Plati. I još nešto...

— Kaži!

— Ne želim ubijanje, ako nije neophodno.

Lon je zadržao dah i pogledao Mata.

Mat je klimnuo glavom i rekao:

— Naravno, Bene. Biće kako kažeš.

— Još nešto, pre nego što krenete. Opiši mi detaljno gde se nalazi Nacionalna banka i kakav joj je prilaz. Onda, gde je šerifova kancelarija, sve.

Kada je Mat do detalja opisao kuda treba ići i kojim putem će biti najzaklonjeniji, kakvo je obezbeđenje i na koga treba obratiti pažnju, Ben je zadovoljno rekao Karveru:

— Mat je dobar izviđač, zar ne Karvere?

— Dobar je — bio je kratak Karver.

— Ovo će biti lak posao.

— Aha.

— Slušaj, — prekinuo ga je Mat.

— Mislim da će biti pametnije da vi ne krećete, dok vam ne pošaljem Nika.

— Šta sad to znači? — naljutio se Ben.

— Ništa. Samo hoću da vidim šta namerava Dok Holidej. A to ću vam već sutra javiti.

— U pravu si. Bolje bi bilo bez njega — nasmejao se Ben. — Slažeš li se Karvere?

— Aha.

Ben je pogledao starijeg brata i nasmejao se. Voleo je što je Karver malo govorio.

Kada je Karver govorio malo, to je značilo da mu se dopada ono što je pred njima. A kad se nešto Karveru dopadalo, to je značilo da neće biti problema. Bar tako je bilo uvek. Jedino, ako nešto nepredviđeno ne iskrсне. Ali, to je zavisilo od njih, od njihove opreznosti. U tome dosada još nisu omanuli.

VI

Veler se osvrnuo po salunu. Ostalo je još samo desetak igrača pokera koji su bili zadubljeni u igru.

Pogledao je malo pažljivije želeći da nekako proceni hoće li i oni uskoro ustati od stola.

Po trojici igrača moglo bi se već reći da im je dosta. Ali onaj elegantni stranac, Dok Holidej koji je baš delio karte nije pokazivao znake umora. Izgledao je kao da je upravo seo za sto.

Veler je tek tada prepoznao još dvojicu. Za drugim stolom bili su oni momci koji su sedeli sa Matom Kolom, ali su se izgubili, čim je došlo do gužve.

Nešto se steglo oko srca Giga Veler. Imao je dovoljno iskustva i bio je ubeđen da ovo društvo ne sedi ovde slučajno. Svaki od ovih igrača sigurno je imao i neki drugi razlog sem da češlja karte.

Zbog toga se i uplašio. Znao je da će svakog trenutka nastati lom. I ni je se prevario.

Šta se dogodilo i zašto, šta je bio početak, niko živi ne bi umeo da kaže. Tek, sve je eksplodiralo kao da je neko podmetnuo tonu dinamita.

Dok si trenuo okom, ona dva momka su bila na nogama, iskežena, sa rukama na drškama revolvera.

— Ti meni da naređuješ da ne pevam, uštvo naličkana! — vikao je jedan. — Nikada u životu nisam slušao takve!

— Ja ne kažem da si slušao. Ali, sada ćeš slušati, i to pre nego što izbrojim do tri! Jasno? Ne volim galamu dok igram.

— Jel' ti to mene izazivaš? — skočio je onaj što je pevao.

— Smiri se, Makse — opomenuo ga je drug, držeći i sam ruke na drškama revolvera. — Doći će on nama na zicer. — Nije nikako umeo da stavi Maksu na znanje da oni imaju drugi zadatak.

Maks, međutim, više nije vladao sobom. Gurnuo je nogom sto i on

bi, sigurno srušio Doka Holideja da ovaj nije tako hitro skočio na noge.

Maksov prijatelj je pokušao da mu podmetne nogu. Nije bio dovoljno brz.

Dok je naslutio njegovu nameru i veštim udarcem bridom šake bukvalno mu je presekao dah.

Bandit se samo uhvatio za grlo i skljojao se pored stola.

To je Maksu bio razlog da potegne. Ali, ni on nije bio dovoljno brz.

Niko nije video kada je Dokova ruka poletela prema „linkolnu“. Svi su videli samo crveni trag vatre i bandita kako se prevrnuo preko glave i zalepio se čak za podnožje šanka. Ostao je tamo u poluležećem stavu sa raširenim nogama i rukom na stomaku iz koga je pokuljala tamna krv.

Za to vreme, onaj drugi se osvestio i pokušao da uhvati Doka za noge. To ga je skupo stajalo.

Neverovatno spretno, Dok mu je svojom prilično visokom potpeticom svom snagom pritisnuo ruku.

Bandit je zajaukao, ali Dok nije imao nameru da podigne nogu.

— Gade, zapamtićeš me! — pretio je bandit, iako je bio u nimalo zavidnom položaju. Druga ruka mu je bila uklještena između stola i Dokove stolice.

— Da sam na tvome mestu ja bih molio. Molio bih da me puste, inače s ovom šapom nećeš više moći da povlačiš okidač.

Situacija je već postajala smešna, a bandit je postajao sve bleđi od bola u ruci i nemoćnog besa.

— Ipak ćeš me zapamtiti ulickani — već je skoro vrištao bandit. — Vi dećeš. Vrlo brzo.

— Ma šta mi reče? Da mi nećeš ti naplatiti?

— Možda ću i ja.

— A možda će ko još?

— Videćeš!

— Kada to? — upitao je Dok, jer je shvatio da bandit ne govori uprazno.

— Uskoro! Gade, pusti me.

— Lepo me zamoli — rekao je Dok, a ironičan osmeh mu se ukazao na usnama. Njegova peta je jače pritisla banditove prste.

— M... molim — promućao je najzad bandit, već poplavio od besa i bola.

— Tako. A sad da ti vidim leđa! I ne vraćaj se ovamo! — dobacio mu je Dok, podižući nogu sa njegove ruke.

Bandit se otkotrljao do drugog reda stolova, onda se digao i jurnuo kroz vrata na ulicu.

Nekoliko kauboja koji su sedeli za susednim stolom ispratiše ga smehom.

Dok Holidej se lagano okrenuo i dotakavši prstom obod šešira u znak pozdrava, krenuo u hotel.

— Razlaz! — viknuo je Veler kaubojima. — Zatvaramo. Umoran sam kao pas. Salun se zatvara u jedanaest, a sada je već jedan sat. Valjda i ja imam pravo da malo odspavam.

— Ideš li kod žene, Veleru? — upitao je jedan kauboj. Po onome kako je danas pogledala onog momka, bolje bi bilo da spavaš u štali.

— Gledaj svoja posla i nosi se do đavola! — zagrmeo je Veler.

Ljutito je udario rukom o šank i pogledao kauboja. Međutim, veseo smeh, koji je odjeknuo za stolom, sprečio ga je da kaže još nešto. Bojao se da ne napravi budalu od sebe. Ali, u sebi se zakleo da će ga žena zapamtiti zbog toga.

U tom času je naišao Mos.

— O, kej — rekao je s vrata. — Svi napolje. Svima je potreban odmor.

Kauboji su pokupili preostale flaše sa viskijem.

Trenutak kasnije, izašao je i Mos. Jedino se nadao da se Mat Kol nije sastao sa braćom i da noćas neće ponovo doći u grad.

A ako ipak dođu, Mos se nadao da će to biti kad svane. Tada će već biti odmoran i spreman na svaku neprijatnost.

Okrenuo se i pošao prema svom uredu korakom čoveka koga muče glave brige.

— U kom pravcu je salun Mate?

Lon je stajao pred verandom hotela osvrćući se levo, desno.

Bilo je to samo trenutak pošto se Dok Holidej popeo u svoju sobu. Kroz otvoren prozor sasvim dobro je čuo razgovor i pritajio se.

Bilo mu je jasno. Mat Kol je u gradu, a to nije moglo da izađe na dobro.

Odlučio je zato da se ne skida već je onako obučen legao preko kreveta i osluškivao.

— Gde je taj salun? — ponovio je nestrpljivo Lon.

— Tiše — opomenuo ga je brat. — Tamo, preko puta. Ona velika zgrada sa belim krovom.

— Žedan sam kao đavo — rekao je Lon. — Baš bi mi prijalo neko žestoko piće.

— Sutra — rekao je Mat. — Trebalo bi malo da odspavamo i da nađemo Maksa i Kida.

— Imamo vremena. Osim toga, ne spava mi se. Nisam umoran. Samo sam žestoko žedan.

Mat je uzdahnio.

— Pij vodu i zaboravi sad na drugo piće. Salun nikuda neće poći.

Lon se nervozno pomerio, a zatim je prišao bratu i stao tik pored nje.

— Da li si ikad nešto ludački želeo? Toliko da bi bio u stanju da uradiš sve na svetu, samo da bi to dobio.

Mat ga je pogledao začuđeno.

— Kao šta, na primer?

— Bilo šta. Jesi li imao takav osećaj? Da si spreman da ubiješ, samo da bi došao do onoga što želiš?

Mat je slegao ramenima. Posle kraće pauze, ipak je rekao:

— Mislim da sam imao takav osećaj. Pa šta?

— Ja se sada tako osećam. Potrebni su mi piće i... žena. Ona iz saluna o kojoj si mi pričao. To osećanje dovodi me do ludila. Nisam bio ni sa jednom ženom još od kako smo napustili Frisko. Možeš li da me razumeš, Mate?

Mat je klimnuo glavom i dunuo dim cigarete kroz zube.

— Razumem te. Ali, šta do đavola ja tu mogu da uradim?

— Ja odlazim tamo! — energično je rekao Lon. — Hajde pokaži mi najbolji put.

— Njen muž je kod nje, budalo! Kakve ti to misli padaju na pamet.

— Baš me mnogo sekira njen muž. To je neki šonja, čim je dozvolio da ona koketira s tobom. Biće mu dovoljna jedna pesnica — zamahnuo je rukom Lon, kao da se pred njim zaista nalazi suparnik.

— Pričekaj malo. Moram da pro-nađem onu trojicu. Osim toga, hteo bih da obavim još jedan posao.

— Da središ Doka Holideja? — nasmejao se Lon. — Ostavi to meni. — Čim izađem od one lepotice, to će mi biti prvi posao. Odavno već želim da sretnem tog uobraženka.

— Nije on tako sladak zalogaj. Poteže kao sam đavo. Ja lično sam imao priliku da ga vidim.

— Ne brini. Nisam ni ja od juče. Nego hajde, ako misliš da ne dočekaš zoru ovde pod tremom.

Mat je lagano odmahnuo glavom. Namrštio se, a na čelu mu se pojavila duboka bora.

— Ben je rekao da odspavamo i ja ću ga poslušati.

— Sad te više ne interesuje Dok Holidej? — svadljivo je dobacio Lon.

Dok Holidej je stao na prozor i pažljivo promolio glavu. Sada ih je dobro video. Mata je prepoznao odmah. Zanimalo ga je šta će ova dvojica da rade. Jedino je želeo da se

sada ne sretne s njima. Bio je užasno umoran, a i nije želeo da baš on započne gužvu za koju je znao da se ne može izbeći.

Odlučio je ipak da bude oprezan. Ovakva sorta ne ostavlja na miru onoga ko joj se ispreči na putu. A on se Kolovoj bandi, pa i njemu lično, isprečio već nekoliko puta.

Pogledao je još jednom kroz prozor i video da su se braća Lon uputila prema salunu.

— Počeo si da se stariš Mate — govorio je Lon izazivački. — Isti si kao Ben i Karver. Nekada si govorio da te se niko ne tiče. A sad pričaš o nekakvom mužu! I ko će reći Benu da smo bili kod te ribe?

— Zaveži! Ako dozna Ben, biće gužve.

— A ko će mu reći? — nasmejao se Lon. — Ben sada spava i sanja o lovi koju će sutra apiti. Ujutro ćemo i mi misliti samo na to. A sada...

— Čekaj, eno Nika — šapnuo je Mat, a onda tiho zviznu.

Glavati Nik se pojavio iz sporedne ulice, a za njim još jedna prilika. Iz ove daljine teško ih je bilo prepoznati, ali to i nije bilo potrebno. Dok Holidej je znao ko su.

Uskoro su se Mat i Lon sastali s onom dvojicom. Nešto su živo govorili gestikulirajući.

U nekoliko navrata Nik je pokazivao rukom prema Dokovom hotelu pretećim gestovima.

Onda kao da su se dogovorili o svemu, Lon i Mat su krenuli u salun, a dvojica su ostali napolju kao straža.

Nastala je tišina. Ceo grad je izgledao kao da spava. Samo na Vele-rovoj kući bio je osvetljen jedan prozor.

Nešto kasnije, Dok je primetio Nika kako se približava njegovom hotelu.

Za to vreme Lon i Mat su već stigli pred vrata saluna.

— Požuri Matel! — bio je sve nervozniji Lon. — Valjda nećemo celu noć provesti ovde, na ulici?

— Ima vremena. Polako. I dozvoli da ti nešto kažem.

— Šta da kažeš?

— Hoćeš li da nas Veler dočeka „sačmaricom“? Video sam da mu je pri ruci. Napunjena.

Lon je opsovao i potapšao dršku revolvera.

— Do đavola s tim barmenom. Rekao sam ti da hoću tu ribu i imaću je.

Mat je primetio ludački sjaj u Lonovim očima i dobacio oštro:

— Tiho, budalolo!

Popeli su se na verandu i zastali pod osvetljenim prozorom.

Odjednom začuo se vrisak žene.

— Baš me briga! — vikala je žena. — Ti si ionako mlakonja! Omatario si i nisi više ni za šta! Da bar jednom crkneš! Šta imam od tebe?

Kao top, pukao je šamar, a žena je ponovo vrisnula. Onda se čuo tup pad tela na pod.

Mat je oslušnuo.

— Izgleda da se žestoko svađaju.

— Aha! Ala je opalio preko gu-bice! Sad bi bilo vreme da upadnemo.

Bez teškoća Lon se popeo na bal-

kon pod prozorom. Mat je pošao za njim.

Obojica su se nadvirila na prozor iznad vitražica i ugledali barmena kako se nadneo nad ženom. Ženino lice nisu videli, ali, to im sada i nije bilo važno.

Lagano, na prstima, Lon je pošao preko balkona ka vratima, koja su vodila u sobu. Mat je malo zastao.

Na škripu koraka Veler se okrenuo. Lice mu je prebledelo. Instinktivno je posegao za revolverom, koji se nalazio na stolu nedaleko od njega.

— Ostavi to, dasol! — oštro je rekao Lon.

Ali, Gig Veler je već bio iznerviran svađom sa ženom i više nije umeo da se kontroliše. Zgrabio je revolver i okrenuo ga je prema Lonu. Time je potpisao svoju smrtnu presudu.

Bandit je opalio dva puta. Oba puta, zrna su pogodila Velera u grudi i on se bez reči sručio na pod. Oči su mu ukočeno buljile u tavanicu. Bio je mrtav.

Žena je zapanjeno pogledala Lona.

— On vas je tukao, mađam — iscerio se Lon.

Džesika Veler se uspravila i počela da se povlači unazad. Bacila je pogled prema mužu.

— Da li... on... je...

— Ja nikad ne promašim, lutkice — nasmejao se Lon.

U tom trenutku u sobu je uleteo Mat.

A preko puta, u hotelu odvijao se

drugi deo plana koji su malopre skovali Mat i njegovi pajtaši.

Glavati Nik se prišunjao uz sam zid hotela. Bio je u senci i teško da bi ko mogao da ga primeti. Ne bi ga primetio ni Dok da malopre nije video kako se približava hotelu.

Niko ne bi verovao da bi onakva grdosija od čoveka mogla da se uspretra uz oluk. Ipak, Nik je učinio upravo to.

Uzverao se kao mačka i našao se na širokom simsu ispod niza prozora. Leđa je priljubio uz zid i polako išao od prozora, do prozora.

Mesec je tog trenutka izronio iza vrha brda i osvetlio prozore. Sada je jasno video da su dve sobe potpuno prazne, bez gostiju.

Znači, on je u trećoj zaključio je i prišunjao se uz sam pervaz prozora. Stajao je tako izvesno vreme, a onda je polako pružio ruku i uhvatio se za ram.

Gotovo se osnesvestio od iznenađenja, kad su dve vešte ruke zgrabile njegovu i bez obzira što je bio prilično težak, uleteo je u sobu, bukvalno strmoglavce.

Tu ga je dočekala drška revolvera, koja mu je zveknula po glavi.

Bandit se zateturio uz užasnu psovku i poleteo na Doka. Svom težinom grunuo je na mršavo Dokovo telo i izgledalo je da će ga jednostavno spljoštiti.

Dokovi refleksi funkcionisali su savršeno. Samo se malo pognuo i pomerio u stranu, a div je proleteo kraj njega i lupio u crvotočni ormar, koji se raspao u param parčad.

Sav zapenušio od besa, bandit se

mašio revolvera iako je Matu obećao da će stvar završiti bez pucnjave.

Dokova noga je kao munja poletela uvis, a Nikov revolver je u širokom luku izleteo kroz prozor. Istog trenutka ga je pogodio brid Dokove levice, tačno u Adamovu jabučicu.

Bio je to kraj borbe. Izgubivši dah, bandit se skljkao i ostao tako da leži nasred sobe opruženih nogu.

Dok Holidej je zgrabio peškir sa naslona stolice i zapušio mu usta. Skinuo mu je naramenice i čvrsto mu vezao noge. Sa parčetom gajtana koji je odsekao sa zaveses, vezao mu je ruke. Onda je zaključao vrata i kroz prozor izašao na sims.

Istim putem kojim se malopre popeo Nik, sada je Dok sišao na ulicu. Znao je da je gužva već počela i bio je zadovoljan što je čoveku na recepciji rekao da ga niko ne uznemirava, jer želi da se ispava.

— Prokleta budalo! — prasnio je Mat kada je video šta je Lon uradio. — Sada ćeš nam navući ceo grad na leđa.

— Pa, šta? Imamo ono zbog čega smo došli. Ona je zaista zgodna. Baš kao što si rekao.

Lon je polako prelazio preko sobe, a Džesika se odmicala od njega. Stala je kada je iza leđa osetila zid. Na licu joj je bio izraz očajanja.

— Ubili ste ga — prošaputala je.

— Hajde, ne benavi se! — odre-

zao je Lon. — Nećeš mi valjda reći da si ožalošćena! De, de, bebice... — pružio je ruku prema njoj.

— Izlazi odavde, prokletinjo! — prénuo ga je Mat koji mu je priskočio i okrenuo ga prema sebi. — Izlazi na zadnja vrata. Kad sam ja čuo pucanj, čuli su i drugi.

— Ja nikuda ne idem — odgovorio je Lon hladno. Ponovo je prišao Džesiki.

Mat je izvukao revolver i zabio cev u Lonov stomak.

— Polazi Lone — besneo je. — Ne želim da te ubijem, ali više ne smemo da kvarimo Benove planove.

— Banka neće pobeći — zakrvavio je očima Lon. Bio je sav van sebe od besa što ga Mat ponižava pred ovom ženom i ponaša se prema njemu kao da je dete.

Mat ga je protresao.

— Zaveži budalo! — vrisnuo je. — Ona nije mrtva.

— Da, živa je. Zaista živa, prava žena!

Lonov ludački pogled ponovo je pao na Džesiku.

Mat je bio zapanjen nekontrolisanim ponašanjem svoga brata. Povukao je obarač na revolveru i zapretio:

— Pazi, Lone! Za nekoliko minuta ceo grad će se sjatiti ovamo. Ne možemo se boriti protiv celog grada.

— Povešćemo je s nama — insistirao je Lon. — Paziću da bude mirna. Umiriću je, veruj mi — nasmejao se dvosmisleno.

— Polazi već jednom, idiote! Sa-
da nam žena nije potrebna — gur-

nuo ga je Mat. — Hajde, ja ću čuvati odstupnicu! Trči što brže možeš! Ako čuješ pucnjavu, ne osvrći se!

— Ne idem, Mate. Ne bez nje. Pa, ona sad suviše zna. Čula je za banku! Moramo je povesti sa sobom.

U tom času su se začuli glasovi na ulici. Lon se osvrtao oko sebe kao zver u stupici. Konačno je stigao do vrata balkona i nestao u tami.

Mat je pošao prema zadnjim vratima. Tu je naleteo na jednog od svojih ljudi, koji je već stajao sa pripremljenim revolverom.

Tu, na samim vratima, Mat je zastao i okrenuo se prema ženi s upe- renim revolverom.

Džesika Veler je uplašeno odmahivala glavom. Lice joj je bilo belo kao kreč.

— Ne — jedva je izustila. — Ništa neću reći! Ne!

— Žao mi je, gospođo — rekao je Mat. — Imam još dva brata na koja moram da mislim.

Džesika se spustila na kolena i užasnuto, potpuno nesvesna od straha čekala.

Mat je pažljivo nanišanio i opalio.

Zrno je pogodilo Džesiku u grudi. U njenim očima ogledala se panika. Shvatila je da umire. Zatim se zgrčila i pala na pod.

Mat je već bio na ulici. Osvrtao se za Lonom, ali njega već nije bilo. Bak Mos je izdavao naređenje ljudima koji su počeli da se okupljaju, a jedna tamna senka je promakla ispod trema susedne kuće.

— Kockar! — promuklo je izustio Mat. — Proklet bio!

Uzanim prolazom koji je vodio u zadnje dvorište Mat je jurnuo koliko ga noge nose, ali, pre nego što je stigao do kraja, pred njim se pojavio čovek.

Mat je opalio, ali promašio je. To mu se nije dešavalo često, a sada zamalo da nije platio glavom tu grešku.

Čovekova noga se hitro savila i svom snagom mu se zarila u stomak.

Mat se samo savio i jeknuo. U magnovenju, dok je padao primetio je Kida kako je skočio na leđa čoveku u crnom za koga je sad već znao da je Dok Holidej.

Dokov revolver je opalio. Plamen koji je suknuo za trenutak je osvetlio scenu. Zatim se opet sve smračilo. Kid je pao bez glasa.

Mat je u međuvremenu došao do daha i otkotrljao se što je dalje mogao od napadača. Međutim, onako u mraku, Dok je opalio.

Mat je skočio u stranu. To ga je spaslo. Zrno ga je samo okrznilo.

Ima odlične reflekske, konstatovao je Dok Holidej, a to ga je upozorilo da pazi pri sledećem susretu.

Za to vreme, Mat je potrčao niz dvorište najbrže što je mogao. Prebacio se preko ograde i našao se u mračnoj uličici. Potrčao je svom snagom.

Zrna su fjučkala oko njega, ali sreća mu je i ovoga puta bila naklonjena. Došao je do kraja i izašao na glavnu ulicu. Tu je zastao u mračnim vratima jedne kuće i počeo da osmatra.

Dva čoveka su trčala za njim, ali, nijedan nije bio Dok. A nije ni mogao da bude, jer se on, u tom trenutku, sa druge strane verande ispred saluna, gušao sa drugim banditom, koji je stražario na prednjem ulazu.

Zavrnuo mu je ruku na leđa i užasno se bandit ritao, nije smeo da okrene telo. Užasan bol u ramenu vraćao ga je uvek u položaj koji je Dok želeo.

— Držite se, Dok — čuo se glas šerifa Mosa. — Evo dolazim.

Sa mesta na kojem je stajao, Mat je sve dobro video. Znači, Kid je mrtav, a Iv ranjen. Ali, gde su Lon i Nik? Mogao bi da pride bliže gužvi, kad bi pre toga smakao onu dvojicu što su još uvek zverala oko sebe, tražeći ga. Ali, time bi odao svoj položaj. Stajao je u tami, siguran da ova dvojica neće moći da ga vide.

— Jedan je mrtav — govorio je Mos. — Ali, izgleda da te žgadije ima ko kusi pasu.

Šerifov glas je razbio tišinu i dva čoveka koja su progonili Mata, okrenuli su se i pošli nazad.

Na ulazu u jednu slepu uličicu preko puta saluna stajao je Dok Holidej s uperenim revolverom u Lona koji je već bio ranjen i povukao se u mračan prolaz između dve kuće, misleći da je tu bezbedan.

— Nemaš nikakve šanse, momče — povikao je Dok. — Baci revolver

i izadi sa podignutim rukama. Ne volim da ubijam, ako baš ne moram.

Čuvši Dokov glas, šerif Mos je pritrčao.

— Izgleda da ste uhvatili jednog pacova? — upitao je.

— Tamo je. Pozvad sam ga da izađe, ali, on se nešto premišlja.

— Hej mister — povikao je Mos. — Brojim do deset. Ako ne izađeš izvući ću te odande dok trepneš okom.

Odgovora nije bilo.

Mos je brojao glasno. Kada je stigao do deset, koraknuo je prema prolazu. Ali, pre nego što je stigao da napravi sledeći korak, šest hitaca je odjeknulo iz mraka. Šerif se bacio na zemlju, a Dok se samo malo pomakao.

Sledeći putanju zrna iz Lonovog revolvera, njegovi „linkolni” su blju nuli vatru. Bandit je jauknuo i srušio se.

— Voleo bih da nije mrtav — rekao je Dok. — On bi umeo da ispriča mnogo toga.

Posrećući jedna tamna senka istrčala je iz prolaza i potražila spas u bekstvu.

— Ne pucajte — uzviknuo je Mos. — Hoću ga živog.

Jedino je Dok poslušao šerifovo naređenje. Ostali upaničeni gonioci nisu ga ni čuli. Valjda od uzbuđenja koje ih je sve više zahvatalo.

Njihovi revolveri su zapraštali, ali, tek tada se videlo koliko su neefikasni. Nijedno zrno nije pogodilo Lona.

— Ne pucajte — proderao se Mos.

— Do đavola, šta vam govorim?

Tek tada se utišala paljba.

Lon je, međutim, u svojim nogama već nosio zrna iz Holidejevog revolvera. Šepajući, nastavio je da beži.

A onda je stao, kao da je naleteo na neki nevidljiv zid. Zatim se sručio u prašinu.

Kada je nešto kasnije Mos došao do njega, on je već bio u nesvesti.

— Onesite ga do zatvora. Ja ću pogledati šta se desilo gore — naredio je šerif stavljajući revolver u futrolu. — Vi Dok, pođite sa mnom, molim vas. Vi ste lekar. Možda će biti potrebno...

— Koliko ja znam braću Kol, tamo gore više neće biti potreban lekar. Siguran sam da treba obavestiti pogrebnika — odgovorio je Dok, ali je pošao za šerifom.

Mos je požurio stepenicama do stana Velerovih. Otvorio je vrata i trgao se, kada je ugledao dva nepomična tela. Podigao je Džesiku Veler i preneo je na krevet. Giga Veler je položio pored nje. Zatim ih je pokrio ćebetom i izašao iz sobe.

— Bili ste u pravu — tiho je rekao Doku koji je samo slegao ramenima i uputio se u svoj hotel. Imao je tamo da obavi još jedan posao.

Šerif je izašao na glavnu ulicu. Stajao je naslonjen na stub verande i zamišljeno zurio u mrak pred sobom. Sada mu je postalo jasno. Braća Kol su u gradu. A za to su svakako imali dobar razlog.

Opsovao je zbog nevolje za koju je znao da je pred njim i uputio se u zatvor.

Uz put je razmišljao o svemu ono-

me što se dogodilo za poslednja dva-deset i četiri sata. Prvo su ubijena ona dva kaubojas. Onda bračni par Veler. Možda Mat Kol i nije lično kriv za sve to. Ali, jedan od Kolo-vih jeste.

U kancelariji, Mos je zastao iznad mladog revolveraša koji je još uvek bio u nesvesti. Vil Adams i još dva građanina pažljivo su ga posmatrali.

— Poznaješ li ga Bak? — upitao je Adams pokazujući na mladića.

— Ne.

— Šta je uradio?

— On ili onaj ko je bio s njim, ubio je Giga i Džesiku Veler. Za to, stvarno, ne vidim razlog. Nisu ubili zbog novca.

Adams se namrštitio i rekao:

— Veler se već ranije brinuo zbog Mata Kola. Rekao mi je to sinoć kad sam svratio na piće. Besneo je što je Džesika koketirala s tim banditom.

— Znači tako! — klimao je glavom Mos. — Glupa ženska glava.

— Tako.

— Mora da je to bio razlog.

Uto su dovukli i onu dvojicu bandita koje je ubio Dok. Nijedan od njih nije bio Mat Kol.

— Znači, Mat Kol je pobjegao — zaključio je Mos. — Ovo mora da je najmlađi brat. Pozovi doktora Spoka i pošalji nekoga da se pobrine za Velerove. Ne želim da se noćas puno sveta muva po ulicama. Salun će biti zatvoren, pa nema potrebe ni ujutro da bude mnogo šetkanja.

Tako je govorio Mos, iako je znao da će, čim svane, grad biti pun radoznalih ljudi.

Već se spremio da raspaše opasač sa revolverima i da se malo osveži umivanjem, kada je u kancelariju ušao Dok Holidej goneći pred sobom Nika Klinča.

— Doveo sam vam ovu mustru, šerife. Možda će on imati nešto da vam kaže — pokazao je Dok na Nika.

— Idi do đavola, bitango kockarska — opsovao je Nik. — Ništa ja neću reći.

— Onda ćeš visiti. Još pre zore ćeš visiti zbog ubistva bračnog para Veler — povikao je jedan građanin.

— Svi napolje — viknuo je šerif, shvativši šta će se dogoditi.

— Mislim da je moj posao završen — govorio je Dok stavljajući revolver u futrolu. — Vreme je da malo odspavam. Naravno, ako me negde ne dočeka Mat Kol.

— Hvala vam, mister — dobacio mu je šerif, ali Dok to već nije čuo. Brzim koracima udaljavao se prašnjavom ulicom.

Masa je, međutim, postajala sve nestrpljivija. Tražili su odmazdu, a šerif i njegov pomoćnik nisu želeli nasilje bez zakona.

Šta se posle desilo niko ne bi umeo da kaže. Uzalud je šerif naredivao da neko prenese Lona u ćeliju, niko se nije ni pomerio s mesta, a gomila je sve više rasla. Kao da se ceo grad sjatio u šerifovu kancelariju.

Najzad je stigao i doktor, da pre-vije Lona. Onda su Mos i Adam mo-

DOX HOLIDAY

★
NAJBOLJA
SERIJA
VESTERNA

★
IZLAZI
SVAKOG 7. U
MESECU

kod vašeg
prodavca
novina

DOX HOLIDAY

rali da sami nose zarobljenika u ćeliju.

Bio je dovoljan samo taj trenutak. Masa se ustalasala i čim je Nik Klinč ostao sam, zgrabili su ga i povukli na ulicu. Niko više nije mogao da ih zaustavi.

VII

Ben Kol je već bio prilično nervozan. Mat i Lon je odavno trebalo da se vrate i da jave kakva je situacija. Ali, njih nije bilo.

Uveliko je svanulo, kada se na prašnjavom putu pojavio jedan konjanik.

— To je Mat — procedio je Karver.

— Do đavola, a gde je Lon? Da nije...

Nije završio rečenicu, jer se u galopu pred njih sjurio Mat.

— Lona su uhvatili — rekao je besno. — Nisam mogao da mu pomognem. Sam je uleteo u sos. Namdam se da nije mrtav...

Onda im je ispričao ponešto od onog što se dogodilo.

— Idioti — besno je opsovao Ben, a onda je viknuo: — Na konje! Neću odustati od pljačke.

— Pa, tamo vešaju Nika Klinča. Možemo da uletimo pravo u gužvu. A svi su naoružani!

— Ništa te nisam pitao. Kad si bio tako pametan, što si pustio Lona da uleti u sos?

Mat je opsovao.

— Samo da se ovo završi. Biće razlaz. Dosta mi je familije — gundao je sebi u bradu.

Raniji plan za pljačku morao je da bude promenjen i to brzo. Naravno, to nije moglo da se uradi ni dobro, ni prefinjeno. Ali svako, ko je poznavao braću Kol znao je da će oni uraditi ono što su naumili, bez obzira na cenu.

Banda Kolovih bila je poznata kao jedna od najokrutnijih u Arizoni.

Bilo ih je sedmorica kada su tog jutra ujahali u grad. Jahali su jedan po jedan i, kao slučajno, zastajali pod drvenim tornjem na kojem se nalazio rezervoar za vodu uz trasu kojom uskoro treba da krene pruga. U stvari, tu kraj rezervoara biće železnička stanica.

Iznad njihovih glava monotono je odjekivalo tup-tup! Obešen o laso, na rezervoaru je visio Nik Klinč.

— Do đavola! Najbolji čovek u bandi! — opsovao je Ben. — Jedino on je slušao naređenja bez pogovora. I kako mu se to dogodilo?

Mat je ćutao. Ni sam nije umeo da odgovori, ali, sav je pozeleneo od besa, jer je znao da će sve ovo pasti na njegovu glavu.

— Do đavola! Ovaj grad je izgleda mnogo prijatan — ironično je dobacio Brek, visok čovek koji je sedeo na smeđem konju dugih nogu. — Izgleda da ovo vešanje nije bilo baš legalno...

— Aha, nije ni bilo vremena da vidi kako sudnica izgleda iznutra — dodao je mladić do njega.

— Na njegovim nogama je dobar

par čizama — rekao je treći čovek visok i mršav, oštarih sivih očiju. — Mislim da bi mi odgovarale...

Ben Kol ga je presekao očima.

— Zaveži! Nije sad vreme da se igramo lešinara, Slatse. Osim toga, kad obavimo posao koji je pred nama, moći ćeš sebi da kupiš najskuplji par čizama koji je ikad napravljen u ovoj zemlji.

Karver je podigao „sačmaricu” sa skraćenom cevi i pogledao naboje. Prebacio je pušku preko ruke.

I Ben je sada ćutao. Njegove zmijske oči odmeravale su jednog po jednog jahača, kao da je vršio poslednju poveru.

— Spremni? — upitao je.

Brek je liznuo usne i nemo klimnuo glavom. Ostali su uzvratili pogledom.

Ben je pogledao u Mat Kola. On je, takođe, klimnuo glavom.

— Ovo je tvoja prva akcija s nama, Brek — govorio je sada Ben. — Pazi kako se ponašaš. Na prvi nalogoveštaj da popuštaš, pogodiće te zрно jednog od nas.

Brek je klimnuo glavom.

— Jasho, Bene.

— Samo sam hteo da te obavestim. Dobro... Hajdemo sada do banke. A onda ćemo pokupiti i Lona. Ti Slatse, bićeš na straži. Pazi da ne naiđe šerif. Kažu da taj prokletnik dobro puca. Ako se pojavi, nemoj da budeš mnogo nežan. Jasho?

Čovek je klimnuo glavom, ali mu je izraz lica ostao ledeno miran.

Zatim se grupa odvojila iz senke

tornja za vodu i lagano pojahala prema gradu.

Jahali su lagano, dok je senka mrtvog čoveka padala na njih kao neki rđav predznak. Karver Kol se stresao od jeze, ali je, ipak, uspeo da se savlada i da sakrije svoju slutnju.

Bilo je subotnje jutro i ulice su bile pune sveta. Ali, jahači su se zaustavili kraj Džonsove štale.

— Sačekaćemo ovde još koji trenutak — rekao je Ben. — Oдавде nas niko ne vidi, a mi imamo dobar pregled. Banka nam je nadohvat ruke, takoreći.

Brek je primetio gomilu dece kako se igraju baš ispred banke. Dotakao je rukom Bena.

— Pogledaj onu dečurliju, gazda...

Ben je klimnuo glavom.

— To će učiniti da građani dva puta dobro razmisle pre nego što upotrebe oružje... Ipak, idemo odmah.

Ben se još jedanput osvrnuo po aleji pred njima. Slatse je zauzeo položaj sa puškom u rukama.

— Sva sreća, ovde nas niko ne poznaje — dobacio je Ben Karveru i krenuo lagano prema banci.

Mat Kol i peti bandit krenuli su sporodnom ulicom. Oni su trebali da upadnu na zadnja vrata banke. Taj put je bio kraći i brzo su stigli.

Prvi je ušao Mat. Uputio se pravo ka čuvaru koji je stajao pored zida. Upitao je gde su šalteri, jer, navodno, želi da otvori račun.

Čovek je zaustio da mu kaže, ali reči nikada nije izgovorio. Brek mu je prišao s leđa i snažnim udarcem

kolta po glavi onesvestio ga. Onda mu je zabió nož duboko u grudi. Bio je vrlo precizan. Čovek je samo zakrkljao i ispružio se.

Nekoliko klijenata koji su stajali pred šalterima, osvrnuli su se kada je telo udarilo o pod.

Međutim, banditi su hitro reagovali. U njihovim rukama su bljesnuli revolveri.

U isto vreme, na glavnim vratima banke pojavili su se Ben i Karver. Holis je svoju „sačmaricu“ držao uperen u ljude pred šalterima.

— Ne pravite nam probleme — doviknuo je Ben grubo u trenutku kada se službenik za šalterom okrenuo. — Sem ako nećeš da praviš društvo onom pokraj vrata.

Žena koja se našla kraj drugog šaltera odjednom je počela da vrišti.

Karver je bukvalno pobesneo. Jednim udarcem oborio je na kolena. Žena je privukla sebi svoju devojčicu koja nije mogla imati više od pet godina. Dete je zanemelo od straha i to je bilo dobro.

U tom času iz svoje kancelarije je izašao predsednik banke, odlučan, stariji čovek u kaputu princ Albert. U ruci mu je bio „kolt“ sa dugom cevi.

Uperio je oružje u Bena i odlučnim glasom ga pozvao da se preda.

Holis je samo malo podigao svoju „sačmaricu“ i povukao obarač. Grmljavina je ispunila sobu.

Snažan udarac naboja prosto je podigao predsednika sa poda i kroz

staklena vrata ubacio ga u njegovu kancelariju. Lomeći se, staklo je zazvečalo, a čovek je bez glasa pao na pod.

Žena sa detetom počela je histerično da vrišti. Blagajnik se sagao pod pult posegavši rukom za revolverom koji je tamo stajao.

Brek ga je oborio sa dva hica.

— Zaveži prokleta ženo! — grmnuo je Ben gurajući revolver ženi pod grlo. — A vi mrđnite... Ova pucnjava će nam dovesti šerifa i ceo grad.

Mat Kol je pritrčao ženi, koja nikako nije mogla da prestane da vrišti.

— Zaveži ženo, ako hoćeš da ti dete ostane čitavo! — besno je viknuo i zgrabio devojčicu.

Žena je umukla istog trenutka. Samo su joj se još ramena tresla u nekontrolisanom užasu.

Za trenutak nastala je tišina u banci.

Brek je bio zauzet trpanjem novca u platnene vreće.

Preplašeni klijenti sakupili su se u jedan ugao svi onemeli od straha.

Na ulici su međutim već počeli da odjekuju glasovi. Ljudi su se pitali šta se to dešava, ali niko se još nije usuđio da kroči u banku.

Mat Kol je ispalio tri hica kroz prozor banke. Ni sam nije znao zašto je to učinio. Ali, sad nije bilo vreme za razmišljanje.

Čuo se ubrzan bat koraka, a zatim je u daljini neko dozivao šerifa...

— Pomozi Sletsu i Redu, Mate — povikao je Ben Kol.

Mat Kol je klimnuo glavom. Zgrabio je jednu platnenu vreću s novcem i zabacio je na leđa.

Slati i Red Bird su žurno trpali preostali novac iz kase u svoje vreće.

Iz aleje pored banke začuo se oštar prasak Pintove puške.

U trenutku, banditi su se ukočili. Kao odgovor na Pintovu „vinčesterku” do njih je dopro odjek dva uzastopna pucnja iz revolvera.

— Požurite — urlao je Ben. — Izgleda da je šerif već krenuo ovamo.

Banditi su počeli još brže da trpa ju novac u vreće.

Revolver je ponovo zagrmeo. Banditi su postajali sve nervozniji, mada ih je trenutak kasnije pomalo umirila Pintova puška koja se opet javila.

Ali, kada su zapraštali još neki revolveri postalo im je jasno da su se i neki građani pridružili šerifu. Ako uspeju da srede Pinta, lako će se domoći i njihove kože.

— Hajdemo! — viknuo je iznenada Mat Kol. — Ako smaknu Pinta, nećemo stići do konja.

— Bolje idi i pomози onoj dvojici kod kase, proklet bio — zagrmeo je Ben Kol. — Idi... ili — pokazao je na revolver u ruci. — Sad si našao da praviš paniku.

Mat Kol je užurbano priskočio vreći koju je već napunio Slati. Usne je stisnuo besno i pomislio da je ovo poslednja akcija u koju ide sa Benom.

U pravilnim razmacima puška se još uvek javljala iz aleje.

— Gotovo je — saopštio je Slati bacajući na pod neki sitniš. Poslednje što je ostalo u kasi.

— Gotovo — potvrdio je i Red Bird.

— I ja sam gotov — viknuo je Mat Kol zgrabivši poslednju vreću s novcem.

Poleteo je sa Slatom i Redom prema zadnjim vratima.

Video je samo kako je Ben davao znak Holisu koji je još uvek držao ljude iz banke na nišanu svoje „sačmarice”.

— Napolje svi! — povikao je videvši da se Karver još nešto muva okolo. — Pucajte na sve što se kreće!

Kliznuli su u aleju vukući sobom vreće pune novca. Mat Kol je sada bio u centru grupe, puštajući Reda da ide prvi. Za njima su išli Slati, Ben i Karver.

Red Bird je odjednom opsovao i potrčao brže. Pinto je ležao i krvario, ali je još uvek držao pušku uperenu u drugi kraj aleje odakle su dopirali galama i povici.

— Dolazi ovamo, budalo! — vikao je Ben. Želeo je da pomogne Pintu.

Rędu međutim nije bilo ni na kraj pameti da zastane. Trčao je kao lud, ne ispuštajući vreću s novcem.

Sada se već začula prava kanonada sa drugog kraja ulice, a zrna su zapraštala pored bandita udarajući o kamene zidove kuća i odbijajući se od njih uz glasan fijuk.

— Na konje! — prodrao se Ben.

Mat Kol je poleteo bez oklevanja. Skočio je u sedlo i prebacio vreću s novcem ispred sebe.

U panici koja ga je uhvatila Slati je ispuštio vreću i jurnuo niz ulicu ne osvrćući se.

Uz divlju psovku Ben je uspeo da podigne vreću i u punom trku prebacio je preko svog sedla. Zatim je potrčao prema Slatu koji je vukao klonulog Pinta prema konjima.

Na Pintovoj košulji rasla je krvava mrlja, a lice mu je već bilo posivelo. Bilo je jasno da je čovek mrtav. Zgrabio je Slatu za rame i povikao:

— Spasavaj svoju kožu čoveče! Zar ne vidiš da je mrtav?

Za to vreme Holis je trčao do ugla banke i nasumice ispalio oba naboja iz „sačmarice“.

Zapraštalo je staklo, a jauci ljudi pomešali su se s njištanjem konja. Krajičkom oka, dok je trčao prema svom konju primetio je Slatu kako još uvek stoji kraj Pinta, svog rođenog brata.

— Do đavola, čoveče — razderao se Holis. — Spasavaj sebe.

— Sastanak u Orlovom klanu — dobacio im je Ben...

Svi su već bili u sedlima i divlje su tukli konje. Začuo se topot kopita i podigao oblak prašine koji je kao nekom neprozirnom zavesom obavio razbojnike, dok su bežali iz grada.

Za njima su se orili pucnji, povici ljudi i uplašeni plač dece na ulici.

Nik Klinč koji je još uvek visio na drvenom rezervoaru za vodu, okrenuo se prema gradu, pod lakim udarom vetra i ispratio pogledom bandu koja je projahala pored nje-ga.

— Žao mi je, momče — dobacio mu je Haris Džons koji se na kraju grada pridružio bandi vodeći za sobom konja sa ranjenim Ivom.

Bandi je trebalo više od pola dana jahanja da stignu na mesto sastanka u Orlovom klanu. Čim su izašli iz grada razdvojili su se i pošli različitim pravcima. Zato su i stizali u različito vreme.

Prvi je stigao Ben Kol.

Zaustavio je konja na samom ulazu u klanac i pažljivo osmotrio okolinu. Opreznost nikada nije na odmet, razmišljao je. Zbog toga je i insistirao da svaki uzme po jednu vreću. Ako neki od njih pogine uz put, biće izgubljena samo jedna vreća. Da bi neko mogao da pobegne s novcem, o tome nije ni razmišljao. Znao je da se na takav korak niko ne bi usudio.

Sada je konačno stigao ovamo, na sigurno mesto i sačekaće da mu se pridruže i ostali. Odlučio je da ne ulazi u klanac. Ne još.

Uostalom, nije grešio. Moglo se dogoditi da je neko od građana čuo kad je doviknuo svojim pajtašima: „Sastanak u Orlovom klanu“. To je moglo biti dovoljno da nekom prečicom potera stigne ovamo pre njih i postavi zasedu...

Karver Kol se pojavio puna dva sata posle Bena, koji je još uvek ležao u zaklonu iza jedne stene.

Ben se namrštio kada je video kako sledeći njegov čovek ulazi u klanac. Bio je to Brek.

Brek je jahao nemarno, opušten u sedlu i kao da nije pomišljao da

odnekud može da mu zapreti opasnost.

Dok ga je tako gledao, Ben je pomislio da Brek neće biti od neke velike koristi za njegovu bandu. Nije dovoljno hladnokrvan u opasnosti, a ni dovoljno oprezan u trenucima kada bi trebalo da bude.

Već se spustio sumrak kada se pojavio sledeći član bande. Bio je to Mat Kol.

Ben je još uvek ležao u svom zaklonu. Hteo je da sačeka da se svi iskupe, pa tek onda da i sam izađe. Posmatrao je Breka kako nervozno krstari klancem psujući glasno što se svi još nisu iskupili.

Taj čovek je budala, mislio je Ben. Nimalo se ne trudi da preduzme bar osnovne mere opreznosti.

Konačno je odlučio. Brek će morati da napusti bandu. Možda bi bilo najbolje da ga smakne odmah. Tako bi bio jedan manje kod podele novca. Ipak, nije se odlučio za tako nešto. To bi samo uznemirilo ostale članove, a sad nije vreme za međusobno razračunavanje.

Sledeći čovek koji je dojahao u klanac bio je Slat.

Sjahao je na sam ulaz u klanac i oprezno ispitao okolinu. Držao je revolver u ruci i veoma polako prilazio mestu sastanka. Opustio se tek kada je primetio Breka.

Čak iz svog zaklona Ben Kol je primetio izraz olakšanja na Brekovom licu, kada je ugledao Slat.

Slat je oprezan čovek, razmišljao je Ben koji je ovo ležanje u zaklonu iskoristio da testira članove svoje

bande od kojih su neki jahali s njim prvi put.

Doduše, Slat sa je imao prilike već i ranije da vidi. Bio je to promućuran čovek i beskompromisan borac kad je situacija zahtevala. Nije se plašio ničega i bio je spreman da se suprotstavi svakoj opasnosti. I nemilosrdan je umeo da bude, kao i svaki od njih, uostalom.

Reda Birda Ben nije ni primetio kada je stigao. Taj čovek je došao nečujno, kao duh.

Uskoro su stigli i ostali. Banda je bila na okupu. Tek tada, Ben je izašao iz svog zaklona.

— Idi do đavola! — opsovao je Mat. — Ja sam se već prepao. Mislio sam da ti se nešto dogodilo.

Ben se zacerekao.

— Neće grom u koprive — rekao je zadovoljno. — Kao što vidiš, živ sam i zdrav.

I ostali su se zadovoljno nasmejali.

— Onda da podelimo novac — predložio je Brek. — Umoran sam i jedva čekam da se ispružim.

— Na žalost, ta stvar će morati da pričeka — ozbiljno je rekao Ben.

U grupi je nastao žamor i mrmljanje. Videlo se da niko nije zadovoljan ovom njegovom izjavom.

— Šta si sad opet izmislio? — upitao je Mat.

— Bar ti nisi trebalo da postaviš to pitanje. Ostavio si brata u kandžama onih hijena i sad samo čekaš da dobiješ novac, pa da kreneš u Čikitu. Vraćamo se u Barton.

— Jesi li poludeo? — zapanjio se

Brek. — Pa, to znači da dobrovoljno ulećemo u lavlje čeljusti.

— Ovoga puta idu „dobrovoljci“ — zacerekao se Ben.

— A novac? — upitao je Brek.

— Novac će čuvati Džons i Iv. Dovoljno se oporavio. Moći će da povuče oroz, ako se neko približi. Dakle, ko ide?

— Govoriš kao da imamo izbora — progundao je Karver. Šta onda čekamo?

— Umoran sam kao stoka — rekao je Mat mrzovoljno. — Zaspacu u sedlu.

— Pa, zasp! Tvoj konj je dovoljno pametan. Nisi mu ni potreban da ga vodiš.

— Mnogo si duhovit — odbrusio je Mat.

— Uostalom, ući ćemo u Džonsovu štalu i tamo se odmoriti. Onda ćemo, kad uhvatimo najpogodniji trenutak, jurnuti u zatvor i izvući Lona. Jasno?

Opet se začuo žamor i gundanje, ali su svi do jednog prilazili umornim konjima.

*

Ben i Mat Kol jahali su na čelu kolone. Već su se sasvim približili Džonsonovoj štali, kada su primetili svetlo. Znači, neko je tamo.

— Da nije zaseda? — progundao je Karver koji je bio prilično neraspoložen što su morali da se vrate.

— Videćemo — procedio je Ben kroz zube i sjahao s konja, ali ga

je držao za povodac i lagano ga vodio ka prozoru sobice u kojoj je obično obitavao Džons.

Kucnuo je o pervaz prozora, tiho, gotovo nečujno. Zato se i začudio kada je neko odmah odgovorio.

— Ko je? Šta želite u ovo doba noći? — čuo se glas iz sobice.

— Smeštaj za naše konje, mister — rekao je Ben hladno. — Na vratima stoji tabla na kojoj piše da je ovo najbolja štala u okolini.

— Tako je nekad bilo — progundao je čovek, otvarajući vrata. — Koliko ja vidim, a ovde sam od juče, Haris Džons je prilično obmanjivao svet. Uostalom, sada se zna i zašto. Odmaglio je s onim banditima, Kolovima.

Tek tada je sumnjičavo pogledao u jahače koji su svi do jednog krenuli prema njemu. Slab plamen petrolejke bacao je svetlo po njihovim neobrišanim licima.

— Nekad je ovo bila dobra štala — dodao je čovek malo tiše.

— Neka to bude i sada — rekao je Karver suvo. Sada je progovorio prvi put i zvuk njegovog glasa naterao je štalskog momka da ga bolje osmotri.

— Rekao sam vam već. Štala je pusta — ušlašeno je primetio.

— Naši konji se neće žaliti — primetio je Ben nacerivši se. — A ni vi se nećete žaliti, zar ne, mister? Kakó rekoste da se zovete?

— Dvajt Smit — tiho je rekao momak. Podigao je lampu visoko iznad glave i pošao ispred njih.

Karver je pružio ruku prema lampi i otrgao je od njega. Smit se iz-

nenadženo okrenuo. Nije imao vremena da shvati šta se dešava.

Cev Benovog kolta spustila mu se pravo na čelo.

Sa muklim uzdahom, Smit se skljkao na pod.

Pre nego što je pao, Ben je podbio noge pod njim. To je još više otežalo pad. Ležao je nepomično dok je mlaz krvi curio iz velike rane na njegovom čelu.

— Uvedi konje u boksove Karver. Ja ću vezati ovog klipana. Hajde, pomozite mi — viknuo je Ben ostale bandite koji su privodili svoje konje boksovima.

Kada se Karver vratio, Smit je već ležao na svom krevetu sputanih ruku i nogu, a preko lica mu je bila vezana neka prljava marama. Još uvek je bio u nesvesti.

— Hajde Slatse, spremi malo kafe i nešto da prezalogajimo — izdao je novo naređenje Ben.

Slatse je odmah krenuo na posao, a Karver je seo na pod i osvrnuo se oko sebe.

— Je li ovo mesto sigurno, Mate? — upitao je, ali mu u glasu nije bilo ni trunke zabrinutosti.

— Aha, sasvim je sigurno. Džonsa niko u gradu ne podnosi, jer je lenština. Niko baš nije hitao ovamo u ovaj njegov smradež. Smrdi kao stotinu tvorova. Mislim da za poslednjih šest meseci niko iz grada nije ni zavirio ovamo. Osećaš li kako zaudara?

— Pomalo — slegao je ramenima Karver.

— Ali, ne toliko da ne bi mogao da spavaš — zadirkivao ga je Mat.

— Tačno — odgovorio je Karver. Naslonio se na zid štale i posmatrao kako Slatse sprema kafu. Kada je bila gotova, prihvatio je šolju i zagundao zadovoljno.

— Šta nameravaš da uradiš sa Lonom, Bene? — upitao je posle nekoliko trenutaka.

— Sada ćemo ga izvući. A kad ozdravi, više neće moći da jaše sa nama. U ovaj sos on je prvo uvukao sebe, a onda i sve nas. Zar bismo to nekom dozvolili da nije naš brat?

Karver je odmahnuo glavom, a Mat je ćutao. Očekivao je da se Benov bes sruči na njega.

— Sedite vi tu, ja ću da malo pogledam okolo — skočio je Mat.

Niko ga nije zadržavao. Svi su ćutali. Neki već utonuli u san.

Do zore u štali Harija Džonsa ništa se nije ni pomerilo. A grad je polako počeo da se budi.

Na pustoj ulici pojavila se samo jedna ženska prilika. Bila je to Beti Maters.

— Izvinite gospođice. Nikome nije dozvoljeno da izlazi na ulicu. Naređenje šerifa Mosa — zaustavio ju je Vil Adams.

Beti Maters je radoznalo pogledala zamenika Adamsa.

— A zašto? — zapitala je.

— Zbog svega onoga što se desilo juče. Ovoliko mrtvih odjednom nismo imali od kako je osnovan Barton. Imamo i jednog zarobljenika. Ranjen je, ali je živ. Nije daleko od pameti da će njegova braća i pajtaši doći po njega. Vratite se kući gospođice. Mi ćemo učiniti sve što možemo.

— U pravu ste — odgovorila je Beti. — Bilo je strašno. — Okrenula se i pošla kući.

Kod same kapije je zastala i ugledala Klinta Kordana koji joj se približavao. Osetila je kako je obuzima neko čudno uzbuđenje.

— Dobro jutro, mister Kordane. Rano ste ustali — pozdravila ga je.

— Ko rano rani dve sreće grabi, mis Maters — odgovorio je Kordan poslovicom.

— Znači, vama je malo jedna sreća — nasmešila se devojka. — Želite dve!

— Hm. Istinu govoreći, meni je svejedno.

U tom trenutku im je prišao za-

menik Adams. Ugledao je Kordana i želeo je da mu prenese šerifovo naređenje o kretanju ulicama.

— Šerif je naredio da se niko ne kreće ulicama, Kordane. Postoji opasnost da se braća Kol vrate.

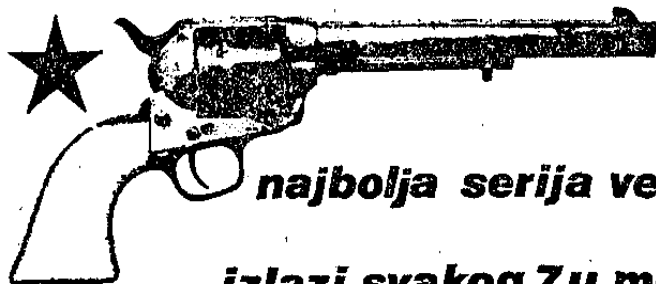
— Mene se to ne tiče, zameniće — odgovorio je Kordan hladno.

— Možda su oni već u gradu. A poznato je, ne prezaju ni od čega.

— Od mene nemaju šta da traže. A ako me napadnu, znaću da se branim. Ne brinite za mene zameniče! Gledajte svoj posao.

Okrenuo se i pošao prema svojoj radnji. Ušao je unutra, a Adams je nekoliko trenutaka ljutito gledao za njim.

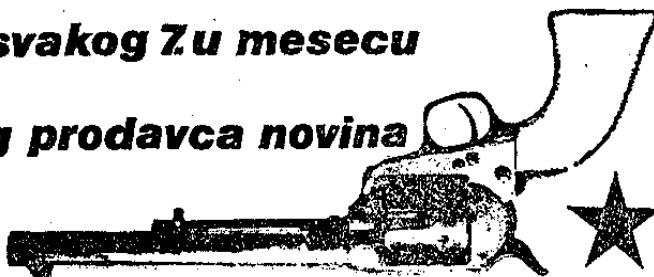
DOK HOLIDEJ

najbolja serija vesterna

izlazi svakog 7u mesecu

kod vašeg prodavca novina

Baš tog trenutka ga je ugledao Mat Kol. Osmotrio je dobro okolinu šerifove kancelarije i redove usnulih kuća niz jednu i drugu stranu.

Sve je bilo pusto.

Znači, šerif se nije obezbedio poterom — zaključio je Mat, vratio se do štale i pokucao na vrata.

— Ko je? — upitao je tiho Ben.

— Mat, Bene. Otvori.

Ben je otvorio. Mat je kao senka kliznuo unutra i odmah zatvorio vrata za sobom.

— Ništa nisam mogao da vidim. Ali, pretpostavljam da je Lon u zatvoru, jer je i ispred ambulante sve mirno.

Ben je stisnuo usne.

— Još nismo ni uspeli da čujemo sve pojedinosti o njegovom ranjavanju.

Mat je pogledao prema Karveru, ali u njegovim hladnim očima ništa nije uspeo da pročita.

— Pa, znaš... — zamucuo je. — Posle ubistva u salunu...

— Ti nam ne reče ni šta ste tražili tamo?

— Kako da ti nisam rekao? Po-menuo sam ti da je želeo da vidi barmenovu ženu.

Ben je opsovao i odmakao se od Mata kome je zbog toga vidno laknulo. Ali, na kraju sobice, Ben se naglo okrenuo.

— Hoćeš li nam, možda, objasniti kako je doznao za nju?

— Pa, ja sam mu rekao... šta se praviš da ne znaš? Do đavola, odakle sam mogao da znam koliko će da poludi zbog jedne žene.

— On je uvek bio lud. Ti si to znao. Zašto, do đavola, nisi začepio usta? Znao si da je bio lud kad je u pitanju žena.

— Bio? — upitao je Karver.

Obojica su ga pogledali.

Karver je mirno objasnio svoje pitanje.

— Otpisali ste ga kao da biste više voleli da je mrtav. A koliko znamo, on je samo ranjen. Ko zna, možda je uspeo i da im umakne?

— Koješta! Ja sam ga video kad je pao. Bio je živ, ali potpuno nesposoban da hoda. Vukli su ga.

— Šta gubimo vreme u praznim pričama? Treba nešto uraditi, jer su, verovatno, prepoznali Lona i sad očekuju da se mi pojavimo. Zna ju da ga nećemo ostaviti na cedilu. Jedino me čudi što su ulice tako prazne.

Ben je zaklimao glavom i zamišljeno kao za sebe upitao:

— Zar baš nikoga nema na ulici?

— Ni žive duše. Sem zamenika koji je svima naredio da ostanu u kućama. Kaže, šerifovo naređenje. Čuo sam kad je doviknuo onom trgovčicu. Sve mi se to nimalo ne sviđa, Bene.

Ben je ljutito zagrmeo.

— Šta tebi ima da se sviđa ili ne sviđa, prokleta budalo. Ti si sve ovo i zabrljao. Lon nije znao gde može da pronade tu prokletu ženturaču. Ti si mu pokazao gde je ona! A sad tu još filozofiraš!

Ben se sav izbečio dok je posmatrao Mata. Naslutivši opasnost ovaj se izmakao korak nazad.

— Da znaš koliko me je gnjavio,

ne bi tako govorio. Šta je trebalo da radim? Da sedim i da ga slušam cele noći?

— U pravu je. Lon je svojim baljezgarijama mogao da navede čoveka da poludi. Ne bi mu dao da oka sklopi cele noći — umešao se Karver. — To nam je svima poznato.

Ben ga je presekao očima.

— Samo, što nam to sada ništa ne pomaže. Ipak, Mat je kriv. On je zabrljao.

— Zašto? Još uvek nismo potučeni — progundao je Karver.

Ben ga je pogledao sumnjičavo.

— Da nemaš neki plan, Karvere? Kako misliš da uđeš u šerifovu kancelariju po ovako pustom prostoru? Pogledaj ulice. Nigde ni žive duše. Iz pračke bi mogli da nas gađaju. I ne bi promašili. Nije glup onaj šerif! Samo to mi miriše na ideje nekog drugog.

— I meni. One bitange i probisveta Doka Holideja. Veliko je đubre, ali je inteligentan ko sam đavo. Samo njemu bi mogla da padne ovakva ideja na pamet. Ali, ni njega nisam video — besneo je Mat.

Karver je ustao i protegao se. Posmatrao je oba brata, a zatim i ostale članove bande koji su, po običaju, ćutali kada su se braća prepirala među sobom.

— Dakle ovako — počeo je oteguto Karver. — Oslobodićemo Lona, kao što smo odlučili. To što su svi u kućama moglo bi i da nam pomogne. Ne verujem da će neko baš istrčati pred nas kad ujašemo u glavnu ulicu. Više će voleti da se sa-

kriju iza šerifovog naređenja, nego da reskiraju glave.

— Misliš li da se ni šerif, ni Dok Holidej neće pojaviti? — podsmehnuo se Ben.

— Šerifa ćemo ukokati. Tada će grad biti naš. Ako treba, ja ću prikačiti zvezdu — prvi put se nacerio Karver. — A onda će mister Holidej odjezдити iz grada k'o bela lala.

— Jesi li ti pri sebi? — zapanjeno ga je pogledao Ben. — Da uzmemo ceo grad?

— Zašto da ne? Mi to možemo sasvim jednostavno i neće biti prvi put da se to dogodi ovde, na Zapadu.

— Ne znam — sumnjičavo je vrteo glavom Ben, ali mu ideja nije bila mnogo neobična. — Ne znam.

— Zašto da ne? Zašto ne? — sad su odjednom zažagorili i ostali članovi bande. Očigledno, Karverova ideja im se veoma dopala.

Mat je samo ćutao. Nije se usuđivao da progovori ni reč da ne bi na sebe ponovo navukao Benov gnev.

— A šta vi mislite, budale, da je ovaj grad onakav kakav sada izgleda. Šta će biti ako šerifu stigne pomoć. Ko zna možda su već spremni.

— Neće dobiti pomoć — rekao je Mat. — Kad sam se ja sukobio s njim, svi su stajali i posmatrali. U ovom gradu nema pravih ljudi. Ako smaknemo Doka Holideja i šerifa, možemo zauzeti grad, Bene.

— Kako to misliš Karvere? To je tvoja ideja — zapitao je Ben pri lično ljutito.

— Pa, čuo si. Treba samo da se oslobodimo šerifa i grad je naš. Tako mislim.

Ben se sav smračio.

— Ako ubijemo šerifa, gotovi smo — procedio je.

— Ne brini — rekao je Karver.

Ustao je i izvadio revolver iz futrole. Pažljivo je prokontrolisao oružje i ponovo ga vratio u futrolu. Zatim se nacerio.

— Kad se već igraš s decom, onda moraš očekivati nevolju. Hajde, krenimo da sredimo tog šerifa. Posle toga, grad će biti naš. Kad opljačkamo šta je još ostalo, povešćemo Lona i krenućemo na zapad. Možemo i svako na svoju stranu, čim podelimo plen.

Mat je besno opsovao. Primetio je da se Smit promeškoltio na svom krevetu. Došao je svesti i širom otvorio oči posmatrajući bandite.

Karver ga nije primetio, već je upitao.

— Hoćemo li da radimo ili da pričamo, Bene? Ja ću da pucam čim ugledam šerifa. Ti i Brek ćete me pokrivati. Mislim da tada neće biti problema da se izvučemo iz grada.

Karver se zadovoljno nasmejao, a zatim prišao Smitu. Stao je pored njega i rekao:

— Zar nisam u pravu, mister?

Smit je nešto promrmljao, ali nije uspeo da izbaci krpu iz usta.

Karver se opet nasmejao i svom snagom ga udario revolverom. Čovek se ponovo onesvestio.

Onda je Ben procedio:

— O kej! Idemo. Kojim putem ti ideš, Mate?

— Ne brini za mene. Ali, postavite se da stvarno uklonite šerifa. Ne volim polovičan posao. Ja i Red idemo u hotel, po onog kicoša. Uživacu kad ga budem gonio vezanog lasom. Neću ga odmah ubiti. Ima da mi prvo plati za sve. Umiraće lagano, da uživam.

— Meni ostavite šerifa — ponovo se javio Karver. — Ti, Bene, samo me dobro pokrivaj. Ako upskaš, čuvaj me se iako si šef.

Ben je odmahnuo rukom. Prišao je vratima i pogledao niz glavnu ulicu.

— Dajem ti deset minuta, Karver. Zatim polazim. Ti Brek i ti Slatse zauzmite dobar položaj. Mate, kreni za dva minuta.

Mat nije odgovarao. Duboko je uzdahnio vazduh i očima pozvao Reda Birda.

Karver je pošao pored Bena i izašao na ulicu. Uzjahao je na konja i lagano ga poterao prema centru grada.

Tek tada je Mat progundao psovku.

— Danas nešto mnogo govori, zar ne? — dobacio je Benu polazeći.

— Mislim da je u pravu. Rekao je tačno ono što nam jedino preostaje u ovom trenutku — odgovorio je Ben.

— Nije baš naročito lukavo. Tako smo mogli da postupimo od samog početka. Ja i onako nisam bio za to da celu noć prodžedžimo ovde, u ovoj smrdljivoj rupi.

— Imali smo dobar plan. Pokvario nam ga je šerif kad je isprazio

ulice. Uostalom, sve to sada više nije važno. Hajde, kreni, Mate.

Mat se vratio. Pogledao je u Smita i revolverom pokazao na njega.

— A šta ćemo s ovim?

— Ostavi ga. On nam ništa ne može.

— A ako neko naiđe i nađe ga ovako vezanog, može da nam pokvari ceo plan.

— Možda. Ali, ako za pet minuta ne dođe niko, posle neće ni biti važno, zar ne?

Mat je slegao ramenima.

— Lukav si, Bene. Radije slušam tebe nego Karvera. On me pomalo nervira. Ne volim da izvršavam odluke koje on donosi. Ne znam zašto, ali ne volim.

— Karver je iskusan i tvrd. Zato mislim da grešiš. Meni se, na primer, njegov plan sviđa. Uh, zadržali smo se. Ja sada polazim. Brek, nađi mesto sa kojeg ćeš da otvoriš vatru na šerifa ako pođe na nas.

— U redu — klimuo je glavom. Brek i prebacio „vinčesterku” preko ruke.

Mat se zagledao niz ulicu prema hotelu. U očima mu se pojavio opak sjaj.

— Dok Holideje, sada je na mene red — promrmljao je.

VIII

— Ne sviđa mi se kako stvari stoje, Bak — govorio je Adams šerifu.

Mos je podigao pogled i umirujuće mu rekao.

— Sve će biti u redu, Vile. Ostani na ulici i ne daj ljudima da izlaze. Braća Kol će se ubrzo pojaviti.

Adams se namrštió. Zatim je slegao ramenima i izašao zatvarajući vrata za sobom.

Zastao je na pločniku i osmotrio ulicu. Onda je stao kao ukopan.

Ugledao je konjanika koji se približavao iz pravca Džonsonove stале.

Adams je požurio napred, ali se njegovim očima isprečio red kuća. Tako mu je konjanik privremeno nestao s vidika.

Kao da se predomislio, Adams je zastao i odmahnuo glavom govoreći sam sebi poluglasno:

— Polako, zameniče.

Podigao je pušku i vratio se trotoarom. Ulica je bila pusta. U gradu je vladao savršen mir. Jedino je dim, koji se dizao iz dimnjaka kuća pokazivao da Barton nije mrtav grad.

Svega jednom u životu Adams se nalazio u sličnoj situaciji.

Bilo je to u jednom malom gradu, na samoj meksičkoj granici, u rudniku srebra. Vil se sećao kako je izgledao taj gradić posle naleta jedne bande kao što je ova.

Dobro se sećao kako je tada hodao pustim ulicama tog gradića u kome više nije bilo ni žive duše. Pitao se, da li se to sada može dogoditi Bartonu.

Odjednom, iza onih kuća, pojavio se jahač. Vil je gotovo zaboravio na njega. Ipak, brzo se sredio. Spustio je ruku na dršku revolvera, a malo bolje postavio zvezdu na prsima.

Pokušao je da prepozna jahača, ali ovaj je izgledao kao svi momci koji dolaze iz pustinje na svojim premorenim konjima. Obod šesira natukao je duboko na lice. Tako mu se videla jedino brada i Vil se pitao, kako je uopšte uspevao da upravlja konjem.

Jahač se približavao polako, pažljivo. Već je bio prilično blizu, ali još uvek je držao glavu vrlo pognutu, gotovo uvučenu u ramena.

Covek je bio svega deset jardi od njega, kad se Vil javio.

— Grad je zatvoren, stranče — rekao je. — Šerifova naredba. Ili napusti grad ili uđi u hotel i ostani tamo. Kasnije ćemo ti javiti... kad bude slobodno kretanje ulicama.

Covek je naglo podigao glavu.

U tom trenutku Adams je shvatio da je u opasnosti. Zgrabio je dršku revolvera.

Ali, pre nego što je „kolt“ napustio futrolu, Karver Kol je potegao i opalio.

Na prasak revolvera njegov konj je poskočio. Karver je zategao uzde i opalio još jednom.

Vil Adams se bez glasa sručio u prašinu, držeći se rukama za stomak.

Karver se osvrtao tražeći pogledom Bena i Breka. U tom trenutku Ben se pojavio na kraju ulice. Potezao je konja galopom i stigao do Karvera istog časa kada je Bak Mos izleteo na ulicu.

Za to vreme u hotelu je započinjala drama.

Dok Holidej je doručkovao u svojoj sobi. Bio je odmoran. Prespavao

je noć što se u njegovom životu nije dešavalo tako često.

Posle pljačke banke i okršaja sa momcima u kome je na neki način i sam učestvovao, došao je pravo u hotel. Naime, on je stigao tek kada je banda već napuštala grad i uspeo je jedino da ispali dva hica. Bilo je to dovoljno da se Pinto sruči u prašinu.

Više ništa nije mogao da uradi. Ali je zato, čim je doznao da je jedan od Kolovih u zatvoru i da je ranjen, napravio plan sa šerifom kako da ih dočekuju. Jer, bili su sigurni da će banda vratiti.

Sada je sedeo za stolom i mirno doručkovao. Njegovi čuveni niklo-vani revolveri sa drškama ukrasnim slonovačom bili su mu na krilu ispod stolnjaka. Dok je bio ubeđen da Mat Kol neće izdržati. Doći će prvo po njega. I, rešio je da ga dočeka.

Taman je dovršavao doručak kad ga je prenuo gotovo nečujan šum pred vratima. Samo za tren i opet se sve utišalo.

Ali, Dokov instinkt je bio nepogrešiv. Kao mačka, bez šuma se prebacio u ugao između zida i vrata. Koltovi su mu već bili u futrolama, ali dovoljno plitko, nadohvat ruku.

Učinio je sve to u poslednjem času. Jer, već u sledećem trenutku brava je škljocnula i istovremeno su popustila vrata pod težinom nečijeg tela.

Svom snagom Mat Pol i Red Bird su se stušili u sobu.

Kao da su od stakla, vrata su se

rasprsla, a njih dvojica su zastala iznenađeni. Soba je bila prazna.

— Nema ga! — vrisnuo je Mat Kol. — A siguran sam...

Nije dovršio, jer ga je Dok Holidej svom snagom udario nogom u leđa.

Mat Kol se zanjihao i glavačke poleteo na pod udarivši glavom o nogu stola.

Red Bird se naglo okrenuo i jurio na Doka Holideja koji još uvek nije napuštao svoj ugao.

— Tu si uštvo! — procedio je Bird. Zamahnuo je rukom, ali je Dok Holidej uspeo da je uhvati i neokrenuo mu je na leđa.

Međutim, bandit nije bio naivan. Sav se nekako ukočio i suljnuo se po zemlji. Prosto je iskliznuo iz Dokove ruke.

Još u padu uspeo je da uhvati revolver. Ipak ne dovoljno brzo.

Pucanj njegovog kolta stopio se sa pucnjem Dokovog revólvera. Zrno se zabilo visoko iznad Dokove glave, ali je zato Bird ostao da leži. Bio je mrtav.

Pucnji su izgleda osvestili Mata Kola. Okrenuo se na leđa, a onda se napola pridigao. Pokušao je da zgrabi Doka za nogu u nameri da ga tako sruši.

Međutim, nije imao dovoljno vremena. Svom snagom, Dok ga je udario nogom u stomak.

Bandit je izgubio dah i iskolačio oči.

Onda ga je Dok jednom rukom uhvatio za prsa i poslednjom snagom uspravio ga uz ormar.

Međutim, Mat Kol je bio snažan. Dovoljno snažan, da se, čim je došao do daha, istrigne iz Dokovih ruku i uz gadnu psovku potegne revolver.

Nije to učinio dovoljno brzo i psovka je ostala neizgovorena do kraja. Već sledećeg trenutka, izleteo je metak iz Dokovog revólvera. Još jednom je stigao prvi.

Dok Holidej je zastao. Uspravio se i duboko udahnuo vazduh.

Onda je spustio revolvere u futrole i mirno izašao iz sobe kao da se malopre ništa nije dogodilo.

Požurio je prema šerifovoj kancelariji jer je znao da će se tamo odigrati završna scena.

*

Nedaleko od šerifove kancelarije nešto pre toga je počela gužva.

Karver je pogodio Adamsa i poterao konja u galopu, u trenutku kada je Bak Mos izašao iz svoje kancelarije.

Mos je bez razmišljanja opalio u jahača. Nije imao sreće.

Zrno je prohujalo pored Karvera i on se zakikotao. Bio je siguran da je već van domašaja šerifovog revólvera kada ga je stigao sledeći metak. Imao je utisak da mu je nešto odvalio levo rame.

Bandit je jauknuo od bola ali nastavio je galopom.

U tom času i Ben je počeo da puca u šerifa.

VAJAT ERP

★ IZLAZI SVAKOG 3. U MESECU ★

kod vašeg
prodavca novina

Mos je posrnuo pod udarcem metka. Kleknuo je na drveni pod verande na kojoj je dotada stajao.

Uto je stiglo i drugo zrno. Bilo je to dovoljno. Šerif se malo zalelujuao i pao.

Još uvek je bio pri svesti, ali nije bio u stanju ni da se pomeri.

Karver Kol je vratio konja nazad. Zaustavio ga je pored verande na koju je pao šerif, ali, jedva je sjahao.

Ben mu je priskočio i poveo ga prema salunu. Ozbiljno ga je zabrinulo blede Karverovo lice i krv koja je obilato tekla iz rane.

Već su ulazili kada im je pritrčao Brek i uplašeno zapitao kako je Karveru.

— Loše — odgovorio je Ben. — Zrno je prodrlo duboko.

— Do đavola — opsovao je Brek.

— Nego, gde se zadržao Mat?

— Doći će. Ali za ovo, kunem se da će mi platiti ceo grad — rekao je Ben pokazujući na Karvera.

Uveli su Karvera u salun i položili ga na bilijarski sto.

Ben mu je strgao košulju s ramena. Rana se otvorila. Iz nje je potekla crna krv.

Brek je prišao baru i uzeo bocu viskija. Sipao je tečnost na ranu, ali se Karver nije ni pomerio.

Ben je posmatrao prizor, a na licu mu je ključao bes. Usne su mu bile stisnute u tanku plavu crtu kao da u njima nije bilo ni kapi krvi.

Onda se uz gadnu psovku okrenuo, prišao prozoru i pogledao niz ulicu.

Za to vreme Brek je previo ranu Karveru i ponovo mu navukao košulju.

— Još niko ne dolazi, a? — zapitao je.

— Nemaju petlju — progundao je Ben. — Mislim da im je to pametno.

— Šta ćemo sa Karverom? Teško je ranjen. Potreban mu je doktor.

Ben je pogledao ranjenika.

— Izvući će se — rekao je, ali, videlo se da je to više njegova želja nego konstatacija zasnovana na činjenicama. — Karver može da podnese dosta. Sačekaćemo dok neko ne naiđe. Smislio sam nešto.

Brek ga je pogledao zainteresovano. On lično se osećao kao da je u mišolovci.

— Potreban mi je neko... Neko važan.

— Ne razumem te.

— Taoc mi treba, zar ne shvataš. Kad ga budem imao, dobiću sve što mi treba. I Lona, i doktora za Karvera, sve... Samo, gde je Mat, do đavola?

— Kako reče Mat da se zvao onaj debeli trgovac sa kojim se sukobio ovde, u salunu? — zapitao je Brek, cerekajući se.

— Maters, koliko se sećam.

— Da, Maters. Kako bi bilo da odem do njega.

— Čekaj da se Karver osvesti, a onda pođi po tu životinju Matersa. Ako se usprotivi, ubij ga i dovedi nekog drugog. Moramo da pokažemo ovim insektima da ne znamo za milost.

— Dovešću ga, ne brini — obećao je Brek. Zatim je prišao ranjeniku i pokušao da ga osvesti.

Međutim, ranjenik je samo jeknuo i ponovo pao u nesvest.

Brek se uspravio. Bilo mu je jasno da je Karverova povreda teška, ali, on se nije usudio da više bilo šta pomene Benu.

Što se i Ben okrenuo od prozora i pogledao ga.

— Loše izgleda — usudio se da kaže Brek, ali je brzo dodao: — Ipak, mislim da će se izvući. Karver je snažan. Čini mi se da ćemo uspeti, Bene.

Ben je zarežao:

— Još nije gotovo. Stani kod prozora da ja vidim šta mogu da učinim za Karvera. Pucaj na sve što se kreće.

Brek je prišao prozoru i stao pored njega. Naslonio se na okvir prozora i zavio cigaretu. Zatim je odjednom počeo da se kikoće.

•

Sa prozora svoje prodavnice Klint Kordan je posmatrao pustu ulicu. Čuo je pucjavu, ali nije izlazio. Smatrao je da se to njega ne tiče. Ovaj grad i njegovi stanovnici nisu bili naročito ljubazni prema njemu. Zašto bi se on sada mešao u njihove stvari?

Osim toga, zamenik Adams mu je rekao da ne izlazi na ulicu. Izgleda da taj čovek strašno voli da se meša u tuđe poslove, pomislio je

Kordan, nasmešio se i otvorio vrata. Pogledao je na Džonsovu štalu preko puta i iznenadio se što su vrata zatvorena.

Zbog toga je i izašao na ulicu, jer mu se činilo čudno da još Džons nije izašao.

U tom trenutku odjeknula su dva pucnja i zrna su prozviždala pored njega.

Kordan se hitro povukao u zaklon.

Posle nekoliko trenutaka, odlučio se. Skočio je i potrčao prema štali.

Još dva hica su odjeknula opasno blizu, ali je Kordan već stigao do štalskih vrata. Ušao je unutra i pozvao Džonsa.

Odgovora nije bilo.

Kordana je obuzela neka slutnja. Naglo je otvorio vrata Džonsonove sobice i na krevetu ugledao vezanog čoveka. To nije bio Džons. Čovek je bio vezan, okrvavljene glave ali, bio je svestan.

Kordan je požurio da ga odveže. Tek sada je u njemu prepoznao Smita, štalskog momka.

Momak se s mukom uspravio i proteglio udove. Tek tada je pogledao Kordana.

Kordan se okrenuo i prišao vratima štale. Ulica je još uvek bila pusta.

Čim je zakoračio napolje, opet je odjeknuo hitac. Morao je da se povuče i krene prema zadnjim vratima. Tamo ga niko nije primetio.

Bez smetnji je prišao najbližoj kući i počeo da lupa na vrata. Kad

su se otvorila, u njega je buljilo uplašeno lice telegrafiste.

— Znaite li šta se događa? — upitao je Kordan.

Telegrafista je klimnuo glavom.

— Pogodili su Vila Adamsa i šerifa. Jedan od njih je ranjen...

— Koliko ih je?

— Video sam četvoricu, ali, mora da ih je više. Do đavola, šta ćemo sad da radimo?

Kordan ga je pogledao podrugljivo.

— Nešto sigurno treba da se uradi. Da li imate revolver, mister?

Čovek je odmahnuo glavom i povukao se korak nazad.

— Do đavola! Nikad u životu ga nisam imao! Nikad nisam povukao obarač.

— Ostavite ga na miru, mister. On nije borac — poluglasno je dobacila žena koja se pojavila iz drugog odeljenja. — Šta hoćete od mog muža?

— Neko mora da se bori, zar ne? Ovo je vaš grad.

— Dok sam ja živa, Džeremi se neće boriti. Neće ni maći iz kuće! — prasnula je žena.

— Recite mi bar gde je doktorova kuća? — upitao je Kordan. Zgadili su mu se svi ovi ljudi. Svi su znali da se prave važni i da se busaju u prsa. A sad su manji od makova zrna.

— Doktor stanuje na kraju ulice, do Matersove kuće. — objasnio je telegrafista. — A vi ste onaj novi dućandžija?

Kordan nije odgovorio. Okrenuo

se i pošao. Išao je sporednim ulicom sve dok nije bio siguran da je stigao do samog centra. Oprezno je pogledao na glavnu ulicu.

Prvo je ugledao Adamsa. Učinilo mu se da je mrtav. Malo dalje od njega ležao je Mos.

Kordan je stegao zube. Predstavnici vlasti su onesposobljeni. Znači, grad je sad bez odbrane, pomislio je, ali nije znao šta da preduzme. Juče su mu građani otvoreno rekli da ga ne žele u svom društvu. Čak su mu savetovali da napusti grad.

Ali, sada je prvo trebalo odvesti lekara štalskom momku. A možda ni šerif nije mrtav!

Najzad je stigao do doktorove kuće. Ne kucajući, otvorio je vrata. Jedan mlađi čovek, sedeo je na stolici i držao pušku u rukama. Cev je bila uperena tačno u Kordanov stomak.

— Vi ste doktor, zar ne? — upitao je Kordan.

— Da.

— Šerif je pogođen. Nisam siguran da je mrtav. U svakom slučaju, trebalo bi ga preneti ovamo. Osim toga...

— Ne vidim nikakve koristi od toga da još neko pogine — odbrusio je doktor.

— Do đavola! — progundao je Kordan. — Kakav je ovo grad. Ima li ovde pravog čoveka?

— Mat Kol nas je juče upozorio šta će se desiti. Mi se ne možemo boriti protiv revolveraša kakvi su on i njegova braća.

Kordan je osetio kako mu krv nadire u lice. Ovako pasivan stav

građana nije još video u svome veku. Čekali su kao ovce da ih banditi pokolju.

— Morate se boriti — rekao je ne naročito ubedljivo, jer ni sam nije verovao da bi njegove reči mogle imati nekog uticaja. — Nisu ni Kolovi svemogućci. Da ste vi ovde dovoljno ljudi, odavno bi im pokazali kako prolazi onaj ko se služi nasiljem.

Doktor je odmahnuo glavom. Nije pokazivao ničim da su ga ove reči uzbudile.

— Vi ne poznajete Barton, mister — rekao je tiho. — Ljudi su ovde miroljubivi. Nikada nisu morali da se bore za ono što su stekli.

— Onda je vreme da počnu — oštro je rekao Kordan. — A vi ste nam sada veoma potrebni.

Zgrabio je dotkora za rame i gurnuo ga prema vratima.

Doktor se ljutito okrenuo i povikao:

— Hej, čekajte, malo! Šta vi sebi uobražavate? Čekajte!

— Nema vremena za čekanje. Mos je dobar čovek i pošten šerif. On je bio jedini u ovom gradu koji je umeo da čoveka dočeka ljudski. Sada ćemo ga uneti u vašu ordinaciju. Ne možemo dozvoliti da leži tako na ulici.

— Ja bih uvek pomogao šerifu Mosu, mister. Svako u gradu bi to učinio. Ali, prava je ludost izlaziti sada na ulicu.

— Ja ću ga doneti ovamo. Vi samo stoite tu i pokrivajte me, kad već držite pušku u rukama.

Kordan je izašao na ulicu i prišao Mosovom nepokretnom telu. Osvrnuo se okolo. Vladala je mrtva tišina. Svakog časa očekivao je da čuje pucanj. Ali, nije ga bilo.

Prišao je i dohvatio šerifa. Kad ga je povukao prema doktorovoj kući, šerif se trgao i nešto promrmljao. Znači, živ je, radosno je pomislio Kordan.

Nekako je uspeo da ga dovuče do doktorove kuće. Spustio ga je na ležaj i veselo pogledao doktora.

— Sada idem po zamenika — rekao je. — Ostanite na istom mestu dok se ne vratim.

— To je ludost — usprotivio se doktor. — Na ulici pretstavljate izvanrednu metu.

— Aha — bilo je sve što je rekao Kordan.

Ponovo je izašao na ulicu. Već je došao do Adamsa i povukao ga prema doktorovoj kući. Bio je još svega nekoliko metara udaljen od kuće kada su zapraštali meci iz saluna.

Meci su dobovali oko Kordanovih nogu i pravo je čudo kako ga nije dan nije pogodio.

— Nisam verovao da ćete uspeti čoveče — govorio je uplašeni doktor kada je Kordan uvukao u kuću i Adamsa. — To je zaista bila hrabrost.

— Sad se vi malo potrudite doktore. Obojica su još živi. Zamenik možda neće preživeti, ali, šerif bi mogao. Imate još jednog pacijenta, ali taj može da pričeka.

Na samim vratima Kordan je upitao:

[illegible]

— Da li u ovom gradu postoji neko ko bi bio spreman da se bori? Možda bi neko, ipak, želeo da sačuva svoju imovinu?

Doktor je slegao ramenima.

— Mislim da bi Jul Maters najviše izgubio kad bi banditi upali u njegovu kuću. Osim njega, možda bi još samo Gig Veler imao razloga da se bori.

— Veler je mrtav, već dvadeset četiri sata. Gde ste, do đavola, bili kad ni to ne znate?

— Nisam izlazio iz kuće. Jadni Gig Veler — sav je drhtao doktor.

— Njemu ne možete pomoći. Potrudite se da pomognete šerifu. Ja ću se vratiti kasnije. Ako se probudi, recite mu da sam otišao da potražim borca. Ako nikoga ne nađem povzaću Doka Holideja. On će se odazvati da spase, sa mnom zajedno, ovaj grad pun kukavica.

Doktor je klimnuo glavom.

Kordan je izašao i oprezno krenuo prema kući Julia Matersa. Oklevao je malo, a zatim je ušao u dvorište. Vrata mu je otvorila Beti Maters.

Posmatrali su se nekoliko trenutaka. Tek tada je Maters klimnuo glavom u znak pozdrava.

— Izgleda da je situacija loša, mister Kordane — prva je progovorila Beti.

— Zaista loša.

— Da li je šerif dobro? Videla sam da ga vučete prema doktorovoj kući.

— Još ne znamo. Gde je vaš stric?

— Otišao je od kuće kad je po-

čela pucnjava. Krenuo je prema sudnici. Rekao je kako nešto treba reći građanima. Ne znam na šta je mislio.

— Hvala vam — rekao je Kordan i okrenuo se da pođe.

Bet Masters ga je zaustavila.

— A šta ćete sada učiniti, mister Kordane?

— Ne znam — slegao je ramenima Kordan. — Zaista još ne znam.

— Na koga, do đavola, pucaš Brek?

— Na onog trgovčica, Džonsovog komšiju. Video si ga jutros.

— Nemoj mi reći da ga poznaješ?

— Mat mi je pričao da su se zakačili. Pa, i ti si bio prisutan — odgovorio je Brek i ljutito pogledao Bena koji se zbog nečega zacerekao. — Šta se smeješ?

— Smejem se budali. Očigledno, želi da izigrava heroja, čim je sada izašao na ulicu. Samo, pazi i na druge prilaze. Da još neko ne naiđe. Neko sa pucaljicama.

— Nemaju oni petlje za to. Je li Karver dobro?

— Živ je.

— Hoćeš li da sada odem do Matersa?

Ben je razmišljao nekoliko trenutaka, a zatim je klimnuo glavom.

— Da, mislim da treba da odeš. Moramo imati nekog taoca pored nas. Samo dobro pazi. Možda u ovom gradu nisu baš svi kukavice.

— Neće biti problema. Kad padne noć mi ćemo već perjašiti odavde. I bićemo bogati. Gore nas čeka lova.

— Možda ćemo biti bogati, ali ne ćemo biti daleko. Karver ne može da jaše, a ko zna kako je Lon.

— Valjda ne misliš da kažeš da treba da ostanemo ovde dok njih dvojica ne ojačaju?

— Možda. Još nisam odlučio — bio je kratak Ben.

Brek mu je prišao bliže i zagledao mu se u oči.

— Čuj Bene, moraš doneti odluku i to brzo — rekao je prilično nervozno. — Slušao sam te bez pogo- vora. Ali ovo je kao da smo u mi- šolovci. Ne pada mi na pamet da dugo sedim ovde. Naravno, ako se vratim živ sa Matersom. Hoću da znam zašto reskiram svoju kožu, kad već moram.

— Prilično si plitke pameti. Brek kad misliš da možeš da mi popuieš. Ali, sad nije vreme za raspravlia- nje. Bez Karvera i Lona ne idemo!

— A ako to potraje?

— Čekaćemo! Kad pođemo i oni idu sa nama. Zato smo, do đavola i došli.

Varnica mržnje zaiskrila je u Brekovim očima. Opsovao je i okrenuo se.

— Onda nema smisla da dovodim Matersa ovamo. Učinićemo onako kako kažeš. Ostaćemo ovde i čekati da se oni organizuju i srede nas. Tako ćemo moći da umremo svi zajedno. Baš dirljivo!

Ben mu je prišao i zgrabio ga za ramena. Okrenuo ga je prema sebi.

— Slušaj Brek, ti me iznenaduješ. Uvek si bio miran i poslušno si izvršavao moja naređenja. Šta znači ovo? Misliš da su braća Kol izba- čena iz sedla i već pokazuješ zube. Ali, zaboravio si da smo Mat i ja još čitavi. Ako ti se ne dopada, idi! I to idi brzo. I nemoj da se zaustav- ljaš. Neće biti dobro za tebe ako se opet sretnemo.

Brek je nešto progundao sebi u bradu. Zatim je prišao vratima sa- luna i okrenuo se Benu.

— Mislim da bi bilo pametno da prenesemo Karvera odavde kad već moramo da ostanemo. Najbolje bi bilo, u zgradu zatvora. Ta prokleta kuća ima najjače zidove u celom gradu. Tamo ima dosta oružja i mu- nicije, ako bude trebalo da se branimo.

Ben se namrštio.

— To je dug put za Karvera.

— Uspećemo, Bene. To mu je i jedina šansa. Hajde, šta misliš?

— Ni sam ne znam. Reskiramo više nego što mi se čini da je po- trebno.

— Nešto moramo učiniti.

— Izgleda da je ovo tvoj dan, Brek. Lon i Karver nisu tvoja bra- ća, pa ti je glava sposobna da hlad- no razmišlja.

Brek se nacerio. Bio je polaskan. Ovo je prvi put da je dobio prizna- nje makar i začinjeno optužbom. Doduše ne bi se moglo reći da mu je bilo naročito žao braće Kol, ali ipak, moglo je i bez pominjanja njih.

Prišao je Karveru i podigao ga sebi na rame.

— Karvere polazimo u kraću šetnju — rekao je. — Nadam se da ćeš moći da izdržiš.

Karver je pogledao Breka, ali nije rekao ništa. Stresao se kad mu je bol prošao telom. Međutim, nije jaknuo. Uspeo je da levom rukom uzme revolver i mada ga je hvatala nesvestica, nije ga ispuštao iz ruke.

— To je pravi čovek, vidiš li Brek? — rekao je Ben ponosno. — On se nikada ne predaje. Nemoj to zaboraviti.

Već su bili blizu zgrade zatvora kad su ih zasuli meci iz jednog od Matersovih dućana koji je bio pored same sudnice.

Bili su prinuđeni da se povuku u zaklon. Brek je spustio Karvera, a zatim se uspravio.

— Prokleti smrdljivi pacovi! — progundao je Ben. Uzvрати im paljbom. Je li Karver dobro?

— Ne znam. Mislim da ne smemo ostati ovde — odgovorio je Brek. — Razneće nas.

— Odnesi Karvera u zatvor. Ja ću ih držati na odstojanju.

Brek je počeo da sipa psovke. Vratio se Karveru koji je bio naslonjen na zid, podigao ga i prebacio njegovu ruku preko svog ramena.

Karver je koračao s mukom.

— Pazi na njega Brek. Želim da ostane živ — dobacio je Ben, ali ih nije pogledao. Sa revolverom u ruci zverao je okolo ne bi li primetio nekog.

Brek nije ništa rekao. Pošao je lagano napred.

Onda se začula ludačka pucnjava iz Benovog revolvera. Karver je ponovo počeo da krvari. Ali, to nije bila rana na ramenu. Ponovo ga je pogodilo zrno. Ovoga puta iz Matersovog dućana.

— Karver je gotov, Bene — doviknuo je Brek.

— Sto mu gromova! — opsovao je Ben. — Ipak, nosi ga.

— Zašto, do đavola? Ne mogu da se krećem ovako. Ako želiš njegov leš, uzmi ga!

— Nosi ga i zaveži — procedio je kroz zube Ben. — Inače ćeš mu uskoro praviti društvo. Ako budu mislili da nas je ovde trojica, šanse će nam biti veće. Valjda će dotle i Mat da se pojavi. On uvek rešava neke svoje probleme, umesto da je sad ovde. Čim stignemo u zatvor, idi i dovuci onog Matersa.

Ben mu je prišao i pomogao mu da nosi Karvera. Potrčali su dok su meci praštali oko njih.

Konačno su uleteli u zgradu zatvora i za sobom zalupili masivna vrata od hrastovine po kojima su dobovali meci.

— Polazi sada po tog Matersa — viknuo je Ben. — Hoćeš li da nas poubijaju? Ja ću da pogledam gde je Lon.

— Hoćeš li ti biti ovde, kad se vratim — sumnjičavo ga je pogledao Brek.

— Biću ovde. Nemam kuda da idem čak i kada bih hteo.

Gundajući nešto sebi u bradu Brek je izašao na zadnja vrata. Osmotrio je dvorište pre nego što je prešao preko njega. Onda je ubrzao

hod i uskoro se našao kod Matersove kuće.

Iz kuće se javila Beti Maters.

— Jesi li ti to striče? — pitala je.

Brek nije odgovorio. Prišao je dnevnoj sobi i otvorio vrata.

Beti se ukočila od straha kad ga je ugledala.

— Da nisi pisnula ako ti je život mio, devojko! Gde je stari?

Beti je odmahнула glavom i pošla prema vratima. Ali, Brek je tog trena bio pored nje. Zabio joj je cev revolvera u rebra.

— Gde je Maters? Govori? Gde je, do đavola?

— Izašao je — jedva je procedila devojka.

Brek je snažno ošamario.

Beti je posrnula i udarila o zid. Podigla je ruke da zaštititi lice. Osetila je bol, a na licu su joj ostali crveni otisci Brekovih prstiju.

— Ne laži devojko. Niko odjutros nije izašao iz ove proklete kuće. Pitam te ponovo, gde je stari?

— Rekla sam vam, izašao je. Otišao je kad je počela pucnjava. Ne znam gde je, ali bih volela da se vrati i nauči vas redu. Ponašate se kao životinja.

— U pravu si devojko — nacerio se Brek i privukao je sebi.

Beti se izbezumila. Podigla je ruke i zanila mu nokte u lice.

Brek je udario tako snažno da je Beti lupila glavom o zid i za trenutak klonula onesveščena.

To je dalo Breku vremena da pretraži sve prostorije u kući. Vratio

se taman kada je Beti počela da dolazi svesti.

— Šta je Maters tebi, devojko? — upitao je.

— Šta se to vas tiče — odgovorila je Beti slabim glasom ali prkosno.

— Zaista si hrabra — nacerio se Brek. — Ja volim takve žene. Punno vatre čine ih zanimljivijim.

Beti je sad već ponovo stajala pored zida. Na ulici je pucnjava postajala sve jača. To je, valjda, i opomenulo Breka.

Zgrabio je Beti i povukao je prema izlazu. Na trotoaru preko puta ugledao je nekoliko građana. Nije se dvoumio. Nanišanio je...

Svom snagom Beti ga je udarila po ruci u kojoj je držao revolver. Zrno je odletelo negde u stranu, ali je skrenulo pažnju građana na njihovo prisustvo.

— Platićeš mi za ovo kućko — procedio je Brek. Samo na jedno nisi računala. Ti ćeš mi biti zaklon. Hajdemo sad u šetnju, lepotice.

— Ja ne idem nikuda — otimala se Beti. — Pustite me! Gade!

— Smiri se devojko da ne moram ponovo da te bijem.

Zavrnuo joj je ruku na leđa i gurao je pred sobom.

Grupa ljudi preko puta nije se pomakla s mesta. Stajali su kao skamenjeni. Niko se nije usudio da pripuca u strahu da ne pogodi Beti.

— Tako, vidiš. Neka pucaju — ce-
rekao se i gurao je pred sobom.

Na uglu iza kuće pred njih se su iskrsla dva građanina, sa revol-

verima u rukama. Instinktivno su ih podigli, ali, ni oni nisu pripucali.

Bek je opalio i jedan čovek se srušio u prašinu. Drugi je krenuo da beži, ali mu je Brek doviknuo.

— Ostani gde si, mister. Potreban si mi živ. I baci tu pucaljku.

Čovek se okrenuo i bacio „kolt“ iz ruke. Podigao je obe ruke visoko iznad glave.

Brek se iskezio i pokazao na Beti.

— Reci građanima da je devojka kod mene i da će biti mrtva ako dva vaša građanina ne dođu pred zatvor da razgovaraju sa mnom i Benom Kolom. Jesi li shvatio, mister?

Čovek je klimnuo glavom.

— O kej. Onda polazi. I požuri! Od tebe zavisi koliko dugo će devojka biti živa.

Onda je krenuo prema zatvoru. Kada je ušao unutra Ben je pogledao Beti i opsovao.

— Ko ti je, do đavola ona?

— Ona je bolja od Matersa. To je njegova sinovica. Mislim da ćemo nju prodati lakše nego Matersa koji sigurno ima i neprijatelja u gradu, pa bi mogli i da ga puste i da umre.

— Odlično! A sada moramo da ih obavestimo...

— Već sam se pobrinuo za to, Bene. Poslao sam čoveka sa porukom. Uskoro ćemo imati posetu.

— Izgleda da te do danas nisam poznavao, Brek.

— Jesi li našao Lona?

— Na žalost, Lon je juče umro. Tako mi kaže jedan od zatvorenika — namršteno je procedio Ben.

— Znači, sve ovo je bilo uzalud, sto mu... — opsovao je Brek. — Mogli smo malo i da pričekamo. Ovako, ko zna hoćemo li izvući i svoju kožu.

— Sada ne vredi govoriti — uzdahnio je Ben.

IX

Kordan je pokucao na vrata i pozvao.

— Ovde je Kordan, Materse! Otvorite!

Jul Maters je jedva odškrinuo vrata. Kordan ih je naglo gurnuo, a Maters se zateturao unazad.

Osim Matersa u sobi je bilo još nekoliko muškaraca. Sedeli su i unezvereno gledali. Kordan ih je odmerio pogledom.

— Nameravate li vi da sprečite dalje ubijanje u vašem gradu? — pitao je ljutito.

— Pravimo planove — rekao je Maters važno. Nemamo nameru da pustimo bandite da pobegnu sad, kad su ubili šerifa.

— Šerif je živ, ali je u kritičnom stanju. Ne znam za Adamsa, ali, Mos bi mogao da se izvuče. A kakvi su ti vaši planovi.

Maters je nelagodno slegao ramenima.

— Pa... Još nismo imali vremena da sve detaljno razmotrimo.

★
AVANTURE
LEGENDARNOG ŠERIFA
★
VAJAT ERP

★
IZLAZI
SVAKOG
3. U
MESECU
★

★
KOD
VAŠEG
PRODAVCA
NOVINA
★

Mislim da nema smisla otvoreno ih napadati i izlagati se opasnosti da još neko pogine, zar ne?

— Ako budete ovako sedeli, ništa i nećete uraditi.

Maters je pobesneo.

— Slušajte vi Kordane! Vi ste tek došli u grad. Ne dopada mi se, a siguran sam ni ostalima da nam tu solite pamet. Mi ćemo stvar rešiti onako kako mislimo da je najbolje.

— U međuvremenu, ubice rade šta hoćete. Sad nemate ni predstavnike zakona! Ko će vas voditi?

— Ja. Ja sam ovde najuticajnija ličnost. To je već trebalo da znate — isprasio je Maters. — Mi smo ugledni građani i ne dozvoljavam da...

— Skloni mi se s puta ugledni građanin! — mrko je rekao Kordan i odgurnuo Matersa u stranu.

Taman je krenuo ka vratima, kad su se ona otvorila i jedan čovek je uleteo unutra. Bio je zadihan od trčanja.

— Oni su zarobili vašu sinovicu, Materse — govorio je čovek uplašeno. — Odvukli su je u zatvor! Žele da dva najuglednija čoveka iz grada odu toma na pregovore.

Maters je odjednom sav preledeo.

— Uhvatili su Beti.

— Da. Ubili su Tinija Heršela, a mene su pustili da vam prenesem poruku. — Čovek je rukom obrisao znoj sa čela.

— Do đavola! Oni su pobesnili. Ti Kolovi su prevršili svaku meru

— gundao je Maters, ali nije izgledao da će krenuti u akciju.

U sobi je vladala tišina. Maters se naslonio na zid i zbunjeno pogledao Kordana.

— Morate je izvući odatle, Kordane. Vi ste jedini čovek u gradu koji je u stanju to da uradi — rekao je odjednom.

— Zaista? A vi ćete ovde sedeti i praviti planove, zar ne? Dosta mi je svega. Hoćete li krenuti sa mnom?

Maters je progutao knedlu. Neko vreme se lomio, a zatim se odlučno uspravio.

— Ja nisam nikakav borac, Kordane. Ipak, poći ću s vama. Moramo izvući Beti odande.

Kordan je klimnuo glavom i okrenuo se ostalim ljudima.

— Okupite ljude neka zauzmu položaj oko zgrade zatvora. Neka niko ne puca, dok ja ne dam znak.

Ljudi su klimali glavama.

— Najvažnije bi bilo da ih izvučemo iz zatvora. Ne znam koliko ih je, ali treba ih nekako odvojiti od devojke. To je, u stvari, najveći problem — govorio je Kordan.

— Pa, ne možemo dozvoliti da je ubiju! — gotovo je viknuo Maters, koga je već počela da hvata panika.

Kordan je slegao ramenima.

Da ste krenuli pre, do ovoga ne bi ni došlo. Sad moramo da radimo ono što možemo. Možda ipak postoji šansa. Možda oni hoće samo novac. Zato su, valjda, i tražili viđene lju-

de. Kao da im nije dosta ono što su juče pokupili u banci.

Kordan je oprezno pošao, držeći se uz sam zid kuće koja je stajala uz sam zatvor. Onda je povikao koliko ga je grlo nosilo.

— Ima li tamo nekog od Kolovih.

— Svi smo ovde? — čuo se odgovor.

— I Mat?

— I Mat — odgovorio je Ben. — Da nisi to ti, trgovčiću? Pa, šta ćeš ti ovde? Nećeš valjda da kažeš, da si navrat na nos postao viđeni građanin.

— Slušajte me dobro — vikao je Kordan praveći se da ne primećuje njegovu zajedljivost. — Pustite devojk, a mi ćemo dozvoliti da izađete iz grada.

— Ma šta mi reče? Bolje idi kući. Da nije ovo tvoja devojka, a? Za deset minuta dobićeš je s rupom na čelu.

— Ako to uradiš i sam si gotov I svi koji su s tobom.

— Poslaću ti Mata — opet je blefirao Ben.

— Neće moći. Mat leži u hotelu, mrtav. Mrtviji ne može biti — odjednom se čuo miran glas.

Kordan se trgao, a onda je osmeh zaigrao na njegovim usnama.

Na samoj terasi zatvora, iznad vrata stajao je Dok Holidej sa „vinčesterkom“ u ruci. Puščanu cev je promolio kroz gornje okno na vratima, a sam se prilepio uz zid.

— Hajde puštajte devojk. Na ni-

šanu si mi Bene. Ubiću te dok trepneš okom — viknuo je Dok.

— Pucaj Brek! — vrisnuo je Ben.

Ali, nije imao ko da ga čuje. Brek je jurnuo na sporedan izlaz.

— Na sporedna vrata, Kordane! Pobeže jedan — viknuo je Dok.

Kordan je jurnuo. Ben Kol je iskoristio trenutak, kada je pred vratima ostala čistina i pokušao da izađe.

— Izađi mustro! — viknuo mu je Dok. — Možda ti se tako više sviđa!

Ben je gurnuo devojk ispred sebe na ulicu. Znao je da niko neće pucati.

Ali, sledećeg trenutka Dok je skočio sa terase i našao se izravn sa Kolom, koji je sa zaprepašćenjem shvatio da je proigrao šansu.

Njegova ruka sa revolverom okrenula se brzinom misli. Ali, to nije bilo dovoljno.

Dok Holidej je samo načinio lak pokret, a niklovana cev teškog „linkolna“ blesnula je na suncu. U isto vreme zalajala su oba revolvera. Izgledalo je da su se tragovi njihovih zrna slili u jednu svetlu liniju.

Ipak, Dokovi refleksi bili su brži. Uspeo je da se samo malo pomakne sa linije vatre.

Ben Kol je pao mrtav.

— Dok, jesi li čitav? viknuo je Kordan koji se upravo pojavio iza kuće goneći Breka pred sobom.

— Ne brini. Ali, imamo još jedan posao. Treba požuriti u Orlov klanac. Tamo su i pare starog Kena. Hajdel

Ali, Kordan ga nije čuo. On je svom vernom Migu, koji se odne-
stajao sa Beti koja se od straha kud stvorio kraj njega.
čvrsto priljubila uz njega. — To ćemo morati da obavimo
Dok Holidej se nasmejavao i rekao sami, prijatelju.

KRAJ

Naslov originala:

Gunn Halliday: „RAMPAGE”

Prevod: Dragutin Molan

AUTORSKA PRAVA OBEZBEDENA PREKO NIP „FORUM” --
OOUR „MARKETPRINT”, NOVI SAD

Glavni i odgovorni urednik: Svetožar TOMIĆ

Izdaje i štampa: NIP „FORUM”, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Štampa: 1. septembar 1978.

Tržište: 7. septembar 1978.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-179/73 od 10. maja 1973. godine.

NE ZABORAVITE
SLEDEĆI
BROJ DO KA
HOLIDEJA

IZLAZI 1/2

OKTOBRA

1978.

7. 9 1978.